

Minh Uyên

Contents

Minh Uyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	24
21. Chương 21	26
22. Chương 22	27
23. Chương 23	28
24. Chương 24	30
25. Chương 25	32
26. Chương 26	34
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	39
30. Chương 30	41
31. Chương 31	43
32. Chương 32	44
33. Chương 33	46
34. Chương 34	48
35. Chương 35	49
36. Chương 36	51
37. Chương 37	53
38. Chương 38	55
39. Chương 39	57
40. Chương 40	59
41. Chương 41	63

42. Chương 42	65
43. Chương 43	67
44. Chương 44	69
45. Chương 45	71
46. Chương 46	74
47. Chương 47	76
48. Chương 48	78
49. Chương 49	80
50. Chương 50	82
51. Chương 51	84
52. Chương 52	86
53. Chương 53	88
54. Chương 54	90
55. Chương 55	92
56. Chương 56	94
57. Chương 57	96
58. Chương 58: Phiên Ngoại: Giải Tỏa Nghi Vấn	98
59. Chương 59: Phiên Ngoại: Phỏng Vấn Tiểu Mặc	99
60. Chương 60: Phiên Ngoại: Phỏng Vấn Đại Mặc	101
61. Chương 61: Phiên Ngoại: Mặc Giác	103
62. Chương 62: Phiên Ngoại: Vũ Văn Nghiêu	106
63. Chương 63: Phiên Ngoại: Đại Tiểu Mặc 100 Câu Hỏi	107

Minh Uyên

Giới thiệu

Thể loại: Phụ tử, niên thượng, xuyên không, 1×1, HE. Truyện Minh Uyên của tác giả Yahoo là câu chuyện đam mỹ xuyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-uyen>

1. Chương 1

Khu căn cứ ngầm nào đó của Trung Quốc. Rạng sáng, năm giờ.

Tháo kính mắt xuống, thanh niên thanh tú lười biếng ngẩng đầu nhìn người cách mình năm thước, thiếu niên tuổi mới đang đứng thẳng tắp.

“Long Lâm, đây là lần thứ mấy trong tháng này cậu nộp bản kiểm điểm cho tôi? Hả?” Thanh âm lười biếng như vẽ mặt không nghe ra tức giận. Nếu đây là tranh châm biếm, chắc chắn đầu của hắn sẽ bị tác giả thêm mấy kí hiệu “#”.

“Báo cáo!” Lưng thiếu niên càng thẳng, cao giọng, rồi lập tức yếu ớt nói: “. Em. Em đã quên.”

“Lần thứ sáu, là lần thứ sáu! Mà tháng này còn chưa quá nửa! Long Lâm, cậu muốn tôi nói bao nhiêu lần mới nhớ rõ? Lúc sử dụng năng lực phải cẩn thận, không được làm hỏng vật phẩm. Mỗi lần nhận nhiệm vụ tôi đều nhắc cậu, kết quả thế nào? Cậu xem như gió thoảng bên tai, thổi cái mắt sạch. Không phải tôi tiếc phí bồi thường, dù sao đó là công việc của bộ tài vụ. Nhưng, tôi là bộ não của Long tổ, không phải giáo viên tiểu học, sao tôi phải đọc những bản kiểm điểm đầy lỗi chính tả của cậu, cách viết quá ấu trĩ!” Thanh niên hoàn toàn nổi giận, dùng sức vỗ bàn, đứng lên rống to với thiếu niên.

Long Lâm sợ tới mức rụt đầu, khó mà duy trì tư thế đứng thẳng trước cơn tức giận.

“Cậu có biết một ngày tôi xử lý bao nhiêu tin tức tình báo không? Phải hy sinh giấc ngủ quý báu của tôi thì thôi, sao tôi phải bỏ thời gian đọc bản kiểm điểm đầy lỗi của cậu, so với tin tình báo còn khó hiểu hơn, quả thực đọc bản kiểm điểm này rất giống phá giải mật mã!” Thanh niên chưa hết giận, chỉ vào mũi thiếu niên chửi ầm lên.

“Ừc, Đầu nhi, có. Có. Chỉ thị.” Ngoài cửa, nam tử cao lớn bị thanh niên dọa sợ, nói lắp.

“Đã biết!” Thanh niên nhú mày, nói với Long Lâm: “Phạt cậu quét dọn căn cứ một tháng, huấn luyện gấp ba.” Hắn không tin không trị được tiểu tử chẳng phân biệt tốt xấu.

“Vâng!” Thiếu niên ai oán đáp.

Gật gật đầu với nam tử đến báo cáo, thanh niên xoay người ra khỏi văn phòng.

“Long Mâu, em rất đáng thương.” Thanh niên vừa rời khỏi tầm mắt, Long Lâm lập tức bỏ nhào vào nam tử, khóc rống.

“Ngoan, không khóc không khóc!” Nam tử vỗ vỗ đầu thiếu niên như con chó nhỏ, dỗ dành. Dừng một chút, lại cảm thán: “Nói thực, Long Lâm, tôi thực bội phục cậu. Từ lúc Đầu nhi vào Long tổ tới nay, cậu là người đầu tiên khiến hắn giận tới mức vỗ bàn!”

Dù sao, đối phương chính là Mạc Minh Diên dựa vào bản lĩnh hơn người trở thành tổ trưởng của Long tổ a! Người này mưu trí cao thâm, tính tình nguội lạnh không để ý tới ai, có thể làm hắn tức giận cũng xem như một loại tài năng.

Nghe lời nói của nam tử, Long Lâm càng khóc to, “Loại bội phục này, em không cần! Oa oa oa —— ! ! !”

Long Mâu đang muốn an ủi, mấy giọng nữ bay vào tai:

“Long Lâm quả nhiên là thụ, rất xứng đôi với Long Mâu nha! Cường công mỹ thụ, quá xứng!” Giọng nữ A.

“Đúng rồi đúng rồi! Nhìn hắn khóc lê hoa đái vũ, thật sự là vừa quyến rũ vừa yếu đuối! Không biết bị Long Mâu đặt dưới thân thì phong tình vạn chủng đến cỡ nào.” Cùng với tiếng nước miếng nhỏ tí tách, hiển nhiên giọng nữ B đang mơ màng YY.

“Mâu Lâm tuy rằng không tài, nhưng tớ vẫn thích Đầu Lâm hơn.” Giọng nữ C bình tĩnh nói: “Các cậu không thấy Đầu nhi đối xử với Long Lâm rất đặc biệt sao?” —— Đặc biệt hung dữ.

“Cũng đúng, tuy Đầu nhi thường lơ đãng, nhưng lúc làm việc thì có bộ dáng để vương công, khiến các nam nhân khác thở cũng không dám thở!” Giọng nữ A phụ họa.

. Lú rú.

Hai nam tử hóa đá, một trận gió thổi qua, tượng đá hóa thành cát bụi bị gió thổi tán.

Không gian tối tăm luôn khiến kẻ khác an tâm, không muốn rời đi. Nhưng bên tai vang lên tiếng hô hoán mang theo giọng mũi:

“Minh Diên, tỉnh lại đi!”

Thật phiền toái, hắn thực vất vả mới ngủ thoải mái như thế! Lại gọi hắn! Hờn giận nhú nhú mày, nâng mí mắt nặng trĩu, cảm nhận ánh sáng.

“Người tới! Mau truyền ngự y, mau truyền ngự y, Thanh vương tỉnh!” Thanh âm trong trẻo dễ nghe mang theo vài phần trẻ con, là của kẻ ngu ngốc đánh thức hắn, “Minh Diên, thật tốt quá, người đã tỉnh!”

Nháy mắt mấy cái, chăm chú nhìn người phía trên.

Tóc vàng dài tới thắt lưng, đầu đội ngọc quan, trường bào màu cam thêu kim long hí châu sống động, mắt to xanh thẳm, ngũ quan tinh xảo như búp bê, da thịt trắng nõn bóng loáng, non nớt tới mức nhéo một cái có thể chảy nước.

Là tóc vàng mắt xanh, nhưng ngũ quan giống người Phương Đông, hai cái kết hợp, chẳng những không khó coi mà còn nhu hòa, thiếu niên nho nhỏ, lại mang theo quyền rũ mê người, khiến tim người ta đập thình thịch.

Mạc Minh Diên rất lạnh tĩnh đánh giá thiếu niên tóc vàng, rất lạnh tĩnh bảo trì trầm mặc, đánh giá xong, rất lạnh tĩnh ngầm kết luận:

Hắn, Mạc Minh Diên, tổ trưởng Long tổ của Trung Quốc, hiếm khi ra ngoài làm nhiệm vụ, lại bởi vì lạc đường vào sai chỗ mà cùng đối phương đồng quy vu tận, hy sinh lòng lấy, linh hồn xuyên qua thời không, tá thi, hoàn hồn.

Căn cứ vào định luật trong tiểu thuyết xuyên việt của đám đồng nghiệp nữ ở Long tổ, lúc này hắn nên ——
“Người là ai?” Phun từ rõ ràng.

Giả vờ mất trí nhớ!

Biện pháp tầm thường nhưng kinh điển.

Qua một hồi rối loạn, thái y lão nhân bị triệu tới bắt mạch kiểm tra, không khác lời kịch trong sách võ thuật kinh điển nói ra: “Thanh vương điện hạ vì ngã ngựa đụng đầu. Khụ, mà mất đi trí nhớ. Có thể là tạm thời, cũng có thể cả đời không khôi phục, không thể dùng được và châm cứu chữa trị.”

Mặc Giác —— thiếu niên tóc vàng thương tâm nhìn Mạc Minh Diên một lát, sau đó nói cho Mạc Minh Diên, hắn và Mạc Minh Uyên là đường huynh đệ, hắn là quốc chủ của Thiên Khải, mà Mạc Minh Uyên là Thanh vương gia.

Hậu duệ của Mặc gia hoàng tộc đơn bạc, quốc chủ đời trước chỉ có một đệ đệ song sinh, chính là cha của Mạc Minh Uyên, mà huynh đệ hai người cũng chỉ có một nhi tử, hơn nữa tình cảm của hai huynh đệ rất tốt, cái gì mà tranh quyền soán vị, ở Thiên Khải không có. Quốc chủ đời trước qua đời lúc Mạc Giác mười ba tuổi, tiểu quốc chủ đăng cơ. May mắn có hoàng thúc giúp đỡ, mọi sự mới ổn định.

Một năm sau, lão cha của Mạc Minh Uyên đi không từ già. May mắn Mạc Giác vận khí tốt, đăng cơ một năm, người tài ba của Thiên Khải xuất hiện tầng tầng lớp lớp, tiêu biểu là thừa tướng Ti Hằng, đình úy Vệ Viêm, võ tướng Hàn Cảnh Hạo xuất chúng, lão Vương gia đi rồi quốc gia cũng không sụp đổ.

Mạc Minh Uyên mười sáu tuổi, treo cái chức suông Ngự Sử đại phu (tức phó Thừa tướng), không vào triều nghị sự, là thiếu niên nhu thuận an tĩnh. Nhưng thấy bộ dáng không thành thật của tiểu quốc chủ, lại thấy vẻ mặt khác lạ của thị vệ đứng phía sau, hắn quyết định xem thường.

Bởi vì bị thương nặng mới tỉnh, Mạc Minh Uyên không thể quá mệt mỏi, tiểu quốc chủ cũng không thể ở lâu, liền bị nam nhân tuần mỹ đầy khí phách đứng bên cạnh, nhìn thế nào cũng không giống thị vệ thỉnh đi, nhưng lúc gần đi có nói, sẽ nhanh chóng trở lại thăm hắn.

Nhưng thấy nam nhân khí phách kia nhú mày, Mạc Minh Diên nghĩ thầm: nhanh chóng của người, sợ là đổi thành thật lâu! Hơn nữa, người Thiên Khải quốc chủ chọn, thật khó đoán nha!

2. Chương 2

Thân là đầu của “Long”, Mạc Minh Diên phụ trách phân tích xử lý tình báo và lên kế hoạch hành động —— ngẫu nhiên mới xuất thân làm nhiệm vụ, tỷ như lần này khiến hắn xuyên qua. Hắn có khả năng điều khiển nhân tài, huấn luyện thành viên đầy đủ dị năng, không phải dựa vào thân thủ siêu cường hay thân thế hiển hách của chính mình, mà dựa vào trí thông minh tuyệt đỉnh.

Tuy rằng tính cách lơ đãng, nhưng Mạc Minh Diên có thể nắm bắt trọng điểm từ những thông tin nhỏ mọi người xem thường, và giải quyết một cách hoàn mỹ. Cho nên nói, hắn là bộ não của “Long”.

Vì bảo đảm mình có thể giấu diếm thân phận, Mạc Minh Diên tỉnh lại liền thu thập tin tức, mà phương pháp. À, phương pháp cũng không quan trọng, quan trọng là ... Kết quả, đúng không?

Nói ngắn gọn, hần sử dụng thuật thôi miên, thôi miên tổng quản Vương Trì đã làm việc tại vương phủ vài thập niên.

Thông qua cách hỏi, Vương Trì nói ra rất nhiều bí mật của Vương phủ: Lão Vương gia và lão Vương phi phu thê tình thâm, chưa từng nạp thê thiếp; lão Vương phi khó sinh mà chết, cho nên lão Vương gia luôn thờ ơ với Mặc Minh Uyên, sau đó rời nhà đi xa, đến nay chưa một lần quay về. Cũng bởi vậy, Mặc Minh Uyên vốn nhu thuận an tĩnh (Mặc: hóa ra tiểu quốc chủ cũng trọn mắt nói dối a!) ngược lại hoàn toàn phản nghịch: tới thanh lâu, đánh bạc, đùa bỡn nhi nữ nhà lành, ăn chơi trác táng. Lần này phóng ngựa làm loạn ở phố xá sầm uất, bị ngựa hung hãn hất văng; tiểu đường đệ tính cách đơn thuần thẳng thắn, không rành chính sự, may có trung thần tương trợ, bên người lại có thị vệ Vũ Văn Nghiêu lãnh tinh uy nghiêm bảo hộ, Thiên Khải mới không lộn xộn (Mặc: có tên kia, người mới nên lo lắng Mặc Giác đoạn tử tuyệt tôn, trước mặt hần còn độc chiếm dục, tên kia để nữ nhân tiếp cận Mặc Giác mới là lạ); tân hoàng đăng cơ không lâu, hậu cung vẫn còn trống.

Hỏi xong điều muốn hỏi, ra hiệu cho Vương Trì rời khỏi phòng. Mà Mặc..... Không, nên gọi Mặc Minh Uyên, hiển nhiên là đi ngủ — tuy chút vết thương này với hần mà nói, không đáng gì.

Nếu Mặc Minh Uyên trước kia là một con sâu mọt, vậy giờ hần làm mẽ trùng xem như là chuyện tốt!

Thật vất vả mới thoát khỏi mấy kẻ phiền toái của Long tổ, hần cần hảo hảo hưởng thụ cuộc sống của mẽ trùng. Phải biết rằng, một ngày ngủ khoảng mười sáu giờ, là giấc ngủ thoải mái nhất.

3. Chương 3

Tục ngữ nói rất đúng, nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề (1).

Cho nên, thiên tài cũng có lúc sai lầm.

Vốn tưởng rằng giả vờ mất trí nhớ là cách giải quyết vấn đề tốt nhất, lại không ngờ giúp người ta đạt thành âm mưu.

Ngồi sau thư trác, nhìn đồng tấu chương cao cao, Mặc Minh Uyên không còn gì để nói.

“Vương gia, đây đều là tấu chương của phủ Ngự Sử đại phu, trước kia do bốn tướng phê duyệt thay, hiện giờ Vương gia nên học cách xử lý.” Người nói chuyện tóc đen mượt mà, dài tới thắt lưng, thân hình tuấn đỉnh phủ trường bào xanh đen, khuôn mặt đoan chính mỹ lệ khiến người không dám nhìn thẳng, đang nở nụ cười tao nhã mà ôn nhuận.

“Thừa tướng đại nhân, ta chưa từng xử lý cái này, người đưa tới nhiều như vậy, hình như có chút nôn nóng!” Không sợ hần phê loạn sao. Mặc Minh Uyên dựa vào ghế, ngáp dài, có vẻ chưa tỉnh ngủ.

“Vương gia yên tâm, tấu chương này, bốn tướng đã xem qua, đều không phải việc gấp, Vương gia chỉ cần viết suy nghĩ của mình trên đó là được!” Thừa tướng Ti Hằng vẫn mỉm cười như cũ.

“... Được rồi!” Bất đắc dĩ tiếp nhận đại phiền toái. Hần không thể mặt dày mà nói, trước kia hần ăn chơi trác táng, hiện giờ lại muốn làm mẽ trùng!

Tiến bước Ti Hằng, mở tấu chương ra: của bộ binh, xin chi xây dựng doanh trại huấn luyện, bởi vì doanh trại cũ quá nhỏ, binh lính lại nhiều.

Không loạn, dưỡng nhiều binh làm gì? Tuyệt bút vung lên, phê: giảm lính, giữ lại tinh anh, trình lên kế hoạch tỉ mỉ.

Đổi phó xong một quyển.

XXX đại nhân tuổi già, từ quan hồi hương.

Là quan viên hình bộ, vị trí này béo bở a! Phê: chuẩn! Nhưng sau khi Lại bộ xác minh chuyện này không trái thông lệ.

Viết xuống trang giấy bên cạnh: cần báỉ phỏng quý phủ của XXX đại nhân.

Hạ nguyệt tế tự tông miếu, cần sửa chữa, nhân thủ không đủ, phí dụng không đủ.

Có cái gì cần sửa, tông miếu mỗi ngày đều sắp xếp người quét tước trông coi, nếu cũ nát nên trách công bộ làm việc không tốt. Phê: tìm công bộ!

Đối với Mặc Minh Uyên chuyên xử lý tin tình báo mà nói, tấu chương này chỉ là đĩa thức ăn nhỏ, nhanh chóng hoàn thành, những điều cần chú ý khác thì viết vào giấy.

May mắn, trước kia lão ba bắt hắn luyện thư pháp — lý do là, nam nữ Trung Hoa há có thể không thiện thư pháp, nên giờ hắn viết chữ rất tốt.

Duỗi thất lưng, hắn gọi hạ nhân đem ngọc thiện đến thư phòng, tiếp theo, hắn phải xem sách Tì Hạng đưa, lại không muốn dời bước tới phòng ăn, rất phiền phức, nên hiển nhiên bảo người ta mang tới.

(1) Nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề = Người có lúc hỏng việc, ngựa có lúc mất móng.

4. Chương 4

Có lẽ hôm nay không phải ngày tốt để đọc sách. Vừa mới cơm nước xong, triển khai động tác — nằm xuống thấp thượng — mở sách, hạ nhân liền đến thông báo — quốc chủ giá lâm!

Chẳng lẽ trên hoàng lịch viết hôm nay thích hợp xuất hành? Mặc Minh Uyên kinh ngạc chọn mi: có lẽ hắn nên ra ngoài một chút?

“Vi thần tham kiến bệ hạ!” Trên Tì vi thường hay nói như vậy thì phải? Chắp tay hạ thấp người, Mặc Minh Uyên nghĩ thầm.

“Thanh vương không cần đa lễ!” Quốc chủ thiếu niên nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, một thân trường sam xanh nhạt buộc thắt lưng, tôn lên vòng eo mảnh mai.

“Bệ hạ mời ngồi!” Liếc mắt nam tử tuần mỹ theo sát Mặc Giác, Mặc Minh Uyên nghiêng người nhường vị trí sau thư trác, động tác cung kính, ngữ khí biếng nhác trước sau như một. Quả nhiên “Rất nhanh sẽ đến thăm hắn” biến thành thật lâu, đã qua một tháng.

Mặc Giác gật đầu ngồi xuống, tò mò nhìn tấu chương trên án, “Minh uyên, đây là tấu chương ư?”

“Thừa tướng đưa tới, nói là công việc của vi thần.” Hắn thản nhiên trả lời.

“Vậy Minh Uyên đã xem qua!” Vươn tay lấy một quyển mở ra, ngạc nhiên nói: “Minh uyên thật lợi hại nha, chữ rất đẹp! Nghiêu, người xem!”

Vũ Văn Nghiêu cúi đầu nhìn nhìn, không nói gì: mẩu chốt không phải chữ đẹp. Lời phê của Thanh vương ngắn gọn, nhưng trọng tâm, thiết yếu, không hề giống người chưa từng xử lý chính vụ. Không ngờ, trước kia ăn chơi trác táng, sau khi mất trí nhớ lại biểu hiện tài hoa kinh người như vậy.

Không chút để ý, Mặc Minh Uyên lười biếng nói: “Không biết hôm nay bệ hạ tới đây, có việc gì ư?”

“Nga? Đúng rồi! Minh Uyên, thương thế của ngươi đã tốt chưa?” Lúc này Mặc Giác mới nhớ tới mục đích đến của mình, thân thiết hỏi.

“Tạ ơn bệ hạ quan tâm, thương thế của thần không còn đáng ngại.” Hắn cúi người, lễ nghi chu toàn, đáp lời.

“Vương gia đã bình phục, ngày mai nên vào triều?” Vũ Văn nghiêu đột nhiên lên tiếng, thanh âm như đàn Vi-ô-lông trầm thấp dễ nghe, đầy lời cuốn.

Vào triều? Nghĩa là bốn, năm giờ sáng phải rời giường? Mặc Minh Uyên kinh hãi, trên mặt cũng không biểu lộ: “Hình như trước kia bốn vương chưa từng thượng triều, đúng không? Vũ Văn thị vệ.”

“Trước kia Minh Uyên chưa từng thượng triều.” Thiếu niên thành thật nói.

Vũ Văn Nghiêu bất đắc dĩ mà sùng nịnh nhìn Mặc Giác một cái, nói tiếp: “Trước kia Vương gia không quan tâm chính sự, bệ hạ mới đặc xá Vương gia không cần vào triều sớm. Nhưng hôm nay Vương gia đồng ý xử lý tấu chương, chứng tỏ Vương gia có tâm hồi triều, hiển nhiên nên vào triều nghị sự.”

Nói thật đường hoàng, thật có lý, nhưng là vì kéo thêm người làm việc thay tiểu tử kia, còn mình có thể độc chiếm tiểu tử kia nhiều một chút chứ gì! Mặc Minh Uyên thầm mắng, giảo hoạt.

Nhưng, hần tìm không ra lý do từ chối! Thực phiền toái!

5. Chương 5

Quan chế của Thiên Khải thực kỳ quái, tên chức quan không khác gì Trung Quốc cổ đại, nhưng triều đại rất hỗn loạn.

Người cầm quyền cao nhất Thiên Khải là quốc chủ, tiếp theo là Thừa tướng, Ngự Sử đại phu, sau đó là tam tỉnh, lục bộ, cửu tự, ngũ giám.

Thừa tướng chưởng quản nội sử tỉnh và môn hạ tỉnh, Ngự Sử đại phu chưởng quản thượng thư tỉnh, không phải thừa tướng cùng lúc chưởng quản ba tỉnh. Đương nhiên, chỉ có Thiên Khải khác biệt, nghe nói là vì không chọn được người thích hợp, nên Thừa tướng phải để ý cả ba tỉnh. Mà trong đó thượng thư tỉnh có địa vị cao nhất, quyền lực lớn nhất, giao cho Thanh vương chấp chưởng — nhưng mọi người đều biết, đây chỉ là chức suông, trên thực tế, ba tỉnh đều do Thừa tướng phụ trách.

Thượng thư tỉnh quản lý chính vụ cả nước, đứng đầu là thượng thư đề úy và thượng thư lệnh, trợ giúp mỗi người là tả hữu thị lang, chia nhau quản lý Lại Bộ, Lễ Bộ, Hình Bộ, Công Bộ, Binh Bộ, Hộ Bộ. Các quan đứng đầu lục bộ và hai vị thượng thư hợp xưng “Bát tọa”.

Từ khi tiếp quản thượng thư tỉnh, công việc bận rộn khiến kẻ lười nhác như Mặc Minh Uyên kêu trời kêu đất. Cũng may, hần rất am hiểu cách giải cứu chính mình: kỳ thật rất đơn giản, từ các quan viên nhỏ trong lục bộ chọn ra nhân tài có thể giao phó trọng trách, trước thử xem kết quả thế nào, nếu kết quả khiến hần vừa lòng, lập tức bỏ cũ thay mới, lúc đầu để họ phụ tá, sau đó bắt họ làm thay công việc của mình.

Vũ Văn Nghiêu áp bức hần, hần liền áp bức những người khác.

Hiện tại, hần chỉ cần ký tên đóng dấu lên văn kiện của “Tỉnh tuyển” là được, rất thành thạo.

“Đại nhân, đây là văn kiện khẩn cấp hình bộ đưa tới, thỉnh duyệt!” Một trong các nhân tài — Lại Bộ Thị lang Chu Ủy đi vào phòng, nói.

Tùy tay tiếp nhận, mở ra, vừa thấy, Mặc Minh Uyên hài lòng mỉm cười, “Chu Ủy!”

“Có hạ quan!”

“Cầm xem đi, hần là người hiểu nên làm thế nào!” Hần nói.

“Hạ quan hiểu!”

Đuổi được Chu Ủy, Lễ bộ Thượng thư Thi Văn Viễn lại tới.

“Đại nhân, ba tháng sau là khoa cử ba năm một lần, thỉnh đại nhân quyết định nội dung cuộc thi, để hạ quan và Tả đại nhân của Bộ Binh nhanh chóng sắp xếp.” Thi Văn Viễn là nam tử khá tuấn đạt, nhất cử nhất động đều rất tao nhã.

“Thực phiền toái!” Bĩu môi, “Chiếu theo lệ cũ, văn cử khảo đề ‘gia quốc thiên hạ’, võ cử thì trận pháp, võ nghệ, diễn luyện sa bàn. Khảo quan văn cử do người đảm nhiệm, võ cử thỉnh Hàn tướng quân phụ trách!” Nghiêng đầu, nhớ tới một chuyện, “Đúng rồi, ba ngày sau sứ giả của Gia Tiếp đến, chuẩn bị tiếp đón chu đáo, đừng để bổn quốc mất mặt. Nếu không, bổn vương bắt người hỏi tội!”

Thi Văn Viễn rung mình, vội vàng nói: “Hạ quan biết!”

“Lui xuống đi!” Phất tay, đuổi người.

Gia Tiếp là tiểu quốc phía nam Thiên Khải, tuy nhỏ, nhưng sản vật phong phú, thừa thừa khoáng vật. Là nước phụ thuộc, hàng năm đều phải sứ giả đến tiến cống, mà Thiên Khải cũng không thể khinh thường Gia Tiếp, dù sao, phần lớn nguyên liệu luyện vũ khí của Thiên Khải đều lấy từ Gia Tiếp.

Đương nhiên, Thiên Khải cũng nghĩ tới chuyện thôn tóm Gia Tiếp, nhưng Gia Tiếp là khối bánh trái mỹ không chỉ mỗi Thiên Khải thèm thuồng, nếu Thiên Khải ra binh, các quốc gia khác cũng không chịu ngồi yên, kết quả là mấy nước giằng co, để Gia Tiếp tồn tại.

Theo Mạc Minh Uyên thấy, sự tồn tại của Gia Tiếp còn có tác dụng, một khi Gia Tiếp bị hủy, cân bằng giữa các nước sẽ vỡ, chiến loạn nổi lên. Mà quốc chủ bây giờ của Thiên Khải – Mạc Giác quá mức thiện lương, chắc chắn khó tiếp thu sự tàn khốc của chiến tranh.

Điểm này, Ti Hằng và Vệ Viêm cũng rất rõ ràng, nên đối với sứ giả Gia Tiếp thập phần coi trọng, hàng năm, phòng vệ trong kinh tăng lên rất nhiều, kẻ muốn lợi dụng Gia Tiếp khơi mào chiến loạn không ít.

Mạc Minh Uyên lại nghĩ, đương nhiên, không đánh nhau là hay nhất, vì rất phiền toái. Dân chúng không để ý tới sự vất vả người đương quyền, bọn họ chỉ để ý lợi ích của chính mình, dù thắng hay bại, cũng không thiếu oán hận.

6. Chương 6

Xử lý xong công vụ, Mạc Minh Uyên rời khỏi phủ Ngự Sử đại phu.

Mã xa của Vương phủ đã đợi trước cửa, hần rời giường từ sáng sớm, phải xử lý công văn, mệt muốn chết, hiển nhiên là trực tiếp hồi phủ.

Xa phu cũng biết chủ tử nhà mình tính tình đại biến, xen ngủ như mạng. Cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đánh xe hồi phủ. Nhưng dù xa phu đánh xe kỹ thuật cao siêu thế nào, đường kinh thành bằng phẳng thế nào, mã xa vẫn lay động.

Lực lay động như vậy, thực thích hợp để ngủ!

Bỗng nhiên, mã xa ngừng lại. Người nào đó đang ngủ gà ngủ gật không kịp phòng, suýt nữa ngã xuống. May mắn, bởi vì thói quen ngồi xe thể thao ở hiện đại, hần ngồi mã xa cũng dùng dây lưng trói mình vào chỗ ngồi, mới không mất mặt ngã vàng ra.

Nhưng, chấn động này khiến hần bừng tỉnh.

Mở hai mắt màu hổ phách, ngũ khí lười biếng như trước, “Sao lại thế này?” Chỉ có người Long tổ biết, hỏi như vậy chứng tỏ hần đã tức giận.

Thói quen nhỏ của Mạc Minh Uyên, khi tức giận sẽ hỏi, “Sao lại thế này”, bình thường thì hỏi, “Làm sao vậy”. Bên ngoài rất khó nhận thấy hần có tức giận hay không — đối với tiểu tử Long Lân là ngoại lệ, bởi vì biểu tình và khẩu khí không thay đổi, chỉ có đổi cách dùng từ — hơn nữa rất nhỏ — khó phán đoán.

Cũng vì vậy, phần lớn mọi người đều nghĩ tính tình hần rất tốt. Kì thực, tình tình hần không xấu, nhưng không tốt, khi hần trả thù thì bất động thanh sắc, người bị chinh thường không biết là ai hãm hại.

“Bẩm Vương gia, có người chặn đường!” Xa phu vô cùng cung kính trả lời.

“Người nào chặn đường?” Dù sao nhìn cũng chưa chắc biết, Mạc Minh Uyên không vội vã vén rèm xem diện mạo người hần sắp trả thù.

“Là bằng hữu trước kia của Vương gia.” Xa phu cẩn thận chọn cách dùng từ, mới trả lời: “Là công tử Hứa Thừa Anh, nhi tử của Thái úy Hứa đại nhân, trước kia ngài thường đi cùng Hứa công tử. . . .” Làm xằng làm bậy.

Thái úy? Chính là lão thất phu thường đối nghịch với hần lúc lâm triều, Hứa Thủ Tắc! Được lắm! Lão tử quấy rầy bốn đại gia ngủ gà ngủ gật khi lâm triều, nhi tử quấy rầy bốn đại gia nghỉ ngơi!

Trong mắt hiện lên một tia sắc bén, Mạc Minh Uyên cởi bỏ dây an toàn, vén rèm lên.

Trước mã xa, một thanh niên cũng coi là anh tuấn, nhưng có vẻ bộp chộp đang cười hì hì giang hai tay đứng giữa đường. Thấy Mạc Minh Uyên xuất hiện, vội vàng nói: “Tại hạ bái kiến Thanh vương gia! Vương gia, đã lâu không gặp!”

“Hứa Thừa Anh, lá gan thật lớn, dám chặn xa giá của bốn vương?” Dựa vào thành xe, Mặc Minh Uyên chậm rãi nói. Khẩu khí lười nhác bình thản như trước, không hề uy nghiêm.

“Hắc hắc, Vương gia thứ tội! Chỉ là tại hạ không gặp Vương gia đã lâu, thập phần nhớ mong, lúc này mới lớn mật chặn đường.” Căn bản không phát hiện “Mặc Minh Uyên” này không bĩ như “Mặc Minh Uyên” trước, Hứa Thừa Anh cợt nhả, “Không biết Vương gia có thể để tại hạ làm chủ, mời Vương gia đến ‘Hoa Hầu Lâu’ uống một chén?”

Nhớ mong? Nếu Mặc Minh Uyên thực sự là bằng hữu, khi hắn bị thương, sao không thấy tới thăm? Lúc này đến, sợ là đến nịnh bợ người giữ thực quyền! Không thể ngờ, Hứa Thủ Tắc đây bảo thủ kia lại dạy dỗ ra một nhi tử láu cá như vậy?

Mặc Minh Uyên âm thầm khinh thường, trên mặt vẫn là vẻ biếng nhác, “Bốn vương không rảnh! Nếu Hứa công tử thật sự nhàm chán, tự mình vui vẻ đi!”

“Ách? Vậy. Vậy tại hạ không quấy rầy Vương gia.” Hứa Thừa Anh giật mình một cái, ngưng ngưng nói.

“Ừm! Đức thúc, hồi phủ!” Cũng không thêm liếc mắt nhìn thanh niên, buông mình ngồi lại vị trí, thản nhiên phân phó.

Tuy không làm gì, nhưng đáy lòng đã nhớ kỹ việc hôm nay, đợi hần ngủ đủ rồi quyết định cách “Báo đáp”.

7. Chương 7

“Thanh vương gia, quốc chủ ở ngự thư phòng chờ ngài, thỉnh ngài tự mình vào thôi!” Nội thị cúi người thi lễ, cung kính nói.

“Ừ!” Mặc Minh Uyên vuốt cằm, tiến lên đẩy cửa ngự thư phòng.

Thư phòng rộng như vậy, chỉ có nhân nhi tóc vàng đang vui đùa cái gì đó, không thấy Vũ Văn thị vệ hay theo đuôi. Mặc Minh Uyên cũng không để ý, đóng cửa lại, tiến lên vài bước, kêu: “Bệ hạ!”

Đôi mi thanh tú của Mặc Giác nhíu chặt, giống như không nghe, mắt to xanh thăm chuyên chú nhìn chăm chăm án thư thượng.

Xem tấu chương mà chăm chú vậy ư? Mặc Minh Uyên khó hiểu nghĩ. Nhưng nghĩ không bằng hành động, nên hắn nhanh chóng tiến đến bên người Mặc Giác, thấy y đang cầm tấu chương ngắn ngủi.

“Tấu chương này có gì không đúng sao?” Hắn buồn bực hỏi. Chỉ là tấu chương xin chi tiền sửa chữa tường thành thôi mà? Nhưng lá gan của Công bộ lang trung thực không nhỏ, mấy ngày trước, tấu chương này cũng đưa tới tay hắn, hắn đã bác bỏ: hắn đã xem qua tường thành, tuy nhiều năm vẫn thập phần chắc chắn, không thấy dấu vết từng sửa chữa, mà hàng năm Công bộ lang trung Hoắc Diệt đều xin tiền tu sửa tường thành, rõ ràng là mượn cơ hội vợ vết của cải?

Hừ! Vốn thấy năng lực của gã không tồi, còn muốn cho gã một đường lui, không thể ngờ gã lại dâng tấu chương cho quốc chủ! Lần này không thể tha cho gã!

Trong lòng ra chủ ý, trên mặt vẫn là biểu tình vô ba vô lãng.

Vì đứng rất gần, Mặc Giác nghe được thanh âm của Mặc Minh Uyên, hoảng sợ: “Oa a ——!! Minh Uyên ——, người làm ta sợ muốn chết!” Thiếu niên sợ tới mức nhảy dựng lên, thấy Mặc Minh Uyên, mới nhẹ nhàng thở ra, oán giận nói.

“Thần đã gọi bệ hạ, nhưng bệ hạ quá mức chuyên tâm nên không nghe thấy.” Mặc Minh Uyên không hề áy náy: “Lại nói, lá gan của bệ hạ cũng quá nhỏ!”

Qua một thời gian quan sát, Mặc Minh Uyên biết tiểu quốc chủ này không có quan niệm tôn ti, đối xử bình đẳng với mọi người, nên hắn mới nói chuyện không kiêng nể gì như vậy.

“Ta.” Bị Mặc Minh Uyên nói thế, Mặc Giác cũng biết phản ứng của mình quá kịch liệt, ngưng ngưng đỏ mặt.

“Bệ hạ, tấu chương có gì không đúng sao?” Nhắc lại câu hỏi. Hắn còn tưởng với cá tính của Mặc Giác chắc chắn không nói hai lời liền phê chuẩn, mặc kệ tường thành có thật sự cần tu sửa hay không.

“Nga, cái này a.” Mặc Giác càng xấu hổ, “Ta đang nghĩ những lời này có ý gì?”

Cúi đầu nhìn nơi Mặc Giác chỉ, thuận miệng nói: “Tóm lại, chính là ca ngợi bệ hạ tài đức sáng suốt, hy vọng người chỉ tiền tu sửa tường thành.” Chỉ cần một câu có thể biểu đạt ý tứ rõ ràng, lại cố tình lải nhải, dùng mọi từ ngữ hoa lệ trau chuốt, khiến người ta đọc đầu liền choáng váng.

“Thì ra là thế, Minh Uyên thật lợi hại nha! Người có thể dễ dàng hiểu được!” Thiếu niên sùng bái nhìn Mặc Minh Uyên.

Chả nhẽ người xem không hiểu? Mặc Minh Uyên có chút giật mình, dù tiểu hài tử này đơn thuần, cũng không đến mức “Xuẩn” chứ! Tốt xấu gì cũng là quốc chủ một nước, sao có thể không hiểu?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Mặc Minh Uyên, Mặc Giác xấu hổ nói: “Trước kia đi học, ta thường trốn ra ngoài chơi, hơn nữa ta vẫn nghĩ phụ thân sẽ sinh thêm mấy đệ đệ, không cần ta kế vị, cho nên. A! Nhưng hiện giờ ta đang chăm chỉ học! Thật sự!”

“Vậy tấu chương ngày thường?” Hay là? Không thể nào.

“Đều là Nghiêu xem giúp ta.” Thiếu niên không chút do dự nói, hoàn toàn không tự giác loại chuyện này không thể tùy tiện cho người khác biết.

Mặc. Quả thế!

Thực xin lỗi, Vũ Văn thị vệ, là ta hiểu lầm người, người không phải cái đuôi đơn thuần, mà là tiểu công quân đầy vất vả a!

“Hôm nay Nghiêu tới phủ thừa tướng, cùng thừa tướng và thái phó nghị sự, ta đi cũng không giúp được gì, nên ở lại trong cung học tập.” Mặc Giác ngượng ngùng nói: “Ta là quốc chủ của Thiên Khải, tuy ta chưa chín chắn, nhưng ta sẽ cố gắng làm một quốc chủ tốt!” Thanh âm thanh thúy lại bao hàm kiên định trước nay chưa từng có.

Giật mình, Mặc Minh Uyên nhượng mày nở nụ cười, cười trên môi, ý cười trong mắt, sáng lạn như tinh hà, khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp càng thêm phong tư tuyệt tục: cuối cùng hắn hiểu vì sao người tâm cao khí ngạo như Ti Hắc lại cam tình nguyện trợ giúp hài tử này.

Mình cũng thế, dù sao nhân rồi không có việc gì, liền giúp hài tử này vậy!

8. Chương 8

Ra cung, đang chuẩn bị xử lý công vụ của thượng thư tỉnh, lại thấy nam tử lãnh tuấn đi đến. Mặc Minh Uyên cũng không tránh né, hướng hắn mỉm cười: “Vũ Văn thị vệ!”

“Sao Thanh vương gia từ cung đi ra?” Vũ Văn Nghiêu hơi nhíu mi, lạnh lùng nói.

Biết nam tử này ăn dấm chua, Mặc Minh Uyên cũng không định giải thích, càng có ý xấu muốn kẻ từng hãm hại hắn tức giận, liền cười như xuân hoa đua nở: “Tiểu đường đệ nhà ta tịch tịch, tìm bổn vương tâm sự, Vũ Văn thị vệ có ý kiến gì sao?”

Nghe vậy, mặt Vũ Văn Nghiêu càng đen.

“Cùng bệ hạ chơi rất vui, bổn vương đã mệt, không muốn nhiều lời với Vũ Văn thị vệ, cáo từ trước!” Dứt lời, lên mã xa, Đức thúc đánh xe thấy vẻ mặt đùa giỡn người khác của chủ tử nhà mình, trán đầy hắc tuyến.

Vũ Văn Nghiêu đứng tại chỗ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mã xa chạy như bay: tịch tịch sao?

Chắc, rốt cuộc Minh Uyên người là muốn trêu đùa Vũ Văn Nghiêu hay chính Mặc Giác nha!

Cùng lúc đó, phủ thái phó.

“Nếu những tấu chương này đều do hần phê, như vậy, hần không còn bừa bãi giống trước kia!” Nói chuyện là nam tử trên dưới ba mươi tuổi, tóc đen dài, mi như mực, da thịt như ngọc, hai mắt trong suốt nhu hòa, có vẻ dễ gần. Dù không phải tuyệt đại mỹ nam tử, nhưng cũng tuần mỹ ôn nhuận. Đúng là Thiên Khải thái phó – Vệ Viêm.

“Không phải không giống, mà hoàn toàn thay đổi thành một người khác!” Nam tử ngồi một bên chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, ngân phát được bó cao, trên khuôn mặt tuyệt mỹ xuất trần là nụ cười ôn nhu như nước, con ngươi xanh ngọc nhìn Vệ Viêm không chớp mắt, hần là đại tướng quân của Thiên Khải, danh xưng lãnh huyết tướng quân Hàn Cảnh Hạo.

Bị nhìn, Vệ Viêm ngượng ngùng liếc hần một cái, “Ta đang nói chính sự với ngươi, ngươi có thể nghiêm túc một chút không?”

“Ta thực nghiêm túc! A Viêm.” Hàn Cảnh Hạo vô tội chớp mắt.

Bất đắc dĩ, Vệ Viêm đành cố gắng bỏ qua tầm mắt nóng rực của ngân phát nam tử, tiếp tục nói: “Nếu hần thật sự quên chuyện trước kia, cũng là chuyện tốt!” Một người có thể phán đoán rõ ràng lưu loát như vậy, là nhân tài hiếm có.

“Nhưng, trước kia, hần đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ngươi nói quên cũng tốt?” Hàn Cảnh Hạo nâng cằm, mỉm cười hỏi. Hần trở về từ biên quan một năm trước, không biết rõ chuyện của người kia, nghe khẩu khí của Vệ Viêm, ngoài chuyện Mặc Minh Uyên ăn chơi trác táng, còn có ẩn tình khác.

Vệ Viêm ngẩng ra một lúc, mới lắc đầu cười khổ: “Tiểu Hạo, cái này không phải chuyện ta có thể chỉ trích, ngươi đừng hỏi.”

“Không hỏi cũng được! Ngươi theo ta dắt ngựa đi dạo!” Hàn Cảnh Hạo cũng sáng khoái đáp ứng, đứng lên, đến bên người Vệ Viêm, vươn tay ôm hần, vô cùng thân thiết hôn lên mái tóc đen của hần.

Nhìn công văn trên bàn, lại nhìn động tác ôn nhu, nhưng thái độ kiên quyết của tình nhân, bất đắc dĩ gật đầu: “Hạo!”

9. Chương 9

Xử lý xong công vụ, trở lại vương phủ, Mặc Minh Uyên đang muốn nghỉ ngơi, lại bị một câu của vương tổng quản đánh vỡ hy vọng: Thừa tướng đại nhân ở thư phòng đợi ngài đã lâu!

Thầm mắng thực phiền toái, vẫn đi tới thư phòng.

“Thừa tướng đại nhân rất thanh nhàn a, có thời gian rảnh đến chỗ bồn vương tán dóc!” Miệng châm chọc, nhưng trong lòng Mặc Minh Uyên cũng hiểu được, tính cách của Ti Hằng rất nghiêm túc, xưa nay không thích ăn chơi trác táng, mặc dù những ngày gần đây thái độ đối với “Mặc Minh Uyên” mới bộc lộ tài năng thay đổi rất nhiều, nhưng cũng không tiến triển đến mức cùng nhau ngồi tán dóc.

Chắc là có việc mới đến, mà việc này hiển nhiên thập phần quan trọng.

“Vương gia chó giễu cợt, Ti mỗ tới đây là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Vương gia!” Ti Hằng thu lại nụ cười, vẻ mặt uy nghiêm mười phần.

“Thừa tướng thỉnh giảng!” Hần cũng bày ra vẻ mặt nghiêm túc. Tuy trong miệng oán giận phiền toái, nhưng hần chưa từng xử lý mọi việc qua loa.

Nhất là hôm nay thấy vẻ mặt kiên định của hài tử kia.

“Ừm! Vương gia hần là biết, hai ngày sau sứ giả của Gia Tiếp sẽ đến kinh. Dù sao tiếp đãi sứ giả là thuộc hạ của Vương gia.” Ti Hằng khẽ buông lỏng thần kinh buộc chặt, nói.

“Đúng vậy! Hôm qua bốn vương còn nhắc nhở quan viên của lễ bộ về việc này. Chẳng lẽ đoàn sứ giả đã xảy ra chuyện?” Hần nhú mày.

“Vương gia quả nhiên mất tuệ sâu sắc, ngài đoán đúng rồi!” Ti Hằng cười khổ, “Lần này dẫn đầu đoàn sứ giả Gia Tiếp là nhị vương tử La Diệp, mà vương tử La Diệp. Mất tích, ở lãnh thổ Thiên Khải quốc.”

Mặc Minh Uyên giương mi: “Mất tích khi nào? Ai phát hiện đầu tiên?”

“Đêm qua, giờ dần, người hầu của vương tử La Diệp đi tiểu đêm thì phát hiện trên giường vương tử không người, cũng không có nhiệt độ, tìm chung quanh không thấy, chứng thật nhị vương tử mất tích.” Ngón tay thon dài của Ti Hằng ấn nhẹ thái dương, nụ cười bên môi có chút chua xót.

Thật sự phiền toái! Mặc Minh Uyên bắt đắc dĩ híp mắt, cả người ngồi phịch trên ghế dựa lớn, “Những người khác của đoàn sứ giả ở đâu?”

“Đều ở chỗ cũ, dịch quán Tân Nhạc thành. Thái thú Tân Nhạc Ônng Lâu Lôn vừa nhận tin tức liền phái người ổn định đoàn sứ giả, đồng thời dùng bồ câu đưa tin cho ta biết!” Ti Hằng trả lời.

“Có phong tỏa thành không?”

“Không! Vương tử La Diệp mất tích không phải chuyện nhỏ, lan truyền ra ngoài khó bảo toàn nước hân không mượn cơ hội quấy rối, cho nên Ônng Lâu Lôn đã lên lưu ý yếu đạo ra khỏi thành, vẫn chưa phong thành!”

“Không tồi! Ônng Lâu Lôn này đúng là một nhân tài, Thừa tướng đại nhân mất không ít tâm tư bồi dưỡng a!” Thờ ơ nói, thật không có ý đồ gì.

“Vương gia.” Ti Hằng xấu hổ.

“Ta đến Tân Nhạc thành một chuyến, công vụ phiền toái Thừa tướng đại nhân!” Đứng lên, đuổi thất lưng, hân thần nhiên nói.

“Vương gia, vẫn là để ta đi!” Hân tới đây, ngoài việc nói cho Mặc vương gia chuyện này, chính là đem công việc của mình phó thác cho Mặc Minh Uyên, qua biểu hiện của Mặc Minh Uyên mấy ngày nay, hân biết năng lực của người này không thua mình, “Việc này cát hung khó dò, Vương gia lại không rành võ nghệ, vẫn nên để Ti mỗ.”

“Thừa tướng đại nhân đừng tranh với bốn vương, chuyện lục bộ từ trước tới nay đều do Thừa tướng để ý, mà bốn vương đối với trung thư, môn hạ hai tỉnh dốt đặc cán mai, nếu Thừa tướng đại nhân đi, khó bảo toàn bốn vương sẽ không làm sai cái gì. Về phần an nguy, Thừa tướng đại nhân càng không phải lo lắng, hôm nay Hàn tướng quân rảnh rồi, bốn vương thỉnh hân đi cùng, tin rằng Hàn tướng quân sẽ không cự tuyệt.” Hân nhớ rõ Hàn Cảnh Hạo và Vệ Viêm có quan hệ mờ ám, mà Vệ Viêm từng là lão sư của “Mặc Minh Uyên”, tin rằng y sẽ không từ chối giúp đỡ “Đệ tử” của lão bà.

Mặc Minh Uyên nói có lý, Ti Hằng không tìm được cách gì phản bác, đành phải đồng ý để hân tới Tân Nhạc thành.

10. Chương 10

Mà bên này Hàn Cảnh Hạo không biết gì, nhàn nhã cùng ái nhân dắt ngựa về tới phủ thái phó —— người này từ lúc từ biên quan về vẫn chưa từng trở lại phủ đệ của chính mình.

“Lão gia, ngài có khách nhân!” Quản gia của Vệ gia diện vô biểu tình khom người chào chủ nhân, cũng không thèm nhìn Hàn Cảnh Hạo một cái, cứng nhắc nói.

“Khách nhân?” Giờ này, ai đến báai phóng hân chứ?

“Vâng, hân ở thư phòng chờ ngài!” Quản gia nói.

“Tiểu Hạo, ngươi về phòng nghỉ ngơi trước, ta đi gặp khách nhân.” Quay đầu nói với Hàn Cảnh Hạo.

Thanh niên cười tủm tỉm gật đầu, “Được! Ngươi đi đi!”

Vệ Viêm lại không nhúc nhích, khó xử nhìn hân.

“Sao vậy? Nhanh đi a! Không cần luyện tiếc ta, ta sẽ chờ người cùng dùng bữa tối.” Hàn Cảnh Hạo quan tâm nói.

“Hàn tướng quân, người không buông thất lưng lão gia nhà ta ra, làm sao hấn đi!” Quân gia vẫn hé ra khuôn mặt quan tài như cũ, thờ ơ trần thuật sự thật.

Cúi đầu, nhìn tay mình đang ôm thất lưng Vệ Viêm, sau đó chậm rãi thu hồi, không hề áy náy cười nói: “Thật xấu hổ, ta đã quên!”

Bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu, Vệ Viêm nói: “Ta đi trước!”

Nói xong, liền đi, lưu lại Hàn Cảnh Hạo và quân gia mặt quan tài nhìn nhau. Thật lâu sau, quân gia mặt quan tài mặt mở miệng nói: “Hàn tướng quân, người không biết chính mình rất dính lấy người sao?”

“Khuyết Nhuế, người không biết chính mình rất cứng nhắc sao?” Hàn Cảnh Hạo dùng khẩu khí đồng dạng đánh trả, nhưng trên mặt mang theo nhu tình và nụ cười phong hoa tuyết đại như trước.

“Từ nhỏ đến lớn miệng lưỡi người vẫn sắc bén như thế!” Mày kiếm anh tuần nhủ lại, Khuyết Nhuế lạnh lùng nói.

“Từ nhỏ đến lớn mặt người đều cương như thế!” Hai tay vòng trước ngực, Hàn đại tướng quân tươi cười khả cú đáp trả.

Xem ra, luận miệng lưỡi, Khuyết đại quân gia không thắng được tướng quân mặt dày như tường thành!

Trầm mặc một lúc lâu, tựa hồ cảm thấy đấu vô mồm với Hàn Cảnh Hạo là chuyện nhàm chán, cũng có lẽ không chiếm được thế thượng phong, Khuyết Nhuế quay đầu rời đi.

Hàn Cảnh Hạo nở nụ cười thắng lợi đầy đắc ý, xoay người đi hướng khác.

Đẩy cửa thư phòng ra, Vệ Viêm vừa nhấc đầu liền giật mình.

Người trong phòng không nói chuyện, chỉ chấp tay đứng nhìn một bức tranh trên tường, rất xuất thần.

“Người.”

Tiến bước Thừa tướng đại nhân, Mặc Minh Uyên đi tới mã phòng, tùy tiện chọn một con ngựa, bảo người ta dắt ra.

“Vương gia, ngài muốn dùng Truy Phong?” Nghe tin tức đi tới, Vương Trì không dám tin tròng mắt nhìn Mặc Minh Uyên, trong mắt tựa hồ viết bốn chữ to “Người không muốn sống”.

Gọi là Truy Phong sao! Tên cũng không tệ lắm.

“Không thể sao?” Thờ ơ hỏi.

“Vương gia, ngài từng bị thất liệt mã này hất ngã a! Ngài còn muốn cưỡi nó?” Vương Trì tỏ vẻ sắp ngất xỉu, khiến người ta cảm thấy thực buồn cười.

—— Ít nhất Mặc Minh Uyên cảm thấy vẻ mặt của hấn rất thú vị.

“Thì sao?” Lơ đãng nhìn về phía con ngựa được dắt ra, thấy ngựa rất nóng nảy, liền nở nụ cười lưỡi biếng.

Nhìn Mặc Minh Uyên hướng nó cười, Truy Phong lập tức yên lặng, ngoan ngoãn để mã phu dắt nó ra: trực giác của động vật nói cho nó biết, tốt nhất không cần chọc người này sinh khí, nếu không kết cục rất thảm.

Không thể không nói, trực giác của động vật là mẫn tuệ nhất. Bởi vì Mặc nào đó vừa nghĩ, nếu con ngựa này dám to gan lớn mật hất hấn xuống, hấn lập tức làm thịt nó ăn lẩu!

Lưu loát nhảy lên ngựa, vỗ vỗ đầu Truy Phong, vừa lòng cười nói: “Thực ngoan đúng không? Ân?”

Truy Phong rung mình một cái.

11. Chương 11

Đơn thân độc mã đi vào phủ thái phó, Mặc Minh Uyên không xuống ngựa, chỉ giương giọng nói với thủ vệ: “Gọi Hàn tướng quân ra đây, bốn vương có việc tìm hắn!”

Hắn chẳng quan tâm thủ vệ có biết hắn hay không, ai bảo hạ triều mà vẫn không cho hắn nghỉ ngơi, triều phục trên người còn chưa thay, chỉ cần có mặt đều nhận ra thân phận của hắn.

Thủ vệ ngây cả người, vội vàng chạy vào thông báo, vừa chạy vừa buồn bực nghĩ: sao Thanh vương gia biết Hàn tướng quân ở Vệ phủ chứ?

Làm sao hắn biết, Mặc Minh Uyên sớm nhìn thấu tính cách của Hàn Cảnh Hạo, biết rõ gã sẽ không bỏ qua cơ hội có thể kề cận Vệ Viêm, hơn nữa phụ mẫu của Hàn Cảnh Hạo đã sớm quá thệ, càng không cần lo lắng có người ngăn cản, nhất định sẽ đến ở Vệ phủ.

Đợi không bao lâu, chỉ thấy tiểu mỹ nhân ngân phát phiêu phiêu tiêu sái đi ra, không thèm hành lễ, cười nói: “Hôm nay, ngọn gió nào đưa Vương gia tới tìm Hàn mã?”

“Hàn tướng quân, cùng bốn vương tới Tân Nhạc thành.” Mặc Minh Uyên lười cùng hắn múa mép khua môi, nói thẳng ý định.

“Vương gia tới Tân Nhạc làm gì?” Hàn Cảnh Hạo dựa cửa, chậm rãi hỏi.

“Hàn tướng quân đi cùng bốn vương liền biết.” Hay nói giỡn, chuyện vương tử La Diệp được nghị luận giữa ban ngày ban mặt mà?

“Như vậy sao? Nhưng Hàn mã không muốn rời khỏi A Viêm nhà ta, Vương gia nên tìm người khác đi cùng!” Ngân phát thanh niên cười đến ôn nhu, lời nói ra lại không hề hòa nhã.

Quả nhiên là kẻ khó chơi! Theo cách nói của đám hủ nữ Long tổ, người này chính là phúc hắc mỹ công! Trong lòng nghĩ lung tung, nhưng Mặc Minh Uyên cố tình tỏ vẻ nghiêm túc: “Hàn tướng quân nói thế, bản vương cũng không miễn cưỡng.” Dừng một chút, lại nói: “Nhưng Vệ thái phó đáng thương, ái nhân mới trở về không lâu, lại phải rời khỏi hắn tới biên quan!”

Nghe vậy, Hàn Cảnh Hạo giận tái mặt: “Vương gia đang uy hiếp Hàn mã sao?”

“Hàn tướng quân hiểu lầm bốn vương, Tân Nhạc xảy ra chuyện lớn, xử lý không tốt, Hàn tướng quân đành phải quay lại biên quan! Bốn vương ăn ngay nói thật.” Nhún nhún vai, Mặc Minh Uyên cũng không phải người dễ chọc, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ lại khiến kẻ khác phát lạnh.

Hàn Cảnh Hạo đang muốn nói thì một thanh âm từ tính êm tai đột ngột vang lên: “Hàn tướng quân không nỡ tách ra, vậy để ta đưa người đi!”

Nghi hoặc khiêu mi, Mặc Minh Uyên nhìn phía sau Hàn Cảnh Hạo. Chỉ thấy hai nam tử đi ra, đến bên cạnh Hàn Cảnh Hạo, một người trong đó hiển nhiên là thái phó Vệ Viêm, người kia Mặc Minh Uyên chưa từng thấy qua.

Bề ngoài khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, dáng người thon dài, mày kiếm anh tuấn, phượng mâu thâm thúy mê người, thủy ba lưu chuyển, tự tiểu phi tiểu, có tình lại giống như vô tình, khiến kẻ khác tim đập, thần hồn điên đảo. Dường như sự xinh đẹp trong thiên hạ đều tập trên khuôn mặt này.

Nếu không có thất lưỡng kiện cường của nam tử trưởng thành, sợ là đi trên đường sẽ bị xem như tuyệt đại mỹ nữ. Nhưng nụ cười lại nhu hòa, giống như tiên nhân không dính khói lửa nhân gian, siêu phàm thoát tục, thanh nhã ôn nhuận.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn cảm thấy nam nhân này thực quen mắt. Bất động thanh sắc đánh giá xong, Mặc Minh Uyên thản nhiên nói: “Người là ai?”

“Xem ra, người thật sự đã quên.” Nam tử như cảm thán lại như vui mừng nói.

Mặc Minh Uyên nghiêng đầu, “Người có chút giống bộ hạ.” Hắn nghĩ, tuy rằng khí chất cách xa vạn dặm, nhưng khuôn mặt quả thực giống nhau, đương nhiên, Mặc Giác non nớt hơn.

Hậu nhân của Mặc gia đơn bạc, mà đại quốc chủ đã cười hạc về tây, trên đời này chỉ còn ba người thuộc dòng dõi hoàng tộc Mặc gia, ngoài mình và Mặc Giác, cũng chỉ có.

“Trần vương!” Chính là lão cha của thân thể này – Mặc Trầm Vân, nhưng Mặc Trầm Vân hẳn là trung niên nam tử sắp bốn mươi mới đúng, người này quá trẻ đi?

“Minh Uyên, sao người gọi phụ vương là Trần vương chứ? Như vậy thực thất lễ!” Nam tử cười nhẹ nói.

12. Chương 12

Tân Nhạc, giờ tý một khắc, hai con tuần mã chạy như bay tới cửa thành, giờ lệnh bài hướng vệ binh trên tường thành, cửa nhanh chóng mở ra, hai người không hề dừng lại, chạy thẳng vào.

Dừng trước phủ Thái Thú, xoay người xuống ngựa, động tác tao nhã mà lưu loát.

Người thấp bé hơn giờ lệnh bài trong tay, cất cao giọng nói: “Kêu Ông Lâu Lôn ra gặp bốn vương!”

Thủ vệ cả kinh, khom người thi lễ, mở cửa phủ, chạy vào trong gọi người.

Một lát, lam y thanh niên tuần nhã bước nhanh ra, phía sau là thủ vệ lúc này, vừa thấy hai người liền quỳ xuống, ” Thái Thú Tân Nhạc thành Ông Lâu Lôn tham kiến Thanh vương.”

“Miễn , tới dịch quán trước!” Mặc Minh Uyên phát tay ngăn thanh niên thi lễ, nói khẽ. Hiện giờ không có thời gian lãng phí, khi làm việc hẳn chính là tổ trưởng mạnh mẽ của Long tổ.

“Vâng! Hạ quan đưa Vương gia đi!” Ông Lâu Lôn hiểu được nặng nhẹ, không vì chút tục lễ mà dây dưa.

Giao ngựa cho người của phủ Thái Thú trông giữ, Mặc Minh Uyên đi bộ đến.

Từ đầu đến cuối, hẳn không nói chuyện với bạch y nam tử là “Phụ thân” phía sau. Không phải không có thời gian, mà căn bản không biết nói gì với phụ thân trên danh nghĩa kia.

Tới dịch quán, đánh thức người của đoàn sứ giả, sau khi giới thiệu thân phận, Mặc Minh Uyên liền tới xem phòng của vương tử La Diệp, toàn bộ người của đoàn sứ giả đều được thỉnh đến ngoài phòng, đóng cửa lại.

“Tên?” Ngáp một cái, Mặc Minh Uyên ngồi trên ghế, hỏi. Tuy là Ngự Sử đại phu, biết rõ thông tin tường tận về đoàn sứ giả, nhưng đã lên sân khấu thì cũng nên diễn.

“Tiểu nhân tên Cát Tường!” Thị tòng thanh tú hồi đáp.

“Cát Tường? Cái tên rất may mắn. Có biết võ?” Hắn híp mắt, hỏi.

Đến đây, phải nói một chút. Tuy “Mặc Minh Uyên” không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết ăn chơi trác táng, nhưng tốt xấu gì cũng có phụ thân và đường đệ xinh đẹp như tiên nhân, nên cũng có khuôn mặt không tồi. Đường nhiên, so với Mặc Giác, Vũ Văn Nghiêu, Ti Hăng, Vệ Viêm, Hàn Cảnh Hạo và nhất là lão cha, hẳn không đáng giá nhắc tới, nhưng so với người bình thường thì đẹp hơn.

Không tinh xảo như Mặc Giác; cũng không phải tuyệt mỹ như Mặc Trầm Vân, Hàn Cảnh Hạo; không thanh nhã như Ti Hăng, Vệ Viêm; lại càng không tuần mỹ như Vũ Văn Nghiêu. Mà ngũ quan của hắn thanh tú, không mang theo chút âm nhu nữ khí, nhất là đôi mắt màu hổ phách, thập phần hiếm có.

Trước kia cư xử tầm thường, không ai chú ý hắn đẹp xấu, nhưng hôm nay, dù không ung dung đẹp đẽ quý giá, nhưng bộ dáng lười nhác thờ ơ lại mang theo phong tình.

Khi hắn híp đôi mắt tràn đầy lưu quang, càng khiến người ta hồn xiêu phách lạc (Uyên: đó là vì ta học thuật thôi miên, đừng nói ta giống như yêu tinh. Yooo: ngoại nhân không biết điều đó).

Cát Tường nhìn thẳng vào hắn như vậy, hiển nhiên bị hắn hấp dẫn, mơ hồ, chỉ có thể trả lời theo bản năng, “Biết. , ba tuổi tiểu nhân liền đi theo chủ tử tập võ.”

“Nói như vậy, võ công của ngươi không kém?” Không để ý ánh mắt dò xét của Mặc Trầm Vân, tiếp tục hỏi.

“Vâng, dù không cao thâm bằng chủ tử, nhưng ứng phó người bình thường dễ dàng.”

“Đêm nhị vương tử mất tích, có nói qua cái gì đặc biệt hay làm chuyện gì đặc biệt không?” Mặc Minh Uyên gật đầu, lại hỏi.

“Đặc biệt. . . . ? Không có. Chủ tử luôn luôn ngủ sớm, nói không nhiều, dùng xong bữa tối, đọc sách một lát rồi ngủ.” Lúc này Cát Tường mới lấy lại tinh thần, đỏ mặt trả lời.

“Ừm. Người ra ngoài đi! Kêu Lăng đại nhân tiến vào.”

“Vương gia, ngài hỏi như vậy.” Ôn Long Lân cái hiểu cái không nhìn Mặc Minh Uyên, hy vọng hắn có thể giải thích nghi hoặc của mình.

Mà Mặc Trầm Vân ngồi trước bàn, thần nhiên uống trà, nhưng phượng mâu thâm thúy chưa từng rời khỏi khuôn mặt Mặc Minh Uyên.

“Cái này. Giải thích rất phiền toái, đến lúc đó người sẽ biết!” Nghĩ nghĩ, người nào đó phát tác bệnh lưỡi, nói.

Ôn Long Lân hắc tuyến: cái này cũng ngại phiền toái sao?

Mặc Trầm Vân cúi đầu cười, không nói một câu.

Kế tiếp, Mặc Minh Uyên mời từng người vào, câu hỏi của mỗi người không giống nhau, khiến kẻ khác đoán không ra suy nghĩ của hắn.

Đến khi hỏi xong người cuối cùng, hắn hạ lệnh đem toàn bộ người ở dịch quán đến hoa viên, bốn phía điểm đuốc, chiếu rọi rõ ràng khuôn mặt của mỗi người.

13. Chương 13

“Tất cả mọi người ở đây, có ai chưa tới không?” Mặc Minh Uyên liếc nhìn Ôn Long Lân, giọng điệu vẫn là lưỡi biếng.

“Vương gia yên tâm, không thiếu một người! Từ lúc vương tử La Diệp mất tích, hạ quan liền hạ lệnh không cho phép bất kì ai tự ý ra vào dịch quán, trái lệnh trừng. Cho nên, tuyệt đối không sót người nào!” Ôn Long Lân tự tin nói.

Mặc Minh Uyên giương mi, thờ ơ: “Tốt, tìm một con mèo cho bốn vương.”

“Mèo?” Ôn Long Lân kinh ngạc trừng lớn mắt.

Mặc Trầm Vân khẽ nâng mi, có chút đăm chiêu mỉm cười.

“Đúng vậy! Mèo dạng gì cũng được.” Hắn vuốt cằm.

Do dự một lúc, Ôn Long Lân xoay người sai bảo thị vệ.

Chỉ chớp lát, thị vệ ôm một con mèo đen tuyền có đôi mắt hổ phách tới, “Vương gia, đại nhân, mèo đây!”

“Ừm! Thực xinh đẹp, nuôi dưỡng không tồi!” Lơ đãng nhìn thoáng qua hắc miêu, vung tay lên, “Thả nó!”

“Vâng!” Thị vệ ngoan ngoãn buông mèo con.

Mèo này cũng lạ, thấy nhiều người như vậy mà không trốn, con người xinh đẹp nhìn thoáng qua Mặc Minh Uyên, rồi lại nhào tới trung niên nam tử tướng mạo bình thường. Người nọ thấy mèo xông đến, theo bản năng nhảy sang bên cạnh, né tránh.

“Bắt!” Mặc Minh Uyên cong môi, cất cao giọng nói.

Mấy thị vệ tiến lên, dễ dàng bắt trung niên nam tử.

“Vương gia, người này.”

“Bây giờ, phiền người nói ra chỗ giam nhữ vương tử!” Giơ tay ngăn Ôn Long Lân, Mặc Minh Uyên chơi đùa với chén trà trong tay, “Đương nhiên, còn có đồng bọn của người.”

“Vương. . . . Vương gia, ngài, ngài đang nói cái gì? Tiểu nhân, tiểu nhân không rõ. . . .” Người nọ vừa sợ vừa vô tội nhìn Mặc Minh Uyên.

“Người có biết vì sao mèo con nhào về phía người không?” Tay chống cằm, Mặc Minh Uyên lười biếng liếc mắt nhìn mèo con nhảy lên người mình, cũng không đuổi nó, ngược lại dùng tay kia vỗ về cái đầu nhỏ của nó.

Mèo con thoải mái cọ cọ bàn tay Mặc Minh Uyên, híp mắt cuộn mình nằm trên đùi hắn.

“Tiểu, tiểu nhân không biết!” Trung niên nam tử run rẩy lắc đầu.

“Bởi vì Ấm Ngư. Loại cá này rất ngon, người trong thiên hạ đều biết, nhưng nó còn có đặc điểm, bốn vương vô tình đọc một quyển sách mới biết được điều này. Người từng nếm qua Ấm Ngư, trong vòng 3 ngày tỏa ra một loại mùi mà người và động vật bình thường đều không thể ngửi được, chỉ có mèo mới ngửi ra. Mà kỳ lạ, mùi này sẽ truyền sang những người tiếp xúc gần, nhưng nghe nói xưa nay nhị vương tử không thích thân cận với người khác, ngay cả thị tòng Cát Tường của vương tử cũng không có hương vị này, vì sao gã sai vặt của dịch quán không có tư cách gặp vương tử La Diệp như người lại có? Nguyên nhân rõ ràng, đúng không?” Chậm rãi nói xong, ánh mắt chỉ nhìn mèo con trên đùi.

“Người, nói mau! Người giấu vương tử ở đâu?” Lúc này, Thành đại nhân trong đoàn sứ giả đánh về phía trung niên nam tử, bộ dáng trung thần lo lắng cho an nguy của chủ tử, khiến người cảm động.

—— Nếu xem nhẹ ám khí trên đầu ngón tay của gã.

Một bóng đen hiện lên, Thành đại nhân ngã trên mặt đất, một cây châm đen nhánh xuyên qua chén trà khiến nó vỡ thành mảnh nhỏ.

Mặc Trầm Văn tiếc nuối địa nhìn bàn tay trắng nõn trống không, lẩm bẩm: “Tiếc một chén trà tử đằng.”

Nhìn thoáng qua nam nhân, Mặc Minh Uyên diện vô biểu tình chuyển tầm mắt lên người Thành đại nhân, “Thành đại nhân, người rất nóng vội! Huống hồ, dù không hỏi, bốn vương cũng biết người là đồng mưu bất cớ nhị vương tử.”

“Vì sao? Vì sao người biết?” Thành đại nhân cảm hận nói.

“Rất đơn giản! Đầu tiên, vương tử La Diệp và Cát Tường ở cùng một phòng, nếu vương tử bị bắt trong phòng, hắn sẽ phát giác, mà hiện trường không có dấu vết đánh nhau. Nói cách khác, vương tử ra khỏi phòng mới bị bắt. Nhưng vương tử xuất môn muộn như vậy làm gì? Đi tiểu đêm? Trong phòng có bồn. Ngắm trăng? Tối đó hình như không có trăng. Cái khác, càng không thể. Khả năng cuối cùng, có người hẹn gặp vương tử, khắp dịch quán, quan hệ tốt với vương tử tới mức khuya khoắt gặp nhau mà không bị vương tử hoài nghi, chỉ có người —— thư đồng của vương tử La Diệp, Lễ bộ thị lang Thành Duyệt.” Kỳ thật, là suy luận phá án đơn giản ở hiện đại.

Nhiều lắm, đêm nay lãng phí nhiều lời như vậy, cảm thấy thập phần khó chịu.

“Hừ! Sao người biết lại không trực tiếp bắt ta, phí công sức như vậy?”

“Bởi vì bốn vương không có chứng cứ, đành phải bức người hiện thân.” Hắn nói thẳng.

“Người ——” Oán độc trừng mắt người hại kế hoạch của gã thất bại.

“Uông Lâu Lôn, còn lại giao cho người. Bốn vương phải nghỉ ngơi.” Ngáp dài, hắn không chút xấu hổ trốn tránh trách nhiệm. Để rút ngắn thời gian, hắn cười ngửa không ngừng tới đây. Mà thân thể này không biết võ, lại không trải qua huấn luyện, hiển nhiên mệt mỏi không chịu nổi.

“Vương gia yên tâm nghỉ ngơi, hạ quan biết làm thế nào!”

14. Chương 14

Ngủ thẳng tới trưa hôm sau.

Ông Lâu Lôn đã cứu vương tử La Diệp ra, chi tiết thế nào, Mặc Minh Uyên không thèm để ý, cũng lười quan tâm.

“Vương gia, vương tử La Diệp tới!”

Ngẩng đầu, không ngừng ngáp, tốt xấu gì cũng phải biểu hiện bộ mặt của Vương gia Thiên Khải, đánh giá thanh niên từ ngoài cửa đi vào.

Vương tộc Gia Tiếp có mái tóc tím đặc biệt, màu mắt xanh nhạt, ngũ quan tuần tú. Gia tiếp nhị vương tử là một mỹ nam tử, khí chất cao nhã, không có vẻ khó thân cận.

“Vương tử La Diệp, kính đã lâu! Mời ngồi!” Hắn thờ ơ nói. Nhị vương tử La Diệp không giống kẻ ngu ngốc, vì sao bị bắt dễ dàng như vậy, phải suy xét cẩn thận.

“Thanh vương gia, đã lâu không gặp!” La Diệp cười thanh nhã.

“Lời Vương tử. . . . , chúng ta biết nhau?” Chưa từng nghe Mặc Minh Uyên trước kia biết La Diệp, hai người, một người là công tử bất cần đời, một người là vương tử dị quốc khí vũ bất phàm, thấy thế nào cũng không phải một loại người.

Chẳng lẽ trước khi Mặc Trầm Vân rời đi?

“Cũng khó trách Vương gia không nhớ rõ, dù sao đã là chuyện mười năm trước , lúc ấy Vương gia mới chỉ năm, sáu tuổi.” La Diệp giật mình một chút, thoải mái cười nói.

“.” Mười năm trước? Đúng rồi, mười năm trước, Diệp vương tử mười một tuổi theo Gia Tiếp vương tới chúc thọ tiên vương Thiên Khải, là quen nhau lúc đó, “Thật có lỗi, bốn vương từng ngã ngựa, mất trí nhớ trước kia. Không biết bốn vương và vương tử quen nhau thế nào?” Hỏi một chút cũng không sao.

“Ngã ngựa?” Sắc mặt La Diệp khê biến, thân thiết hỏi: “Thương thế của Vương gia có nặng không? Ta có một số linh dược của Gia Tiếp.”

Mặc Minh Uyên kinh ngạc: quah hệ của bọn họ tốt lắm sao? Sự quan tâm của La Diệp không giống giả bộ.

“Đa tạ vương tử quan tâm, thương thế của bốn vương đã sớm tốt, nhưng chuyện trước kia quên hết, chỉ bằng vương tử nói cho ta nghe về chuyện chúng ta gặp nhau, có lẽ sẽ nhớ lại chút gì đó.” Hắn bất động thanh sắc nói. Vạn nhất, Mặc Minh Uyên trước kia và La Diệp có quan hệ chặt chẽ, cũng thật là khéo.

“Nếu vương gia đã quên thì thôi, dù gì cũng không phải chuyện quan trọng. Quan trọng là ... Tương lai, mà không phải quá khứ, đúng không? Vương gia.” La Diệp hơi sững sờ, liền khôi phục nụ cười ung dung, khoát tay nói.

“Nga? Nếu thế, bốn vương cũng không truy vấn.” Xem ra, La Diệp không nói , hiện giờ hắn cảm thấy hứng thú với quá khứ của “Mặc Minh Uyên”, vì sao những người biết hắn đều không hy vọng hắn nhớ lại chuyện trước kia!

“Đúng rồi, còn chưa tạ ơn Vương gia, nếu không có Vương gia, chỉ sợ ta.” Nói tới đây, vẻ mặt La Diệp có chút ảm đạm, “Ta không ngờ, Thành Duyệt có thể đối xử với ta như thế!”

“Vương tử đừng khách khí, vương tử là khách nhân của bốn triều, bảo vệ an nguy của vương tử là trách nhiệm của bốn vương. Về phần Thành Duyệt, không có gì bất ngờ, là mật thám của biệt quốc phái tới.” Mặc Minh Uyên nhàn mi, cảm thấy hắn bỏ qua cái gì đó, “Bốn vương đã xem bản thẩm vấn của Ông Lâu Lôn, tin rằng sẽ nhanh chóng biết kết.”

15. Chương 15

Vương gia, không tốt !” Nói chưa hết, Ông Lâu Lôn đã kích động chạy vào.

Thấy hắn như thế, Mặc Minh Uyên liền nhớ tới chỗ mình bỏ qua, hỏi: “Sao lại thế này?” Có chút buồn bực, vì Ông Lâu Lôn thất trách, cũng vì chính mình thành thối mấy ngày nay mà lời lỏng cảnh giác.

“Thành Duyệt uống thuốc độc tự sát !” Ôn Lâu Lôn hỏi hận quỳ xuống, “Hạ quan vô năng, không sớm đoán được, thỉnh Vương gia giảng tội!”

“Lời này của ngươi là châm chọc bốn vương là người không phân biệt phải trái sao? Đứng lên đáp lời!” Mây kiếm vi diệu, Mặc Minh Uyên không mẫn không nhạt nói.

“Cái gì? Thành Duyệt đã chết!” La Diệp khiếp sợ đứng lên, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc.

Mặc Minh Uyên hí mắt lại, bất động thanh sắc nói: “Vương tử có gì kinh ngạc như thế?”

Làm như phát giác mình thất thố, La Diệp cười nói: “Thật có lỗi, ta thất lễ. Dù Thành Duyệt phản bội ta, nhưng hãn và ta là thanh mai trúc mã, hiện giờ hãn., ta.”

“Vương tử thật trọng tình trọng ý a!” Mỉm cười, người họ Mặc nào đó thân mật nói: “Vương tử chịu khổ mấy ngày, hãn mỗi một, chỉ bằng về phòng nghỉ ngơi trước? Có việc đến kinh nói sau!”

“Cũng tốt, không quấy rầy Vương gia làm việc.” La Diệp nhã nhặn nói.

Thấy La Diệp khuất bóng, lúc này Mặc Minh Uyên mới nhìn về phía Ôn Lâu Lôn vẫn quỳ trên mặt đất, diện vô biểu tình nói: “Bốn vương bảo ngươi đứng lên đáp lời, ngươi không nghe sao?” Ngự khí lười biếng trước sau như một.

“A. Vâng!” Lam y thanh niên giật mình, vội vàng đứng dậy, bất an lui sang một bên. Không rõ vì sao, Thanh vương không hiện uy nghiêm, cũng không biểu hiện ngạo khí hơn người, lại khiến hãn kính sợ, không dám trái.

Hãn nào biết, khi Mặc Minh Uyên ra lệnh, ngay cả thành viên Long tổ kiêu ngạo cũng phải nói gì nghe nấy, khí thế vô hình này, một văn nhược thư sinh như hãn sao kháng cự được.

“Độc gì?” Người họ Mặc nào đó bắt chéo chân, hỏi.

“Độc? A, bẩm Vương gia, ngộ tác kiểm tra, độc này là mật thám của Hạ Sư chuyên dùng —— ‘Cửu’. Kiến huyết phong hầu, lợi hại vô cùng.” Sững sờ một chút mới phản ứng lại, đáp lời.

“Vậy ngươi thấy thế nào?” Người nọ là thủ hạ của Ti Hề, tuy có sai sót, Mặc Minh Uyên cũng không vì vậy liền phủ nhận năng lực của hãn.

Suy nghĩ một lúc lâu, Ôn Lâu Lôn cẩn thận nói: “Theo hạ quan thấy, không phải Hạ Sư gây nên. Cửu, là độc đặc biệt của Hạ Sư, nhưng chỉ cần tổn chút công phu, vẫn có thể lấy được. Huống chi Hạ Sư và bốn quốc giao hảo, quốc thổ cách Gia Tiếp quá xa, làm vậy không có lợi gì. Hạ Sư hà tất phải phá vỡ quan hệ với chúng ta?” Nói xong, thật cẩn thận nhìn về phía Mặc Minh Uyên.

Năng lực phân tích không tồi.

“Việc này tạm thời không tìm hiểu sâu, hiện giờ, quan trọng nhất là hộ tống vương tử La Diệp vào kinh. Thi thể của Thành Duyệt xử lý thích đáng!” Phất phất tay, Mặc Minh Uyên kết luận qua loa. Mấu chốt là, hãn không muốn thêm phiền toái cho chính mình.

“Vâng!”

Lại nói tiếp, “Cha” hãn đâu?

16. Chương 16

Ngày đó, buổi chiều, Mặc Minh Uyên cùng đoàn sứ giả trở lại kinh.

Ngựa không dừng vó, cuối cùng đến ngoại ô kinh thành sớm hơn dự định.

Việc vương tử La Diệp mất tích vẫn chưa công khai, cũng không định công khai, cho nên “Phụ tử” Mặc gia không tiện vào cùng đoàn sứ giả, cách kinh thành hai mươi dặm liền tách ra.

Mặc Minh Uyên lười nói chuyện, không biết vì nguyên nhân gì Mặc Trầm Vân cũng không chủ động bắt chuyện với hắn trước, hai người cùng nhau chạy đi, một câu không có, thật quá trầm tĩnh!

Nhàm chán ngáp dài, Mặc Minh Uyên đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên thấy Mặc Trầm Vân quay đầu nhìn quan đạo bên kia.

Mặc Minh Uyên cảnh giác ghì dây cương, “Làm sao vậy?”

“Có người tiếp cận. Hai nhóm, một trước một sau.” Mặc Trầm Vân cười nói, tươi cười thanh nhã càng khiến hắn càng giống tiên nhân hạ phàm.

“Nga?” Vô công của cổ nhân thực thần kì.

Lúc này, một bóng trắng từ quan đạo bên kia lướt đến như gió, dáng người thon dài, phiêu dật tao nhã.

Ngưng thần nhìn, đúng là một thiếu niên tuyệt mỹ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, tóc đen rối tung, áo trắng nhiễm trần, trên mặt cũng dính bụi, nhưng mắt đen sáng như sao, dung mạo tuyệt đại.

Thiếu niên cũng phát hiện hai người, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, hướng phía ngựa của Mặc Minh Uyên, “Tại hạ bị người đuổi theo, mượn ngựa dùng một chút!”

Dứt lời, vọt người nhảy lên ngựa, hai chân đánh, ruỗi ngựa mà chạy. Nhưng hắc mã không vui, hất thiếu niên xuống.

Thiếu niên bất ngờ không kịp phòng, bị ngựa quăng xuống. May mắn hắn thân thủ nhanh nhẹn, xoay người một cái, bình an rơi xuống đất.

“Cẩn thận a! Ngựa của ta, sợ người lạ.” Mắt Mặc Minh Uyên xẹt qua một mạt dị sắc, lười nhác giục ngựa tới bên cạnh thiếu niên.

Bạch y thiếu niên giật mình, nhìn thấy con ngựa phát ra tiếng phì phì khinh thường nhìn hắn, trong lòng dở khóc dở cười: con ngựa quá kiêu ngạo!

Lúc này, nhóm thứ hai n cũng chạy tới. Một hàng ba mươi người, y phục hắc sắc, toàn thân tản mát khí thế dũng mãnh, không phải người thường.

“Liệt cô nương, người ngoan ngoan theo chúng ta trở về, không nên ép chúng ta động thủ!” Lãnh tuấn nam tử dẫn đầu, lạnh lùng nói.

Quả nhiên! Mặc Minh Uyên sáng tỏ.

Là cô nương sao? Mặc Trầm Vân chọn mi, cười nhạt: nhìn không ra.

Cũng khó trách Mặc Trầm Vân không nhận ra. Người này dáng người cao hơn nữ tử bình thường, còn lộ anh khí, khiến người ta tưởng mi thiếu niên, không nghĩ nàng là nữ tử. Nếu Mặc Minh Uyên không chú ý tới chi tiết nhỏ, thêm từng được huấn luyện, cũng nhìn không ra.

“Tập tướng quân! Tiểu nữ đã nói không muốn vi phi, tướng quân cần gì theo sát không tha?” Thiếu nữ cười khổ, trong mắt tràn đầy mệt mỏi.

“Bệ hạ có lệnh, tại hạ không dám cãi lời, thỉnh cô nương đừng khó xử tại hạ!” Nhíu nhíu mày, không nhiều lời nâng tay, ý bảo thuộc hạ động thủ.

“Đại nhân, hai người này.”

Yêu! Còn nhớ có ngoại nhân sao? Họ Mặc nào đó âm thầm trào phúng.

“Giết!”

Nghe vậy, Mặc Trầm Vân ý cười chợt tắt, tuấn mi khẽ nâng.

Mặc Minh Uyên nhìn y một cái, ý bảo y không cần lên tiếng, rồi hướng sang thiếu nữ.

“Tập Vi, việc này không liên quan đến hai người họ, sao ngươi phải giết lung tung?” Thiếu nữ tức giận đến cả người phát run, “Ta đi cùng các người, thả bọn họ!”

“Thật có lỗi! Liệt cô nương, thứ nan tòng mệnh!” Trong mắt Tập Vi lóe lên khinh thường: chỉ là nữ tử bình dân, chẳng những không biết thân phận cự tuyệt quốc chủ, còn muốn ra lệnh cho mình sao?

“Tập Vi, một trong bốn tướng quân đứng đầu Hạ Sư.” Mặc Minh Uyên lười biếng mở miệng, “Tập tướng quân, Thiên Khải và Hạ Sư quan hệ giao hảo, tướng quân vẫn chưa nộp lên văn điệp thông quan đã xông vào bốn quốc, vốn là trọng tội, hiện giờ còn muốn dưới trời Thiên Khải sát hại Vương gia. Xem ra, bốn vương phải xét lại việc liên minh với Hạ Sư một lần nữa.”

17. Chương 17

Thanh âm không lớn không nhỏ, lại đủ để những người ở đây nghe rõ. Đương nhiên, cũng chính là Hạ Sư tướng quân Tập Vi.

Lúc này Tập Vi mới chú ý tướng mạo hai người. Hắn không biết Mặc Minh Uyên, nhưng sẽ không quên dung mạo của Trần vương Mặc Trầm Vân. Chỉ cần không phải người mù, sẽ không thể quên ngọc nhan không giống phạm nhân này, Tập Vi từng phụng mệnh quốc chủ Hạ Sư tới Thiên Khải chúc thọ cũng không ngoại lệ.

“Trần vương gia?”

“Tập tướng quân còn nhớ rõ bốn vương!” Mặc Trầm Vân cười nhu hòa, giống như chưa từng nghe Tập Vi hạ lệnh giết y.

“Vẫn là phụ vương có uy nghiêm, vương gia nho nhỏ như ta, không người để ý.” Ra vẻ tự oán, họ Mặc nào đó dùng khẩu khí lười nhác nói ra, thấy thế nào cũng không thật.

Mặc Trầm Vân mỉm cười, phượng mâu xẹt qua một tia cảm xúc không rõ.

“Người là Thanh vương. ?” Tập Vi là cận thần của Hạ Sư vương, tin tức tất nhiên linh thông. Nghe nói Thanh vương là nhi tử độc nhất của Trần vương, vốn chỉ nấp bóng, ăn chơi trác táng không chí tiến thủ, sau khi ngã ngựa mất trí nhớ thì thể hiện tài trí phi phàm, giải quyết chuyện của lục bộ gọn gàng ngăn nắp, trở thành nhân vật “Hiện thần” cùng Ti Hằng.

“Hừ! Tập tướng quân, người mạo phạm phụ tử bốn vương, bốn vương tạm thời không so đo với người, nhưng người vào lãnh thổ Thiên Khải, phá vỡ hiệp nghị giữa hai nước, gây chuyện lớn, bốn vương thân là phó tướng của Thiên Khải, không thể bỏ qua, thỉnh cùng bốn vương quay về kinh, đợi bốn vương thông tri Hạ Sư vương rồi xử trí.” Hừ lạnh một tiếng, bộ dáng hạ lệnh rất có phong phạm Vương gia.

Biết nhiều lời vô ích, từng kiến thức võ công Trần vương, cùng xông lên cũng không phải đối thủ của y, phản kháng không được. Tập Vi chỉ có thể thâm mắng bạch y thiếu nữ, hồng nhan họa thủy.

“Người là Thanh vương. ?” Thiếu nữ giật mình nhìn thiếu niên cao bằng nàng.

“Đúng vậy!” Mặc Minh Uyên không có ác cảm với cô gái này, dù nàng muốn cướp Truy Phong, nhưng là vì tình thế bức bách, vừa rồi còn lấy thân đổi mệnh của hắn và Mặc Trầm Vân, từ điểm đó có thể thấy được, tâm tính nàng không xấu.

“Tiểu nữ tử Liệt Phượng Nhi, bái kiến Thanh vương, cầu Vương gia làm chủ cho tiểu nữ!” Cô gái “Phanh” một tiếng quỳ xuống đất, sắc mặt thống khổ nói.

Hử? Họ Mặc nào đó chọn mi. Sao vậy? Hắn cũng có vinh hạnh làm bao công vì dân thỉnh mệnh sao?

Nhưng.

“Liệt cô nương là người Hạ Sư đúng không? Chuyện của người bốn vương không tiện ra mặt.” Hắn lắc đầu nói.

“Không! Tiểu nữ không phải người Hạ Sư, mà là Hán nhân!” Ngắc đầu, cô gái dùng đôi mắt sáng như sao nhìn Mặc Minh Uyên.

Mặc Minh Uyên giật mình, nhất thời nói không ra lời!

“Tiểu nữ là công dân Trung Quốc, không phải người Hạ Sư. Cho nên, Vương gia giúp tiểu nữ cũng không tính can thiệp nội vụ của nước hần!” Liệt Phượng nhi cong khóe môi, cười đến sáng lạn, nhật nguyệt chỉ huy.

Trung Quốc? Đây là nước gì? Mặc Trầm Vân nhớ lại bản đồ đại lục, nhưng không nhớ nổi quốc gia tên “Trung Quốc”.

“Liệt Phượng Nhi, ngươi chớ có nói bậy, rõ ràng ngươi là người Hạ Sư!” Thấy thế, Tập Vi nhẫn không được, mở miệng.

“Phượng Nhi không nói bậy, lúc trước các ngươi phát hiện ta ở lãnh thổ của Hạ Sư, liền nhận định tiểu nữ là người Hạ Sư, tiểu nữ chưa từng thừa nhận qua!” Không nhìn Tập Vi, thiếu nữ chỉ chăm chú nhìn Mặc Minh Uyên.

Mỉm cười, Mặc Minh Uyên thản nhiên quét mắt Tập Vi, nam tử lập tức ngậm miệng. Sợ hãi nhìn về phía Mặc Minh Uyên, thầm nghĩ: thiếu niên này không tỏ vẻ gì, chỉ nhẹ nhàng băng quơ liếc hần một cái, sao lòng hần lại phát lạnh chứ?

“Ngươi đã không phải người Hạ Sư, vậy bốn vương đáp ứng, bảo hộ ngươi chu toàn!” Thản nhiên nói một câu, lại kiên định khiến người ta không dám hoài nghi.

Tới dị thế, lại nhớ kỹ nơi linh hồn bắt đầu, điểm ấy cũng đủ để hần thừa nhận, lập lời thể bảo hộ nàng chu toàn.

Lấy linh hồn Mặc Minh Uyên của Trung Quốc hứa hẹn!

18. Chương 18

Mang theo “Phạm nhân” trở lại kinh thành, Mặc Minh Uyên không chút do dự ném đám người Tập Vi vào đại lao hình bộ. Đại tướng một quốc gia, ngàn dặm đuổi theo một nữ tử bức hôn, thật sự mất mặt nam nhân.

Đưa tướng quân Tập Vi vào đại lao, Mặc Trầm Vân không biết chạy đi đâu. Mặc Minh Uyên cũng không để ý, cùng thuộc hạ bắt chuyện chốc lát, liền mang Liệt Phượng Nhi quay về vương phủ.

Người trong phủ kinh ngạc nhìn chủ tử nhà mình mang theo thiếu niên xinh đẹp trở về, trong lòng vô cùng tò mò về thân phận của thiếu niên, lại không dám hỏi.

Cho đến khi.

“Vương gia, vị công tử này là Vương phi của ngài sao?” Vương tổng quản vừa thấy Liệt Phượng Nhi phía sau Mặc Minh Uyên, liền hỏi, không có ý thức của một hạ nhân.

Mặc Minh Uyên chọn mi, tự tiểu phi tiểu nói: “Vương bá, ngài thực hoài niệm hương vị nhà xí của vương phủ phải không?”

“Vương gia, hoan nghênh hồi phủ! Ngài dùng bữa trước hay nghỉ ngơi trước?” Vừa nghe đến hai chữ “Nhà xí”, Vương Trì lấy lại bộ dáng quân gia chuyện nghiệp trong nháy mắt, nghiêm túc hỏi.

Cũng khó trách vương tổng quản nghe thấy nhà xí thì biến sắc, thật sự là nhà xí để lại ấn tượng quá sâu trong tâm trí ông. Lúc đầu, Mặc Minh Uyên vừa tới thế giới này, hạ quyết tâm phải làm một mề trùng lãng phí lương thực quốc gia, cho nên trừ bỏ ăn cơm và đi nhà xí thì luôn ngủ trên giường, lấy lý do “Dưỡng thương”. Ai biết, vương bá cho rằng tiểu chủ nhân nằm cả ngày ở trên giường nhất định thực nhằm chán, nên chỉ cần không có việc gì liền chạy tới bên giường Mặc Minh Uyên, tự cho là săn sóc, kể cho hần nghe chuyện bát quái từ nơi này tới nơi khác, quấy nhiễu Mặc Minh Uyên không ngủ được. Đối với Mặc Minh Uyên mà nói, nếu không có chính sự mà quấy nhiễu hần ngủ, không thể tha thứ.

Cho nên, Mặc Minh Uyên lấy “Nếu ngươi thích gièm pha người khác như vậy, ta khiến cho ngươi ‘thối’ đã nghiền”, lệnh ông ở nhà xí ba ngày liên tục, còn sai người canh giữ ngoài cửa không cho ông đi ra. Chuyện này khiến lão ngoan đồng Vương Trì khiếp sợ, tuy tính cách bát quái không đổi, nhưng trước mặt Mặc Minh Uyên không dám làm càn.

Vừa rồi nhất thời quên, bị Mặc Minh Uyên nhắc tới, lập tức thu liễm.

Thấy cảnh này, Liệt Phượng Nhi nhin không được che miệng cười: lão nhân gia thật thú vị!

“Không cần! Đây là Liệt Phượng Nhi, người sắp xếp cho nàng một gian khách phòng.” Đối với Vương Trì này, Mặc Minh Uyên vô lực thở dài, phân phó.

“Vâng, Vương gia.” Nói xong một câu, Vương Trì vẫn không nhả được, hỏi: “Cần sắp xếp phòng gần ‘Kính Uyên các’ không?”

“Kính Uyên các” là chỗ ở của Mặc Minh Uyên.

Lão nhân này, thật sự là không học khôn!

Mặc Minh Uyên liếc hần, lạnh nhạt nói: ” Gần ‘Kính Uyên các’ chỉ có ‘Hi Trần hiên’ của phụ vương.”

Vương Trì ghen lời.

“Phượng Nhi, đi theo ta!” Cho Liệt Phượng Nhi một ánh mắt, ý bảo nàng đuổi theo.

“Nga!”

Đi vài bước, Mặc Minh Uyên ngừng lại, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Phụ vương đã trở lại kinh, dù y có về phủ hay không, vẫn cho người quét tước ‘Hi Trần hiên’, sửa sang bên ngoài.” Việc này vẫn nên báo cho Vương Trì một tiếng, tránh Mặc Trầm Vân bỗng nhiên trở về dọa ông phát bệnh tim.

“Cái. Cái gì? Vương gia đã trở lại?” Vương Trì kêu sợ hãi.

Mặc Minh Uyên hắc tuyến, “Hai người đều kêu Vương gia, không sợ lẫn lộn?”

Liệt Phượng Nhi bị chọc cười không ngừng.

19. Chương 19

Mang theo Liệt Phượng Nhi vào thư phòng, đóng cửa lại.

“Ngồi đi!” Khoát tay, Mặc Minh Uyên ngồi xuống ghế sau thư trác.

Cô gái nhu thuận ngồi xuống ghế một bên, hai tay đặt lên đầu gối, đôi mắt thủy linh mở to nhìn thẳng Mặc Minh Uyên, bộ dáng “Ta là bảo bảo ngoan”.

“Nói đi!” Chống cằm, họ Mặc nào đó không đầu không đuôi nói.

Liệt Phượng Nhi nở nụ cười sáng lạn: “Ta là Liệt Phượng Nhi, mười tám tuổi, đến từ Thượng Hải Trung Quốc. Người thì sao?”

Chỉ kém một câu kịch “Thỉnh chỉ giáo nhiều hơn chỉ giáo”! Mặc Minh Uyên mặt không đổi sắc nói: “Tên của ta, người đã biết mà?”

“Y! Mặc Minh Uyên vốn là tên của người?” Liệt Phượng Nhi khiếp sợ nói.

“Âm đồng tự bất đồng. Người tới thế giới này thế nào?” Xem ra, đứa nhỏ này là thân thể xuyên qua, bộ dáng hồng nhan họa thủy còn có thể bình an sống đến giờ, không phải người ngu ngốc.

Ánh mắt cô gái âm trầm, cười chua xót: “Ta cũng không biết! Ta vốn là học sinh trung học bình thường, có một ngày tan học về nhà, mặc danh kỳ diệu xuất hiện tại thôn nhỏ của Hạ Sư.”

Không phải nói dối. Họ Mặc nào đó phát hiện người kia không nói dối, nháy mắt hạ kết luận, “Sau đó? Sao người lại trêu chọc Hạ Sư vương?” Ngữ khí vững vàng, khiến cô gái an tâm.

“Bối rối lúc đầu qua đi, ta sống ở thôn đó. Lão bà thu lưu ta bà là nữ hiệp nổi danh trên giang hồ, bà bà dạy ta tập võ luyện kiếm, nhưng ta tư chất trung trung, chỉ có luyện kình công tốt. Như thế bình thân qua nửa năm, ta thật sự nhàm chán, liền cáo biệt bà bà vận nam trang ra thôn du ngoạn.” Như nghĩ tới cái gì đó, Liệt Phượng Nhi nở nụ cười tuyệt mỹ, “Ta kết giao được vài bằng hữu tốt, cùng bọn họ xưng huynh đệ, bước vào giang hồ, du sơn ngoạn thủy. Hàn Ngạo Tình là quý tộc của Hạ Sư, cho nên thường xuyên

tham dự yến tiệc của quý tộc, mà ta tò mò, liền năn nỉ Ngạo Tình mang ta đi xem. Những người này khinh thường ta, bị chế ngạo, ta nhìn không được liền so tài với bọn họ, kết quả đương nhiên là ta hơn bọn họ mấy trăm năm tri thức nên ta thắng, tuy rằng được quý tộc chấp nhận, nhưng cũng vì vậy mà gặp Hà Hồi Khâm. Nam nhân kia, nam nhân kia.” Nói tới đây, nàng rung mình một cái.

Khó hiểu nhướn mày, “Như thế nào?”

“Nam nhân kia rất đáng sợ. Thật đáng sợ. ! !” Liệt Phượng nhi sợ hãi nói, “Hắn, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra giới tính thật của ta, cố ý muốn nạp ta vi phi. Ngạo Tình giúp ta đào tẩu, bị hắn phê vô công. Thực tế hắn cũng không thích ta, hắn chỉ cảm thấy hứng thú, giống như một thợ săn đối với con mồi, hắn nói, hắn muốn giữ ta bên người, xem lúc nào ta thuần phục hắn, bị rút đi nanh vuốt.”

Loại nam nhân này nơi nơi đều có mà? Khác nhau chỉ là hắn có năng lực thực hiện hay không thôi! Gặp quá nhiều nam nhân như vậy, Mặc Minh Uyên chỉ bình thản nói, “Hắn không đáng sợ, người chưa từng tiếp xúc loại người như vậy mới có cảm giác này. Nam nhân có tính cách này kỳ thật rất ngây thơ, căn bản không đáng sợ!”

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thiếu niên thanh tú trước mặt, một lúc sau Liệt Phượng Nhi mới cười khỏ nói: “Theo cách nói của người, có thể thấy được, người trước kia hay bây giờ, đều là người đứng ở nơi cao!” Cho nên, hắn không hiểu rõ tâm lý của nữ hài tử bình thường lý.

Không thể không nói, nữ hài tử này, cảm giác thực miễn tuệ.

Từ chối cho ý kiến, bắt chéo chân, Mặc Minh Uyên lười biếng nói: “Dù người có sợ Hạ Sư vương hay không, nếu ta nói bảo hộ người chu toàn, nhất định làm được. Chỉ cần người không ra khỏi Thiên Khải, chớ nói Hạ Sư vương, thiên hoàng lão tử cũng không thể động tới người!”

Khẩu khí rất không nghiêm túc, nhưng nếu xuất từ miệng Mặc Minh Uyên, sẽ không cảm thấy hắn nói lung tung, khẩu xuất cuồng ngôn. Người này, trời sinh khiến kẻ khác tin phục! Nhìn Mặc Minh Uyên, Liệt Phượng Nhi liền nghĩ như vậy.

20. Chương 20

Dàn xếp tốt Liệt Phượng Nhi, Mặc Minh Uyên trở lại phòng của mình, tắm rửa một cái, ăn bữa tối, sau đó liền nằm xuống nghỉ ngơi.

Học Mặc nào đó thực thích ngủ, điểm ấy mọi người đều biết; nhưng hắn cũng rất dễ tỉnh, biết điểm ấy lại rất ít người. Nếu muốn hỏi nguyên nhân, đại khái là vì hắn bị đánh thức cũng không mở mắt! Khả năng giả bộ ngủ có thể so với trình độ ngủ của hắn.

Cho nên, lúc người nào đó tiến vào phòng hắn, hắn liền tỉnh lại —— tuy rằng tiếng bước chân của người nhẹ như không, tiếng hít thở cũng thực mỏng manh, nhưng hắn biết có người xâm nhập địa bàn của hắn.

Không mở mắt, tần suất hô hấp không hề thay đổi.

Cảm giác được người đi đến, “Khách nhân” ngồi xuống bên giường. Cũng không có hành động gì khác, chỉ lẳng lặng ngồi.

Bởi vì tiếp xúc gần, Mặc Minh Uyên có thể ngửi được hương lan thanh nhã của người tới. Hương vị này, hắn chỉ ngửi được từ một người.

“Phụ vương” của hắn!

Người này, khuya khoắt không ngủ, chạy đến phòng hắn làm gì? Người nào đó tiếp tục giả bộ ngủ, buồn bực nghĩ. Chẳng lẽ y không biết quá nhiều giấc ngủ người khác sẽ bị ngựa đá sao?

“. Rốt cuộc người là ai?” Thanh âm từ tính dễ nghe đột ngột vang lên bên tai.

Mặc Minh Uyên cả kinh, suýt nữa lộ ra sơ hở: y phát hiện?

“Người không phải Minh Uyên, ta biết. Có lẽ chính người cũng không phát giác, người căn bản vô tình sắm vai ‘Mặc Minh Uyên’. Không có người mất đi trí nhớ sẽ trấn định lãnh đạm giống người, Tuy

chưa từng thấy người khác mất trí nhớ.” Không biết là tự nói, hay là biết Mặc Minh Uyên giả bộ ngủ nên nói cho hắn nghe, thanh âm nhẹ nhàng của nam nhân không nhanh không chậm thoát ra: “Dù mất trí nhớ, cũng không thể khiến một người thay đổi tính tình: Minh Uyên cực đoan, người lãnh đạm; Minh Uyên cố chấp, người thoải mái; Minh Uyên tự ti, người tự tin. Tính cách hoàn toàn tương phản, vì sao những người khác không nhận ra?”

Hiểu được mình không thể lừa gạt nam nhân, Mặc Minh Uyên cũng không giả vờ, thoải mái mở mắt ra, con ngươi màu hổ phách trong suốt đón nhận phượng mâu thâm thúy mang theo ý cười thản nhiên, nhìn thẳng y: “Nếu phát hiện sao không trực tiếp vạch trần, người có ý đồ gì?”

Không hổ là nam nhân một mình chống đỡ Thiên Khải, quả nhiên khôn khéo như hồ ly.

“Không giả vờ sao?” Mặc Trầm Vân không trả lời, ngược lại trêu chọc.

“Người đã phát hiện, ta còn giả trang làm gì?” Hắn không phải kẻ xuyên qua còn mặt dày. Chậm rãi ngồi dậy, dựa trụ giường, một chân duỗi thẳng, một chân gập lên, thản nhiên nói: “Ta quả thật không phải con của người!” Hắn thừa nhận.

“Ta biết!” Y nở nụ cười xuất trần tuyệt tục.

Rõ ràng tươi cười đẹp đẽ, Mặc Minh Uyên lại cảm thấy buồn bực, “Không hề thương tâm vì nhi tử của mình đã chết. Bởi vì hắn hại chết phu nhân của người ư?” Vương Trì từng nói như vậy.

“Sao có thể?” Nam nhân cười đến mặt mày loạn loạn, khiến người ta nhìn không ra y đang nghĩ cái gì — ít nhất Mặc Minh Uyên tự nhận sức quan sát khá tốt không thấy được.

Nam Nhân này, so với tưởng tượng của hắn càng phiến toái! Mặc Minh Uyên cúi đầu, hai hàng lông mày nhíu lại.

“Người không hỏi ta vì sao ư?” Thấy Mặc Minh Uyên trầm mặc, Mặc Trầm Vân hứng thú nhìn hắn.

“Người muốn nói, ta không hỏi người cũng sẽ nói; nếu người không muốn ta biết, ta hỏi thế nào người cũng không nói!” Hắn có chút không kiên nhẫn nhíu mày. Hắn vốn rất mệt nhọc, bây giờ còn phải đả khởi tinh thần bồi hồ ly, người tính tình vốn không quá tốt như hắn lại không hề động thủ đuổi người, là vì hắn biết mình không phải đối thủ của nam nhân.

Mặc Trầm Vân báii tuyệt đại cao thủ làm sư phụ, hơn mười tuổi đã khó gặp gỡ địch thủ, huống chi vài thập niên sau. Chuyện này, không cần Vương Trì nói hắn cũng nghe được từ người khác.

“Ha hã, người quả nhiên thông minh!” Cười nhẹ một tiếng, một tay y vuốt ve tóc đen của Mặc Minh Uyên, thưởng thức: “Việc này, một ngày nào đó người cũng sẽ biết, chỉ bằng hiện tại nói cho người, đỡ phải khiến người mất công hỏi thăm ‘người khác.’”

Không khách khí rút tóc mình về, “Người khác? Người nào là người khác?” Khuôn mặt thì như tiên nhân, lại làm ra động tác phóng dăng, người này quả nhiên là quái thai.

Nam nhân dường như không có việc gì thu hồi tay của mình, ngồi thẳng, tao nhã gạt tóc sang hai bên, “Ta không yêu nường của Minh Uyên, thú nàng là vì trách nhiệm, sau khi nàng chết cũng không tái giá, cảm thấy một mình thanh tịnh hơn.”

Việc này đâu có quan hệ với mình? Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Mặc Minh Uyên không nói ra.

“Ta kỳ thật cũng không tính toán có hài tử. Minh Uyên sinh ra là ngoài ý muốn, nhưng nếu đã sinh, ta cũng không để ý việc dưỡng thêm một người. Về phần không để ý đến nó là hiểu lầm, khi đó ta vội vàng xử lý chính sự. Vương huynh và Giác nhi rất giống nhau, không am hiểu chính sự, nhưng hắn không may mắn như Giác nhi, hắn chỉ có đệ đệ ta giúp hắn.” Mặc Trầm Vân thoải mái cười nói: “Minh Uyên sáu tuổi quen biết La Diệp, La Diệp không được Gia Tiếp vương yêu thích, cho nên vô cùng hiểu và đau lòng tình cảnh của Minh Uyên, lúc rời Thiên Khải còn hứa hẹn, chờ Minh Uyên lớn lên sẽ thú nó làm nường tử. Đường nhiên, đó là ước định của hài tử, lớn lên sẽ không muốn điều đó trở thành sự thật, nên nghe nói người mất trí nhớ mới không muốn người khôi phục.”

Có cái gì nam nhân này không biết? Mặc Minh Uyên hoài nghi, có phải nam nhân là thủ lĩnh tổ chức tình báo, ngay cả ước định của hải tử cũng biết.

Đương nhiên Mặc Trầm Vân không biết Mặc Minh Uyên oán thâm, nói tiếp, “Minh Uyên càng lớn càng trầm mặc, tính tình cũng càng ngày càng giống nường của nó, đều tự ti như vậy, nhưng nó cực đoan hơn nhiều. Không biết khi nào thì bắt đầu, nó luôn đứng cách đó không xa nhìn ta, ánh mắt kia. Cư nhiên giống ánh mắt nường của nó nhìn ta.” Nói đến đây, y có chút thâm ý nhìn về phía Mặc Minh Uyên.

Tuy biết Thiên Khải lưu hành đam mê, không ngờ còn có phụ tử luyến! Người nào đó bị hủ nữ của Long tổ lây bệnh, nhắc đến đam mê giống như ăn cơm bình thường, lại không hề tự giác thân thể của mình chính là một trong hai diễn viên của màn phụ tử luyến này.

21. Chương 21

Ánh mắt Mặc Trầm Vân nhìn hắc mang theo một tia súng nịch, “Ta để ý mới biết không tốt, liền thu xếp hôn sự cho nó, nghĩ muốn dùng cách này ngăn cản nó trầm luân. Nhưng hải tử kia lại phản ứng quá kịch liệt!”

Vô nghĩa, người nào có thể chịu được người mình thích đem chính mình giao cho người khác? Mặc Minh Uyên âm thầm đảo cặp mắt trắng dã, không thể ngờ Mặc Trầm Vân thông minh như vậy cũng làm ra loại chuyện ngu xuẩn.

“Hắc dùng hành động không quá thỏa đáng!” Chẳng lẽ hạ xuân được, ý đồ cường gian?

“Nó hạ mê được trong trà của ta.”

Thật đúng là vậy a! Không sáng ý! Người nào đó nghe quá nhiều truyện đam mê khinh thường nghĩ.

“Nhưng mê được không có tác dụng với ta, khi đó ta thập phần giận dữ, hơn nữa lúc ấy Vương huynh bệnh rất nghiêm trọng, hai chuyện tới cùng một lúc, ta nhịn không được bạo phát!”

Sẽ không cường lại nhi tử của mình chứ?

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của họ Mặc nào đó thực xấu xa.

“Ta sai người giam giữ nó, không cho nó ăn uống, hải tử kia cũng quá quật cường, không chịu nhận sai. Ta lại bận chuyện Vương huynh mà không chú ý tới nó, lần đó, nó suýt nữa mất mạng.” Khẽ thở dài một cái, Mặc Trầm Vân hiếm khi thu liễm nụ cười.

Kia cũng là hắc tự làm tự chịu. Họ Mặc nào đó không cho là đúng.

“Vương huynh qua đời, ta vừa tận tâm trợ giúp Giác nhi để ý quốc gia, vừa tìm kiếm nhân tài hữu dụng. Đến khi Thiên Khải ổn định, ta liền rời đi, chính là vì chặt đứt ý niệm của nó. Ta đi rồi, hành động của nó, Vương Tri đều bẩm báo cho ta biết, ta không muốn nó ôm hy vọng, nó cứ tiếp tục như vậy không tốt.” Khôi phục nụ cười xuất trần, Mặc Trầm Vân chậm rì rì đứng lên, đi đến trước bàn, rót chén trà, nhấp một ngụm.

“Vậy giờ ngươi trở về làm gì?” Rốt cục Mặc Minh Uyên nhịn không được, mở miệng hỏi.

“Bởi vì ngươi.” Nam nhân thản nhiên trả lời: “Nhi tử không nên thân của ta bỗng nhiên trở nên khôn khéo, ta làm phụ thân, có thể không tò mò trở về xem sao.”

“Khi nào thì phát hiện?” Hắc không phải Mặc Minh Uyên.

“Ngay từ đầu!” Quay đầu hướng hắc mỉm cười.

“Vì sao không vạch trần?” Y không quan tâm nhi tử bị ác quỷ nhập thân sao (Yao: hắc, có người hình dung mình thành ác quỷ ư?)

“Chỉ cần ngươi có thể thiết tình trợ giúp Giác nhi, ngươi là người hay quỷ thì có sao đâu!” Mặc Trầm Vân nhún nhún vai, động tác như vậy, xuất phát từ y, lại tạo nhã đẹp để khiến người khác không thể bắt chước.

“Vậy người nói với ta chuyện này làm gì?” Lại đêm hôm khuya khoắt chạy tới trước giường người của ta mà nói. Mặc Minh Uyên thật sự không biết trong đầu nam nhân này nghĩ cái gì.

“Chính là đột nhiên phát hiện. . . .” Nghiêng đầu, nam nhân nở nụ cười bí hiểm cộng thêm động tác trẻ con cũng không có vẻ buồn cười, còn khiến người ta cảm thấy được, chỉ cần là y, làm cái gì đều đẹp.

Sao không nói? Mặc Minh Uyên nhú mày, nhần không hỏi ra.

Trong phòng nhất thời an tĩnh, không khí có chút quỷ dị.

Thật lâu sau, Mặc Trầm Vân buông cái chén, xoay người đi ra cửa, vừa đi vừa nói: “Sau này nói! Hảo hảo nghỉ ngơi, Uyên nhi.”

Uyên nhi? Cả người Mặc Minh Uyên đều nổi da gà: chẳng lẽ về sau nam nhân này định dùng cái tên ghê tởm như vậy để gọi hần ư?

Hần cũng không thể nói không cần!

22. Chương 22

Ngày hôm sau lấy cớ sinh bệnh, Mặc Minh Uyên không thượng triều. Vốn lười biếng, hần tự nhiên ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, nếu không vì đói bụng, hần còn không muốn dậy.

Người của vương phủ có kinh nghiệm từ lúc Mặc Minh Uyên bị thương trước kia, đã quen với việc tiểu vương gia thích ngủ (vì Mặc Trầm Vân hồi phủ, hai vị chủ nhân khác nhau, nên gọi Mặc Trầm Vân là Vương gia, gọi Mặc Minh Uyên là tiểu vương gia), đương nhiên không bất ngờ; Mặc Trầm Vân cũng từng thấy khả năng ngủ của hần (ở Tân Nhạc thành), nên lúc dùng bữa sáng không hỏi đến hần một câu, chỉ cười hết sức “Đặc biệt”; còn Liệt Phượng Nhi mới đến, khó hiểu hỏi vì sao không thấy hần, câu trả lời nhận được là nụ cười bất đắc dĩ của chủ tớ bọn họ.

“Sớm!” Mặc Minh Uyên thấy Liệt Phượng Nhi đi vào thiện thính, mỉm cười chào hỏi, động tác gấp thức ăn vẫn không tạm dừng.

Theo bản năng quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa, thiếu nữ vận bạch y phiêu dật của thiếu niên mặt đầy hắc tuyến, “Đã gần giữa trưa, không còn sớm!”

“Ngồi xuống ăn cơm đi!” Giống như không nghe thiếu nữ phản bác, tự nhiên bắt chuyện.

“Vương gia. . . .”

“Gọi tên ta là được!” Ngắt lời thiếu nữ, Mặc Minh Uyên thoải mái nói: “Nghe người ta gọi Vương gia Vương gia, ta sắp quên tên của mình.”

“Được! Minh Uyên.” Liệt Phượng Nhi sảng khoái sửa miệng.

“Người muốn nói gì?” Họ Mặc nào đó chưa từng để ý cái quy củ “Ăn không nói”, vừa nhai thức ăn vừa lòng ngóng hỏi.

Liệt Phượng Nhi tiếp nhận bát đĩa từ hạ nhân, nói cảm ơn, mới hỏi: “Sao không thấy Trần vương gia đâu?” Rõ ràng lúc sáng còn cùng nhau dùng bữa. Cho tới giờ, nàng vẫn không giám tin mỹ nhân tuyệt đại xuất trần ngày đó chính là Trần vương, cha của một hài tử mười sáu tuổi.

Quả thực còn mạnh hơn những người cổ đại khác!

Mặc Minh Uyên thờ ơ nói: “Không biết!” Tên kia luôn xuất quỷ nhập thần, hần đâu phải FBI, không rảnh suốt ngày chú ý hành tung của y.

“Minh Uyên, chiều nay ta muốn ra ngoài mua sắm. Có thể chứ?” Bởi vì hiện giờ nàng được Mặc Minh Uyên che chở, vẫn nên hỏi một tiếng cho thỏa đáng.

“Muốn đi thì đi! Không có tiền thì nói trưởng phòng chi, ta sẽ thông báo Vương bá.” Nữ hài tử đi dạo phố cần nhất là tiền, điểm ấy hần rất rõ ràng.

“Ta có bạc, không cần Minh Uyên cấp!” Người có võ công kiếm tiền rất dễ. Sau một năm làm nữ hiệp, nàng đã hiểu được lý do đại hiệp trong võ hiệp tiểu thuyết lúc nào cũng có tiền.

“Nga!” Nhún nhún vai, tiếp tục ăn cơm.

Dùng qua ngọc thiện, Liệt Phượng Nhi vui vẻ xuất môn đi dạo phố.

Mặc Minh Uyên nghỉ ngơi xong, lập tức lên mã xa tới phủ Ngự Sử đại phu. Hai ngày qua Ti Hằng giúp hắn xử lý chuyện của lục bộ thoả đáng, hắn cũng đỡ được nhiều phiền toái.

Ngày mai đoàn sứ giả của Gia Tiếp yết kiến, chuyện hắn phải xử lý rất nhiều, nhưng đối với hắn mà nói, đều là nhỏ nhặt. Cho nên dùng tốc độ nhanh nhất xử lý tốt việc của lục bộ, hắn viết thư phái người đưa đến Hồng Lư Tự, nói chuyện Hạ Sư tướng quân Tập Vi, bảo bọn họ phái người tới Hạ Sư bàn bạc thuyết pháp.

Theo lý, chuyện lớn như vậy, nên dâng tấu chương bẩm báo quốc chủ rồi xử trí. Nhưng hắn thấy làm vậy cũng mất công, bỏ qua bước này, trực tiếp chống lại Hạ Sư vương.

“Đại nhân, nên xử lý đám người Tập Vi thế nào? Cứ nhốt tại đại lao chờ Hạ Sư vương đến chuộc người sao?” Hình bộ thượng thư Kha Đan đứng một bên, nhìn Mặc Minh Uyên đang tự mình viết thư gì đó, hỏi.

“Nếu người có ham mê đặc biệt dùng tới bọn họ, bổn vương cũng không phản đối người mượn bọn họ.” Hắn tỏ vẻ “Ta là đại nhân, ta hiểu.”

Ham mê đặc biệt gì chứ?

“Đại nhân, hạ quan cũng không có ham mê đặc biệt gì!” Kha Đan ngoài cười nhưng trong không cười, nhấn mạnh hai chữ “Đặc biệt”.

“Kha Đan không phải then thùng, bổn vương chưa từng kỳ thị loại người như ngươi, người yên tâm nói đi!” Buông thư, Mặc Minh Uyên nghiêm túc nói.

“Đại nhân! Hạ quan là muốn nói, cứ giam giữ bọn họ như vậy, không phải quá tiện nghi cho bọn họ ư, dù sao bọn họ từng có ý đồ gây bất lợi cho ngài!” Tuấn mi của Kha Đan nhíu chặt, nghiêm mặt nói.

“Người cũng nói là ‘từng’, bọn họ không thật sự xuống tay, đúng không? Huống chi, lúc ấy bọn họ không biết thân phận của bổn vương mới định hạ độc thủ, sau khi biết được đã ngoan ngoãn theo bổn vương về kinh, nếu làm gì bọn họ, khi đối mặt Hạ Sư, chúng ta sẽ đuối lý.” Mặc Minh Uyên không đùa giỡn nữa, thần nhiên nói. Hắn còn muốn lợi dụng việc này chiếm chút tiện nghi trong việc kết minh với Hạ Sư, đương nhiên không thể vì nhỏ mất lớn.

Có thể được Mặc Minh Uyên nhìn trúng đề bạt làm thượng thư một bộ, đương nhiên tài trí của Kha Đan không tầm thường, ngược lại, sự thông minh của hắn ngay cả Mặc Minh Uyên cũng phải tán thưởng, tâm tư thông thấu. Cho nên, Mặc Minh Uyên chỉ hé ra một chút, hắn đã đoán được trù tính của vị cấp trên này, bội phục nói: “Hạ quan hiểu, là hạ quan suy nghĩ không chu toàn.”

“Người hiểu là tốt rồi! Cho nên, người không nên đối xử với đám người Tập Vi quá mức khắc nghiệt!” Đương nhiên, chỉnh một chút, vẫn có thể nhận.

“Vâng, hạ quan đã rõ!”

23. Chương 23

Trở lại vương phủ, đã là lúc lên đèn.

Mặc Trầm Vân ôm một hắc miêu mắt màu hổ phách ngồi ngay ngắn trên ghế trong chính sảnh, mỉm cười với Mặc Minh Uyên đang đi tới, ôn nhã như nguyệt: “Uyên nhi đã trở lại!”

Làm bộ như không có nghe thấy cách xưng hô khiến mình nổi da gà, gật gật đầu, nhìn hắc miêu mắt màu hổ phách trên đùi nam nhân, nghi hoặc mở miệng: “Con mèo này. . . .” Thực quen mắt.

“Uyên nhi đã quên, Tân Nhạc thành.” Mặc Trầm Vân hảo tâm nhắc nhở.

Hóa ra là con mèo giúp hấn điều tra tội phạm! Nhưng. . . .”Sao nó ở đây?” Đừng nói với hấn, là nó tự mình chạy tới.

“Là ta bảo Ông đại nhân phái người đưa tới.”

“Vì sao?”

“Uyên nhi không thấy con mèo này thực đáng yêu sao?” Đáng yêu giống người nào đó. Mặc Trầm Vân cười đến ý vị thâm trường nhìn thanh sam thiếu niên đang tỏ vẻ khó hiểu.

Chỉ là con mèo thôi, đáng yêu chỗ nào? Nghĩ thì nghĩ, hấn cũng lười phản bác.

“Uyên nhi dùng cơm chưa?” Nở nụ cười như thanh phong lãng nguyệt, Mặc Trầm Vân chuyển đề tài.

“Đã ăn bên ngoài!” Bị Kha Đan kéo tới tửu lâu.

“Đã ăn ư. Vậy cũng không sao, ta chưa, Uyên nhi cùng ăn với ta.” Buồng mèo con, nam nhân đi vài bước tới trước mặt Mặc Minh Uyên, cười đến ôn hòa, động tác lại cường thế không để người cự tuyệt, cầm tay Mặc Minh Uyên, kéo hấn ra khỏi chính sảnh.

Vì sao hấn phải bồi y dùng cơm chứ? Rất muốn rống lên với nam nhân, nhưng lại cảm thấy quá lãng phí khí lực, người nào đó ngại phiền toái đành bảo trì trệ trảm mạc. Giật giật tay bị cầm, nhưng rút không ra, đành từ bỏ việc chống cự.

Mà đã trễ thế này, sao y vẫn chưa ăn cơm? Buồn bực ngẩng đầu nhìn Mặc Trầm Vân đang tươi cười say lòng người, trong lòng hiện ra một giả thiết, một giả thiết khiến hấn không muốn thừa nhận.

Chả lẽ y chờ hấn?

Sao có thể! Nhất định người này trở về quá muộn chưa kịp ăn cơm, nhất định là vậy.

Cho ra “Kết luận”, Mặc Minh Uyên cũng không lãng phí thời gian suy xét vấn đề này.

Một người xuất sắc thể hiện ở tài văn chương, võ nghệ, phẩm đức, thậm chí là ở ngược nhân, nhưng lúc thấy một người làm cái gì cũng xuất sắc, Mặc Minh Uyên có cảm giác người này căn bản không phải con người.

—— tuy rằng chính hấn cũng được gọi là thiên tài.

Nhưng thiên tài của hấn biểu hiện ở đầu óc xử lý mọi chuyện, mà không phải giống người trước mắt, dù đang mổ gà cũng có thể đẹp như họa.

Lấy máu, nhổ lông, mổ bụng, bỏ nội tạng. Động tác lưu loát mà tao nhã.

Người này hoàn mỹ tới mức khác thường! Không phải Mặc Minh Uyên ghen tị —— hấn chưa bao giờ có tâm tính nghĩ chuyện phiền toái như vậy, hấn chỉ đang tự thuật một chuyện thật.

Lại nói, “Người bảo ta dùng cơm cùng người cơ mà?” Vì sao bây giờ đứng đây nhìn y mổ gà?

“Đúng vậy! Nhưng trước khi ăn phải chế biến món ăn!” Trên người không mặc tạp dề, sau khi giết gà vẫn một thân bạch y như tuyết, chỉnh tề không nếp uốn.

Khóe miệng Mặc Minh Uyên co rút, “Sao không để đầu bếp làm?” Tạm thời không quan tâm vì sao một Vương gia như y biết nấu ăn, hấn đã quen chuyện nam nhân này không gì không làm được, cho dù về sau y nói y có thể sinh hài tử hấn cũng không giật mình. Trọng điểm là, tại sao mình lại ngoan ngoãn đứng ở đây nhìn y nấu ăn?

Hành vi lãng phí giác ngủ không nên xảy ra trên người hấn mới đúng!

“Bởi vì ta muốn tự tay nấu cơm cho Uyên nhi ăn!” Thản nhiên xoát gia vị lên gà, Mặc Trầm Vân đáp.

Người ăn là người mà! Tiểu Mặc đã lười mở miệng. Dù hấn nói cái gì, nam nhân này đều có mười phần lý do.

Tìm ghế ngồi xuống, Mặc Minh Uyên lười biếng dựa vào tường bị khói dầu bám đen, hai tay vòng trước ngực, hai chân thon dài bắt chéo, mi mắt rủ xuống, bộ dáng buồn ngủ lười biếng.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Mặc Minh Uyên sắp bị Chu Công câu dẫn, mí mắt trên dưới sắp thân mật tiếp xúc, thanh âm dễ nghe tựa tiếng trời truyền đến:

“Được rồi, có thể dùng bữa!”

Kỳ thật, hắn không có thói quen ăn đêm. Nhìn món ăn đủ sắc hương vị trên bàn, rồi nhìn đến nam nhân cười nhu hòa, lại không thể nói gì.

Tuy buồn bực vì sao mình từ người bồi ăn biến thành chủ lực tiêu diệt thức ăn, nhưng không thể không thừa nhận, tay nghề của Mặc Trầm Vân cũng không tệ lắm. Được rồi! Hắn thừa nhận, không phải cũng không tệ lắm, mà là cao siêu tuyệt đỉnh.

Nhịn không được lại thêm hai chén, Tiểu Mặc bớt chút thời gian nhìn về phía Mặc Trầm Vân, thấy nam nhân không còn động đũa, đang dùng ánh mắt trầm trầm thăm dò (buộc đá ném sông ngàn thước) nhìn mình, trên mặt mang theo nụ cười mê say lòng người.

Dù khó hiểu phong tình như Mặc Minh Uyên cũng phải đỏ mặt lên. Bối rối chuyển tầm mắt, lại không biết khi nam nhân nhìn thấy khuôn mặt nhiễm thượng diễm sắc của hắn thì cười đến nhu tình như nước.

Nam nhân mỹ như vậy, đúng là hồng nhan họa thủy! Người nào đó thẹn quá hóa giận nghĩ.

Quả nhiên thực đáng yêu! Đại Mặc nghĩ thầm, lại không dám nói ra, bởi vì Uyên nhi da mặt mỏng, giận lên không dễ dỗ dành a!

24. Chương 24

Mặc Trầm Vân hồi phủ, cuối cùng vẫn bị Mặc Giác biết sau khi tiếp kiến đoàn sứ giả Gia Tiếp. Người tiết lộ, hiển nhiên là Mặc Minh Uyên.

Tuy Mặc Trầm Vân không cố ý giấu diếm tin tức mình trở về, nhưng đã quen với cuộc sống nhàn vân đã hạc, y không muốn tiếp xúc lại với chuyện triều chính. Cuộc sống nhàn nhã hiện giờ, y thực vừa lòng.

Nhưng y vừa lòng, cũng không đại biểu Mặc Minh Uyên vừa lòng.

Người nói vì sao ư? Nếu Mặc Trầm Vân thành thành thật thật làm Vương gia an nhàn thì thôi, thế nhưng gần đây người này rất bất thường, không có việc gì cũng đùa Tiểu Mặc, với Tiểu Mặc lười biếng mà nói, giấc ngủ cực kỳ trân quý đều chết non trên tay y, cho nên Mặc Minh Uyên tính tình không được xem là quá tốt liền áp dụng thủ đoạn trả thù mà hắn cho rằng hữu hiệu.

Hắn thực “Lơ đãng” nói với Mặc Giác gần đây lượng công việc của mình dường như quá nhiều, thật hy vọng phụ vương có thể giúp hắn. Mặc Giác, tiểu hài tử trì điệu hiển nhiên không hiểu, nhưng nam nhân khôn khéo cường thế bên cạnh không thể không chú ý tới. Mặc Minh Uyên chưa nói gì, vừa chuyển thân, thánh chỉ triệu kiến Trần vương liền đưa đến vương phủ.

Sau đó, Mặc Trầm Vân từ chối không được tiểu chất cầu xin, một lần nữa quay về triều, tiếp nhận công việc của Mặc Minh Uyên, mà Mặc Minh Uyên lấy cớ vết thương cũ tái phát, nghỉ ngơi một tháng.

Cho nên, hiện tại hắn thực rảnh rỗi ngồi trong viện nhà mình, phơi nắng, đọc sách trong tay, nghe Liệt Phượng Nhi ca hát:

“Ông trời chẳng thể khống chế, ta nắm vận mệnh trong tay,

Thấu hiểu lòng người, không gì cấm kỵ,

Tình yêu lắm khi thật buồn chán, không yêu cũng chẳng sao,

Kết nghĩa huynh đệ, không còn tổn thương,

Trời không linh, đất không linh, khiến thiên hạ đại loạn,
Người quá si mê, ta quá tỉnh táo, mười vạn tám ngàn dặm,
Ta cạn ly, người tùy ý, chẳng e sợ lửa rực cháy không ngừng,
Đêm nay là đêm nào, hãy nghe theo trái tim, không còn gì lo lắng,
Mây tan gió thổi nhẹ, tựa hoa bay giữa tầng không,
Sắc không khiến người say, người tự say.
Ông trời chẳng thể khống chế, ta nắm vận mệnh trong tay,
Thấu hiểu lòng người, không gì cấm kỵ,
Tình yêu lắm khi thật buồn chán, không yêu cũng chẳng sao,
Kết nghĩa huynh đệ, không còn tổn thương,
Trời không linh, đất không linh, khiến thiên hạ đại loạn,
Người quá si mê, ta quá tỉnh táo, mười vạn tám ngàn dặm,
Ta cạn ly, người tùy ý, chẳng e sợ lửa rực cháy không ngừng,
Đêm nay là đêm nào, hãy nghe theo trái tim, không còn gì lo lắng,
Ngắm cảnh trong sương mù, yêu và hận phân minh,
Gió đang đến, sóng đang về, đừng lo lắng.
Trời không linh, đất không linh, khiến thiên hạ đại loạn,
Người quá si mê, ta quá tỉnh táo, mười vạn tám ngàn dặm,
Ta cạn ly, người tùy ý, chẳng e sợ lửa rực cháy không ngừng,
Đêm nay là đêm nào, hãy nghe theo trái tim, không còn gì lo lắng,
Ngắm cảnh trong sương mù, yêu và hận phân minh,
Gió đang đến, sóng đang về, đừng lo lắng.”

Liệt Phượng Nhi thích hát, tiếng ca của nàng cũng rất êm tai. Tuy Mặc Minh Uyên không có hứng thú cũng thật sự lắng nghe, nghe xong không giống âm nhạc cổ điển khiến hấn ngủ gà ngủ gật, ca khúc được yêu thích đều khiến người ta tinh thần phấn chấn.

“Ta thực thích bài Thiên Hạ Đại Loạn này.” Liệt Phượng Nhi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nhất là câu ‘Ông trời chẳng thể khống chế, ta nắm vận mệnh trong tay.’” Bởi vì nàng luôn được người khác bảo hộ, không thể làm chủ vận mệnh của mình.

Mặc Minh Uyên ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt thiếu nữ, là không cam lòng và đau thương khiến hấn xúc động: cũng đúng, đây là thời đại nữ nhân không có địa vị, chắc chắn nàng rất oán hận chưa xốt, hơn nữa nàng đến từ thế giới nữ nhân bình đẳng với nam nhân.

Trầm ngâm một lát, Mặc Minh Uyên khép sách, nói nhẹ: “Phượng Nhi, ngươi có muốn nắm giữ vận mệnh của chính mình không?” Nếu đáp ứng bảo hộ nàng, hiển nhiên phải bảo hộ cả lòng của nàng.

“Minh Uyên. . . . ?” Liệt Phượng Nhi kinh ngạc mở to mắt, lời của hấn có ý gì?

“Ngươi chỉ cần trả lời muốn hay không muốn!” Thu về lưỡi biếng, bộ dáng nghiêm túc của Mặc Minh Uyên thanh ngạo đẹp đẽ không thể tả, khiến kẻ khác không khỏi kính phục.

“Muốn! Đương nhiên muốn!” Ngắc ra một lúc, thiếu nữ ngẩng đầu, kiên định nói.

Nở nụ cười thản nhiên, “Tốt lắm! Ta cho ngươi cơ hội!” Ngực khí bình thản như gió mát phất quá, lại khiến Liệt Phượng Nhi tin phục.

Đứng trước tử lâu, Mặc Minh Uyên đưa lưng về phía Liệt Phượng Nhi, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu treo cao trên đỉnh đầu đề bốn chữ rồng bay phượng múa “Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu”, nói:

“Đây là tử lâu nửa tháng trước ta mua, vốn dự tính xem đây là trụ cột tạo ra hệ thống tình báo. Là một người hiện đại, chắc hẳn ngươi biết tầm quan trọng của tình báo!” Bình tĩnh nói xong, Mặc Minh Uyên cũng không quay đầu lại: “Ta cho ngươi ba tháng, làm cho sinh ý của Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu đi vào quỹ đạo. Nếu ngươi làm được, nó là của ngươi, ngươi có thể phát triển nó thành tổ chức tình báo chân chính. Chỉ cần nắm giữ đủ tin tức, ngươi không phải sợ hãi bất kì kẻ nào!”

“Minh Uyên, ngươi nói thật sao?” Tử lâu này có thể cho nàng ư?

Kỳ thật quý trọng cũng không phải tử lâu này, mà là được Thanh vương Mặc Minh Uyên ủng hộ. Liệt Phượng Nhi là nữ hài tử thông minh, đọc không ít tiểu thuyết xuyên không, hiển nhiên biết mở tử lâu buôn bán khởi đầu cho tổ chức tình báo là cực kỳ tốt. Tại thế giới này, địa vị của thương nhân không cao, sinh ý hầu hết do quý tộc nắm giữ. Liệt Phượng Nhi cũng từng muốn mở tử lâu, phát triển thế lực của chính mình, nhưng dù có Hàn Ngạo Tình ủng hộ, ý tưởng này cũng không thể thực hiện.

Không phải không có tiền vốn, cũng không phải không có bản lĩnh, mà là quan phủ không cho phép, bởi vì nàng không có thân phận quý tộc. Nếu lấy danh nghĩa của Hàn Ngạo Tình, hết thảy đều không còn ý nghĩa, nàng muốn tử lâu hoàn toàn thuộc về mình. Mở tử lâu, cũng không dễ dàng như trong tiểu thuyết.

Ở thế giới này, bình dân muốn xuất đầu cũng chỉ có đọc sách khảo công danh, nhưng con đường này không thể. Người có tài đều nguyện trung thành với quý tộc, sao lãng phí thời gian dạy bình dân học; người không có tài mà có tâm dạy, cũng không học được. Cho nên, bình dân có thể khảo công danh rất ít.

Hiện giờ Mặc Minh Uyên hứa hẹn tặng tử lâu này cho nàng, là chân chính thuộc về nàng. Hơn nữa có Thanh vương ủng hộ, ai dám tìm nàng gây phiền toái!

“Ta rất ít gạt người!” Đôi khi cũng lừa người, nhưng khó phát giác.

“Hảo! Một lời đã định! Chắc chắn trong vòng ba tháng ta sẽ khiến sinh ý của tử lâu náo nhiệt!” Liệt Phượng Nhi nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, tự tin nói.

25. Chương 25

Vì Liệt Phượng Nhi có việc để làm, Mặc Trầm Vân phải xử lý chuyện lục bộ, Mặc Minh Uyên lại khôi phục tình trạng dùng cơm một mình. Bữa ăn buồn tẻ, điều này khiến Tiểu Mặc đã quen có người gấp món ăn cho mình cảm thấy mất mát.

Đương nhiên, Mặc Minh Uyên sẽ không thừa nhận điểm này.

Ăn vài miếng, liền sai người dọn dẹp, ôm Mặc Nhi —— tên của tiểu hắc miêu —— trở về phòng nghỉ ngơi.

Vốn người Mặc Nhi theo là Mặc Trầm Vân, nhưng hiện tại thời gian Mặc Trầm Vân ở nhà một ngày rất ít, Mặc Nhi liền đi theo Mặc Minh Uyên. Lại nói tiếp, con mèo này cũng quái, không thích hạ nhân chuẩn bị tổ nhỏ cho nó, chỉ thích ngủ giường, hơn nữa còn ngủ rất ngon.

Trừ điểm đó, hành động không có gì khác những con mèo bình thường, Mặc Minh Uyên cũng phải hoài nghi tiểu gia hỏa này là người biến mèo đi hại người như đám đồng nghiệp nữ trong Long tổ nói.

Một người một mèo chia nhau giường lớn, rất nhanh liền ngủ say.

Nửa đêm, Mặc Minh Uyên bừng tỉnh.

Có kinh nghiệm lần trước, hắn dứt khoát mở mắt nhìn về phía người ngồi bên giường, nhin không được đảo mắt trắng dã, tức giận nói: “Người đừng đến phòng ta giả thần giả quỷ vào lúc khuya khoắt được không!” Quỷ dọa người hù chết quỷ, người dọa người hù chết người.

Ngồi bên giường đúng là Mặc Trầm Vân.

“Nhưng, không đến lúc này, Uyên nhi sẽ không nghiêm túc nghe ta nói!” Mặc Trầm Vân vô tội trả lời.

Vô nghĩa! Nếu không vì lười đổi phòng, dù y nói gì hần cũng không nghiêm túc nghe. Mặc Minh Uyên thâm nghĩ. Ai bảo người này luôn dùng ánh mắt quái lạ nhìn hần, trong lòng hần sợ hãi, hần có thể trốn được không?

“Uyên nhi, người trả thù đủ chưa?” Cúi người xuống, khuôn mặt tuyệt mỹ chỉ cách Mặc Minh Uyên một lòng tay, hơi thở ấm áp phủ lên mặt.

Không được tự nhiên xoay đầu, Mặc Minh Uyên đỏ mặt, rầu rĩ nói: “Ai trả thù người?”

“Ha ha.” Ngón tay thon dài xoa gò má đỏ bừng của nhân nhi, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Mặc Minh Uyên, nam nhân khẽ cười nói: “Uyên nhi đỏ mặt cũng thực đáng yêu!”

Không hờn giận hất tay nam nhân ra, hai mắt vẫn không nhìn thẳng vào y như trước, Mặc Minh Uyên nhũn mày nói: “Ta không phải tiểu hài tử, không cần dùng đáng yêu để hình dung ta!” Dù lúc là tiểu hài tử, người nhà hần cũng chưa từng sử dụng từ ngữ này với hần. Bởi vì từ nhỏ hần rất không đáng yêu – đây là mẫu thân đại nhân nhà hần nói.

Lúc nhỏ không được nghe, không lý nào trưởng thành sẽ thích nghe.

Nhưng hần dùng khuôn mặt đỏ ửng mà nói những lời này, thật sự không thuyết phục.

“Thật sự. Thực đáng yêu.” Vừa dứt lời, đôi môi mềm mại liền dán lên đôi môi của nhân nhi.

Giật mình một chút, Mặc Minh Uyên đẩy nam nhân ra. Dùng sức xoa xoa môi, nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Mặc Trầm Vân, người phát thần kinh hả!”

Nam nhân cong môi, nở nụ cười tà mị, phượng mâu thâm thúy giống như có thể khơi mào sự quyến rũ của đêm đen, vẻ đẹp của trắng, khuynh túy hồng trần, “Hương vị của Uyên nhi, quả nhiên như trong tưởng tượng. Không, còn tốt hơn tưởng tượng!”

Mặc Trầm Vân đột nhiên biến đổi thái độ khiến khóe mắt Mặc Minh Uyên giật giật: người này, lộ ra bộ mặt thật sao?

Nếu nói trước mặt người khác, Mặc Trầm Vân giống như tiên nhân cao thượng tao nhã, không ai dám khinh nhờn; hiện giờ y chính là hồ yêu khuynh quốc, khiến người rơi vào địa ngục.

Mặc Minh Uyên cảm thấy, may mà mình có thói quen đối mặt với Mặc Trầm Vân, bởi vì hiện tại. Y rất nguy hiểm!

Vạn phần tin tưởng trực giác của mình, Mặc Minh Uyên co rút khóe miệng, nói sang chuyện khác: “Không còn sớm, người nên về phòng nghỉ ngơi. Ngày mai, còn phải vào triều!”

“Uyên nhi thật sự không ngoan, nói sang chuyện khác cũng vô dụng!” Khẽ cười một tiếng, nam nhân ngồi thẳng lại, gạt sợi tóc đen trên cổ, động tác tao nhã. Mà liêu nhân.

Mắt Mặc Minh Uyên càng giật mạnh: người này. Có thể bớt khôn khéo một chút không?

“Biểu hiện của ta rõ ràng như vậy, vì sao Uyên nhi luôn giả ngu! Ta sẽ thực khó xử.” Nhìn chằm chằm Mặc Minh Uyên, biểu tình khổ sở của nam nhân khiến người ta cảm thấy, thương tổn y là tội nghiệt không thể tha thứ.

Mặc Minh Uyên trầm mặc: hần đương nhiên không trì độn! Dù sao ở hiện đại, đám đồng nghiệp nữ của Long tổ cảm thấy hần rất có tiềm chất để vương công, cho nên suốt ngày giảng đàm mĩ cho hần; đến thế giới này lại gặp được Vũ Văn Nghiêu và Mặc Giác, Hàn Cảnh Hạo và Vệ Việ, nếu hần không cảm giác được tình cảm của Mặc Trầm Vân, thì hần là kẻ ngốc.

Nhưng hần không có loại tình cảm đó với Mặc Trầm Vân, hần đành phải giả ngu.

“Ta không thích người!” Thật lâu sau, hần mới nói một câu. Đều là nam nhân, hần tán thưởng năng lực của Mặc Trầm Vân, nhưng tán thưởng cũng không đại biểu thích, lại càng không nói yêu.

“Ta biết!” Nam nhân vòng hai tay trước ngực, vẫn ung dung nhìn nhân nhi trên giường, hạ mi mắt, khôi phục thanh nhã xuất trần ngày thường, nói: “Cho nên ta không bức người nhận tình cảm của ta, ta chỉ hy vọng người đừng trốn tránh ta. Thời gian của chúng ta rất nhiều, ta có đủ thời gian đợi người nhận ta, thích ta!”

Thật là tự tin a! Mặc Minh Uyên hạ mi mắt, “Ta hiểu được! Ta sẽ không trốn tránh người!” Nếu không đáp ứng, chẳng lẽ mỗi đêm nam nhân này đều đến quấy rầy giấc ngủ của hần, chuyện hần không thể chịu đựng được nhất là mất ngủ.

Cho nên, hần quyết định thỏa hiệp. Về phần nam nhân hạ “Chỉ khí hào ngôn”, hần từ chối cho ý kiến. Thế giới này, khó nắm lấy nhất là tình yêu, có lẽ hần sẽ thật sự yêu y, cũng có lẽ cả đời không yêu.

“Còn nữa. Một tháng sau phải thành thành thật thật đến xử lý công vụ nga!”

Mặc Minh Uyên hắc tuyến: nói nhiều như vậy, hần câu này mới là trọng điểm a!

26. Chương 26

Trong cuộc đời Mặc Minh Uyên, ham mê lớn nhất là ngủ, tiếp theo là đọc sách, ở một số thời điểm, ngăn người cũng có thể xếp thứ ba.

Đối với nhiều diễn viên xuyên qua thì văn cổ là một vấn đề đau đầu, nhưng với Mặc Minh Uyên ngay từ nhỏ đã bị Mặc phụ đầy nhiệt huyết và tinh thần Trung Hoa bức bách học văn cổ mà nói, chuyện này dễ dàng như uống nước.

Nhưng thư sinh cổ đại thì có năng lực viết ra cái gì khiến người hiện đại yêu thích chứ! Cho nên sau khi đọc hết tiểu thuyết thần tiên ma quái trong thư phòng, lại ngủ chừm mười sáu giờ, họ Mặc nào đó bắt đầu dùng đến ham mê thứ ba — ngăn người.

Ngăn người chính là đầu trống trơn, không nghĩ đến cái gì. Rất nhiều người xem ngăn người và ngẫm nghĩ là một, người ta rõ ràng đang ngẫm nghĩ lại nói người ta ngăn người, kỳ thật hành vi như vậy chính là ngẫm nghĩ.

Ngăn người chân chính sẽ giống như họ Mặc nào đó, hai mắt vô thần, nhìn chăm chăm một nơi. Kỳ thật ngăn người cũng phân trình tự, hiện tại Tiểu Mặc đang dùng tầng thấp nhất của ngăn người, khiến tất cả mọi người không nhận ra hần đang ngăn người. (Cái mớ lí luận gì đây ^_^)

“Tiểu vương gia.” Vương Trì thấy tiểu chủ nhân nhà mình trầm ngâm, bình tĩnh nhìn búp sen hồng nhật trong liên trì lý, bộ dáng nghiêm túc, không biết suy nghĩ cái gì.

Chẳng lẽ., tiểu vương gia muốn ăn củ sen?

Nhưng mùa này chưa có củ sen a! Khó trách tiểu vương gia phiền não nhìn hoa sen như vậy, ngay cả ta đến đây cũng không phát hiện. Không được, làm một quân gia vĩ đại, nhất định phải dốc hết khả năng đạt thành tâm nguyện của chủ nhân, dù là lên núi đao.

Có tính cảnh giác rất mạnh, từ lúc Vương Trì tiếp cận Mặc Minh Uyên liền phát hiện ông, nhưng hần lười biểu hiện, nên vẫn duy trì bộ dáng ngăn người, chờ Vương Trì lên tiếng. Ai biết lão tiểu tử này gọi xong một tiếng rồi lâm vào thế giới của chính mình, về mặt biến hóa — hiện tại là nhiệt huyết sôi trào, đầy hùng hồn, không biết ông đang YY cái gì.

Có chút hắc tuyến nhìn Vương Trì nằm chặt hai tay, bộ dáng thấy chết không sờn, Mặc Minh Uyên nhin không được, hỏi ra tiếng: “Vương bá! Người tìm ta có chuyện gì?”

Không phản ứng!

“Vương bá!” Tăng lớn âm lượng.

Vẫn không phản ứng!

Không thể nhin được nữa, không cần nhin nữa! Mặc Minh Uyên đứng lên, đá một cái vào chân Vương Trì, rốt cục đánh thức ông.

“Ôi! Tiểu vương gia, người đã ta làm gì?” Vương Trì ủy khuất nhìn tiểu chủ nhân nhà mình, hỏi.

Tuổi một bó to còn giả vờ đáng yêu cái gì! Diện vô biểu tình ngồi xuống lần nữa, tàn bạo nói: “Ta không đá người một cước, người không biết, còn định mơ mộng tới khi nào!”

“Đâu có mơ mộng! Người ta.”

Lạnh! Người còn người ta? Họ Mặc nào đó nổi da gà, nhú mi, “Người cố ý chạy đến trước mặt ta đùa giỡn ta sao!” Thời tiết bắt đầu nóng lên, nhưng hần không sợ nóng đến mức cần lão ngoan đồng đùa giỡn khiến hần lạnh cả người.

“Nga! Thiếu chút nữa đã quên, ta đến bẩm báo Vương gia, nhị vương tử La Diệp của Gia Tiếp đến bái phỏng, hiện đang ở chính sảnh!” Về mặt bình tĩnh đại ngộ.

Loại chuyện này cũng có thể quên? Khóe mắt run rẩy, Mặc Minh Uyên rất muốn biết tiêu chuẩn chọn lựa quản gia của Mặc Trầm Vân, sao lại tuyển kẻ dở hơi như Vương bá làm tổng quản của Vương phủ chứ? Không sợ tức chết chính mình ư!

“Nhị vương tử đợi lâu!” Ấy náy chấp tay hướng La Diệp, trên mặt Mặc Minh Uyên vẫn là vẻ lười biếng như cũ. Ở thế giới trước kia chỉ một Tiểu bạch Long Mâu có thể khiến hần biến sắc, tới thế giới này thì có hai người.

Đương nhiên La Diệp không phải một trong hai người đó.

“Đâu có, là tại hạ tùy tiện đến, quấy rầy Vương gia !” La Diệp cũng ôn nhuận nhã nhặn như cũ.

“Không biết hôm nay nhị vương tử đến, là vì chuyện gì?” Ngồi xuống ghế, nâng tay ý bảo La Diệp ngồi, đưa chung trà lên nhấp một ngụm, thản nhiên hỏi.

“Nghe nói Vương gia vết thương cũ tái phát, ta có chút lo lắng, nên đến thăm. Nhưng thấy Vương gia thần thái sáng láng, cũng không có gì đáng ngại!” La Diệp mỉm cười, “Như vậy, ta cũng an tâm.”

Người này, quả nhiên thực quan tâm “Mặc Minh Uyên” a! Đáng tiếc, người hần quan tâm đã mất, người ở đây chính là người xa lạ không chút quan hệ với hần.

“Đa tạ nhị vương tử quan tâm, thân thể tiểu vương không ngại, chỉ tìm cái cố lười nhác mà thôi!” Tuy rằng sự quan tâm không phải dành cho hần.

“Vậy là tốt rồi !” Hơi hơi vuốt cằm, La Diệp nói một câu.

Mà Mặc Minh Uyên vốn không phải người nói nhiều, lại không quen La Diệp, hiển nhiên không có gì để nói. Trong lúc nhất thời, đại sảnh tràn ngập không khí trầm mặc khiến người xấu hổ.

Thật lâu sau, La Diệp khụ một tiếng, miễn cưỡng cười nói: “Đúng rồi, về việc Thành Duyệt tự sát, Vương gia tra được người sai sử chưa?”

Che đi tia nghi hoặc hiện lên trong mắt, Mặc Minh Uyên ngẩng đầu, khiêu mi, thản sắc tự nhiên nói: “Chỉ biết Thành Duyệt bị độc ‘Cưu’ của Hạ Sư, nhưng trừ cái đó ra cũng không tìm được chứng cứ chứng minh Hạ Sư sai sử bất cóc người. Huống chi, Hạ Sư sắp kết minh với bốn quốc, tin rằng Hạ Sư vương sẽ không làm ra hành vi phá hỏng quan hệ giữa hai nước vào thời điểm mấu chốt này. Cho nên, trước mắt không có cái gì rõ ràng.”

“Nói cũng đúng! Vậy Vương gia cảm thấy có thể là Tổ Vũ quốc làm hay không, Tổ Vũ quốc trở mặt với Hạ Sư, một khi Hạ Sư kết minh với Thiên Khải thì bọn họ sẽ bắt lợi lớn, cho nên bọn họ chằm ngòi quan hệ giữa Thiên Khải và Hạ Sư, phá hỏng hai nước kết minh.” La Diệp trầm ngâm một lát, tuần mi khẽ nhú, nhìn thẳng Mặc Minh Uyên, nói.

“Không loại trừ khả năng này, nhưng không có chứng cứ, cũng không giải quyết được gì, thực có lỗi với vương tử. Vương tử đến bái quốc lại gặp chuyện như vậy, tiểu vương ấy náy không thôi.” Mặc Minh Uyên thở dài, bất đắc dĩ nói.

“Đâu có! Ta không bị thương, Vương gia không cần để tâm!” La Diệp vội vàng an ủi.

Mặc Minh Uyên cười nhạt, không lên tiếng.

27. Chương 27

Tiến bước La Diệp, Mặc Minh Uyên vẫn ngồi trên ghế, thần thờ nhìn xà nhà, không biết là ngăn người hay trầm tư.

Mặc Trầm Vân trở về thì thấy hình ảnh này.

Sửng nịch cười khê, y tiến lên vài bước, ôm lấy thanh sam thiếu niên, không nhìn bọn hạ nhân tròng to tới mức mắt sắp rớt khỏi tròng, thanh âm dễ nghe bao hàm vô hạn ôn nhu: “Uyên nhi, hôm nay ngoan như vậy, lại ở đây chờ ta về nhà!”

Mặc Minh Uyên đang lâm vào suy nghĩ đã quen với hơi thở của Mặc Trầm Vân, nên hoàn toàn không phát hiện y tới gần, bất ngờ không kịp phòng thủ liền bị nam nhân nhìn như mảnh khảnh thoải mái ôm lấy. Sắc mặt khê biến: “Buông ra!”

Hắn không thích cùng người khác thân thiết như vậy.

“Ai nha, thực vô tình! Ôm một chút cũng không được sao?” Nụ cười nhu hòa như trước, lời nói ra lại không chút tao nhã, mà mang theo mùi lưu manh. Tay ôm Mặc Minh Uyên không có ý thả lỏng.

Bọn hạ nhân nghe rành mạch lời chủ nhân nhà mình, bắt đầu tự thôi miên: ta không nghe được gì —— không nghe Vương gia đùa giỡn Tiểu vương gia; không thấy cái gì —— không thấy Vương gia ôm tiểu vương gia giống như ôm lão bà.

“Buông ra!” Người này quả nhiên là chủ nhân của Vương bá, chủ tớ hai người đều biết cách khiến hắn tức giận. Mặc Minh Uyên nổi gân xanh.

“Phụ thân chỉ muốn ôm Uyên nhi một cái, chẳng lẽ Uyên nhi không thích phụ thân ôm sao?” Mặc Trầm Vân vô tội nói.

Ai là con người? Gân xanh càng nổi rõ!

“Tuy linh hồn không phải, nhưng thân thể của ngươi phải.” Tự hồ biết Mặc Minh Uyên nghĩ gì, nam nhân kẻ sát tai hắn, nhẹ giọng nói.

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai hắn, rất không thoải mái. Mặc Minh Uyên tức giận trừng y, một tay che lỗ tai hơi hơi phiếm hồng, một tay để trước ngực nam nhân, thói quen lười nhác khiến hắn lúc này càng không có khí thế, “Ngươi. . . .” Hồn trưởng! Biết thân thể này là nhi tử của ngươi, ngươi còn dám đùa giỡn không kiêng nể gì?

Nhưng nghĩ thì nghĩ, cũng không thể làm trò trước mặt nhiều người mà nói trắng ra?

Con người màu hổ phách bỗng nhiên tròng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lập tức đỏ lên: tên hồn đản này cư nhiên làm trò trước mặt nhiều người như vậy mà ôm hắn?

Hoàn toàn không chú ý tới việc mình quan tâm không phải bị ôm, mà là bị ôm trước mặt nhiều người, họ Mặc nào đó không biết là giận hay xấu hổ, thúc khuỷu tay vào ngực nam nhân, lúc nam nhân ăn đau bụng tay thì nhanh chóng nhảy xuống đất, thối lui ba thước. Động tác thực lưu loát!

“Uyên nhi xuống tay cũng thật ác!” Xoa chỗ đau, Mặc Trầm Vân không chút nào để ý, cười nói.

Nếu không phải thân thể này rất vô dụng, hắn sẽ xuống tay nặng hơn. Mặc Minh Uyên khó khăn ức chế huyết khí không ngừng dâng lên, trừng mắt nhìn nam nhân một cái, xoay người, không thèm nhìn tới hạ nhân đang trợn mắt há mồm, bước nhanh rời khỏi đại sảnh.

Mỉm cười trông theo thiếu niên đến khi khuất bóng, nam nhân mới quay đầu nhìn bọn hạ nhân, cười đến khuyh quốc khuyh thành, xuân hoa rực rỡ: “Các người, nhìn thấy gì không?” Ngửi khí mềm nhẹ, như gió mát lướt qua mặt.

Hầu hạ nam nhân nhiều năm, bọn hạ nhân chỉ cảm thấy một trận gió lạnh đánh tới, thân thể như người trần truồng đứng trong băng tuyết. Theo bản năng lắc đầu.

“Vây là tốt rồi!” Ôn nhu cười, nam nhân phiêu nhiên rời đi.

28. Chương 28

Nhìn xấp tư liệu thật dày trên tay, Mặc Minh Uyên có chút đắm chiêu nương mảy.

“Thế nào? Có kết luận?” Mặc Trầm Vân ngồi một bên uống trà, nở nụ cười tao nhã nhìn hắn.

“Àn!” Buông tư liệu, Mặc Minh Uyên nghi hoặc hỏi: “Mấy thứ này, từ đâu ngươi có được?” Tư liệu tỉ mỉ như vậy không thể thu thập trong thời gian ngắn.

Mặc Trầm Vân thần bí cười nói: “Đây là bí mật nga! Nhưng nếu Uyên nhi có thù lao, phụ thân cũng không phải người cố chấp!”

Trực giác nói cho họ Mặc nào đó “Thù lao” không phải thứ gì tốt, không thềm quan tâm nửa câu sau của nam nhân, lưu loát nói: “Quên đi, ta không quá muốn biết!”

Quý kẻ không thực hiện được, Mặc Trầm Vân cũng không nổi giận, cười tủm tỉm như cũ, “Vây, hiện tại Uyên nhi có tính toán gì không?”

“Có thể làm gì bây giờ?” Mặc Minh Uyên đảo cặp mắt trắng dã: “Thân phận của hắn như vậy, hiện giờ trở mặt với hắn không tốt cho Thiên Khải. Huống chi, cấp trên cũng không chắc chắn hắn có hành động phản quốc, tất cả đều là ngờ vực, trước mắt, những gì chúng ta nói chỉ là suy đoán, không có chứng cứ, ai sẽ nhận tội chứ!”

Nghe vậy, ý cười của Mặc Trầm Vân càng sâu, phượng mâu gợn sóng, vô cùng động lòng người: không hổ là bảo bối ta chọn, quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh.

Mặc Minh Uyên đang cúi đầu trầm tư, không chú ý ánh mắt của Mặc Trầm Vân, một tay chống cằm một tay gõ mặt bàn. Tuy không thể áp dụng hành động ngoài sáng, nhưng không có nghĩa không thể âm thầm làm việc! Nếu không hành động, Thiên Khải sẽ bất lợi lớn.

“Uyên nhi, tiểu cô nương ngươi đưa về, sao gần đây không thấy?” Lúc này, Mặc Trầm Vân lại hỏi vấn đề không liên quan.

Ngẩng đầu nhìn y, trong mắt Mặc Minh Uyên hiện lên một tia cảnh giới: “Ngươi hỏi nàng làm gì?” Người này phát hiện cái gì sao?

Thấy sự cảnh giác trong mắt hắn, Mặc Trầm Vân lại xuyên tạc ý tứ, nháy mắt với hắn, nói: “Uyên nhi yên tâm, phụ thân không có di tình biệt luyện a!”

Ai lo lắng người di tình biệt luyện chứ? Người thích thương người khác, ta còn vui vẻ nhàn hạ không kịp! Mặc Minh Uyên nhíu mày, “Vây ngươi đột nhiên hỏi Phượng nhi làm gì?” Theo bản năng xem nhẹ một chút chưa xốt khi nghĩ đến Mặc Trầm Vân thích thương người khác.

“Phượng nhi, gọi thực thân thiết a!” Nam nhân cười đến phong quang tể nguyệt, nhưng lời nói ra đầy vị chua, “Ngay cả người quen biết không lâu Uyên nhi cũng gọi tên, lại không chịu gọi ta một tiếng phụ thân!”

Khó hiểu nhìn y, Mặc Minh Uyên tức giận nói: “Ngươi biết rõ ta không phải nhi tử của ngươi, sao ta phải gọi ngươi là phụ thân?” Làm thế để chiếm tiện nghi của hắn ư, vậy y cũng quá nhảm chán!

“Như vậy sẽ thân cận hơn!” Quan trọng nhất là, hai tiếng “Phụ thân” có thể nhắc nhở hắn, cả đời hắn đều là người của mình. Quan hệ huyết thống ràng buộc so với quan hệ tình nhân, càng không gì phá nổi! Đáy mắt Mặc Trầm Vân hiện lên một tia chấp nhất.

“Ta gọi ngươi là Vân chẳng phải còn thân thiết hơn!” Mặc Minh Uyên càng muốn đối nghịch với y.

“Vân? Cũng không tệ! Vây Uyên nhi nhớ rõ về sau phải gọi ta như vậy nga!” Mặc Trầm Vân kinh hỉ cười nói.

Mặc Minh Uyên đen mặt: không cần đâu! Gọi phụ thân còn dễ nghe hơn!

Họ Mặc nào đó không biết ứng đối thế nào, liền ngậm miệng không nói.

Mặc Trầm Vân cũng không tiếp tục dây dưa, trở lại vấn đề vừa rồi, “Uyên nhi mở một gian tử lâu mà? Hôm qua phụ thân hiếm khi rảnh rỗi, liền đến tử lâu của Uyên nhi ủng hộ, kết quả, lại thấy được Liệt cô nương.”

Khó trách đột nhiên hỏi đến người đã sớm bị hấn quên đi. Mặc Minh Uyên hiểu rõ, khiêu mi, nói: “Phượng nhi ở trong phủ quá nhàm chán, ta để nàng đến Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu hỗ trợ. Thế nào, không được sao?”

“Nếu là tử lâu của Uyên nhi, đương nhiên Uyên nhi muốn thế nào đều được!”

Như vậy cũng tốt, tránh cô nương kia ở trong phủ quần quít lấy Uyên nhi. Nhưng với cá tính của Uyên nhi, không thể tốt với một người xa lạ như vậy! Xem ra mấu chốt là lai lịch của cô nương kia. Trung Quốc? Rốt cuộc là nơi nào? Tra xét đã lâu cũng chưa phát hiện địa danh này.

Hắn Uyên nhi biết, nhưng hiện tại hỏi hấn, hấn cũng không nói. Không sao, còn nhiều thời gian, y sẽ làm Uyên nhi cam tâm tình nguyện nói ra.

Dưới đại thụ xanh tươi râm mát, thanh sam thiếu niên cuộn mình trên cỏ, hai mắt nhắm nghiền. Tóc dài như thác rơi trên người, dưới ánh dương quang càng trở nên sáng lạn, đẹp tựa ảo mộng.

Trên đời, đâu còn nhân nhi chói mắt như vậy! Hải tử này là của y, dù là thân thể hay là. Tâm.

Nam tử xuất trần thoát tục khẽ cười, tùy ý ngồi bên cạnh thiếu niên. Dù động tác thô tục thế nào, xuất từ nam nhân này đều tao nhã thông dong, không vướng hồng trần.

Uyên nhi, con chỉ thuộc về một mình phụ thân mà thôi.

Cúi người khẽ hôn lên mi thiếu niên, dịu dàng như với bảo vật trân quý nhất, bảo vật chỉ thuộc về y.

Lúc đầu là cảm thấy hứng thú.

Biết nhi tử ngang ngược của y mất trí nhớ, giống như biến thành một người khác, y tò mò, vội vàng trở về từ bên kia đại lục. Ẩn thân chỗ tối, nhìn hấn khinh thường bạn cũ, còn nghiêm túc xử lý chính vụ. Về mặt lời biếng, động tác thờ ơ, lại ẩn ẩn lộ ra khí thế kẻ khiến khác không dám khinh thường. Sao có thể là Minh Uyên? Rõ ràng là một người khác!

Y quen không ít kỳ nhân dị sĩ, biết trên đời này có cái gọi là Tá Thi Hoàn Hồn, cho nên y chỉ giật mình vì thân thể nhi tử có một linh hồn khác trụ. Người lãnh tình như y cũng không để ý nhi tử có chết hay không, huống chi là nhi tử có ý đồ với mình.

Nhưng càng nhìn chăm chú vào người này càng cảm thấy chói mắt.

Vì thế, dựa vào việc La Diệp hiện thân, quang minh chính đại đứng bên cạnh hấn. Hải tử trong thân thể nhi tử của y, trí tuệ, khôn khéo như vậy, dễ dàng liền giải quyết việc vương tử La Diệp mất tích, y rất thưởng thức.

Vốn tưởng rằng chỉ thưởng thức mà thôi.

Nhưng khi nghe hải tử này gọi y là “Phụ vương”, liền cảm thấy bức bối. Xưng hô như vậy, y không muốn nghe từ miệng hải tử này.

Lúc hải tử này dùng ánh mắt hứng thú nhìn Liệt Phượng Nhi, y không thể lừa gạt chính mình rằng, y chỉ thưởng thức hải tử này mà thôi. Muốn tiếp cận hấn, muốn ở bên cạnh hấn, muốn mình có vị trí bất đồng trong lòng hấn, muốn độc chiếm tầm mắt của hấn. Dù y chưa từng yêu, cũng biết, đây là —— yêu!

Thân thể này là nhi tử của y thì sao? Trên đời, không có gì phá nổi ràng buộc huyết thống. Càng chứng tỏ, không ai có quyền có được hấn hơn y. Đúng không?

Cho nên, Uyên nhi, hiện giờ ngươi không thương ta, không sao. Chúng ta, có cả đời, từ từ dây dưa.

“Ân.” Lông mi thật dài run rẩy, một lát sau, hai mắt hỏ phách tràn đầy lưu quang chậm rãi mở ra. Vì mới tỉnh, con ngươi tràn ngập hơi nước, khiến thiếu niên tăng thêm vài phần trẻ con.

Thật sự đáng yêu!

“Uyên nhi tỉnh!” Thanh âm ôn nhu bỗng nhiên vang lên.

Nghe thanh âm hoàn mỹ như thế, Mặc Minh Uyên sững sờ, nhất thời thanh tỉnh. Trong lòng rung mình: hắc cư nhiên không phát hiện y tới gần!

“Ngủ ngon không?” Bàn tay xinh đẹp vuốt ve tóc thiếu niên, nam nhân ôn nhu hỏi han.

Vốn ngủ ngon, ngươi vừa xuất hiện liền không tốt lắm. Mặc Minh Uyên trừng mắt liếc y một cái, tức giận nói: “Sao ngươi ở đây?” Tức giận với bản thân nhiều hơn, cư nhiên không biết nam nhân tiếp cận? Hắc, quả nhiên.

Bắt đầu không phòng bị hơi thở của nam nhân?

“Bởi vì Uyên nhi ở đây a!” Nam nhân nào đó buồn nôn đáp.

Lạnh

Sờ sờ cánh tay nổi da gà, Mặc Minh Uyên gạt tay nam nhân, xoay người đứng lên, rời đi.

Đối phó với sự vô lại của Mặc Trầm Vân, không cần phản ứng là tốt nhất.

29. Chương 29

Ngày nhàn nhã chớp mắt đã qua, Mặc Minh Uyên bóp cổ tay thế nào cũng lưu không được.

Đoàn sứ giả Gia Tiếp lưu lại Thiên Khải nửa tháng mới lên đường về nước. Nửa tháng này, thỉnh thoảng La Diệp đến vương phủ bái phỏng, bộ dáng tao nhã để lại ấn tượng tốt cho hạ nhân vương phủ, đồng thời, cũng để lại cho chủ nhân vương phủ ấn tượng cực kỳ tồi tệ. Ngày đoàn sứ giả rời đi, Tiểu vương gia bị quấy rầy giấc ngủ và Vương gia trên mặt bất động thanh sắc nhưng kỳ thực không ngừng ăn dấm chua, phải vỗ tay ăn mừng.

Sau đó nửa tháng, Mặc Minh Uyên giống như phải bù lại thời gian bị lãng phí, mỗi ngày ngủ đến thiên hôn địa ám, Mặc Trầm Vân quấy nhiễu thế nào cũng bắt vi sở động.

Một tháng nghỉ trôi qua, họ Mặc nào đó bắt đầu quay lại cuộc sống đi sớm về muộn một lần nữa. Mà tâm tình Mặc Trầm Vân lại vô cùng tốt.

Mỗi ngày cùng người mình âu yếm xuất môn, làm việc, sau đó cùng về nhà, tâm tình của y không tốt mới lạ.

Hôm nay, thật vất vả thoát khỏi Mặc Trầm Vân, Mặc Minh Uyên liền tới Bách Hương lâu có tiếng trong kinh thành, gọi mấy món điểm tâm, một bình trà ngon, nhàn nhã thưởng thức.

Không biết hắc nhân phẩm quá kém hay định luật xuyên qua phát huy hiệu lực. Hắc ngòi xuống không lâu, liền có người đi tới.

“Đây không phải Thanh vương gia sao? Thật sự đã lâu không gặp!” Nam tử miễn cưỡng được cho là anh tuấn, kinh hỉ nói, cũng không quản người ta có mời hay không, gả liền đặt mông ngồi đối diện với Mặc Minh Uyên.

Bị quấy rầy thanh tịnh, họ Mặc nào đó lười biếng dựa vào lan can, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía nam tử mặt dày hơn tường thành. Trí nhớ siêu cường giúp hắc nhớ lại thân phận của nam tử trong nháy mắt: nhi tử của Thái úy Hứa Thủ Tắc, Hứa Thừa Anh.

Lần trước vì chuyện vương tử La Diệp mà không “Báo đáp” tiểu tử này, sau đó liền quên. Vốn bụng tha dễ dàng như thế là tiểu tử này vận khí tốt, không ngờ gã tự mình đưa lên cửa. Vậy đừng trách hần

Thù mới hận cũ, hần không giáo huấn tiểu tử này một chút, hần không gọi Mặc Minh Uyên.

“Hóa ra là Hứa công tử, đã lâu không gặp!” Hần hí lại mắt, thản nhiên nói.

Con người hồ phách lưu chuyển quang mang, vô cùng mê người. Hứa Thừa Anh chuyên ăn chơi trác táng sao chịu nổi sự hấp dẫn này, lập tức trở nên mơ mơ màng màng.

“Người, hiện tại ra đường, cởi sạch y phục, lớn tiếng nói người là biến thái, chỉ thích bị nam nhân thương. Lớn tiếng nói một trăm lần, quên chuyện gặp gỡ ta!” Ngữ khí mềm nhẹ, chậm rãi nói xong, ngón tay chỉ một hướng.

Hứa Thừa Anh đột nhiên đứng lên, hướng Mặc Minh Uyên chấp tay, “Vương gia, bỗng nhiên tại hạ nhớ tới có việc gấp phải làm, cáo từ trước!”

“Hứa công tử xin cứ tự nhiên!”

Vừa dứt lời, Hứa Thừa Anh vội vội vàng vàng rời khỏi tử lâu.

Nghiêng đầu nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy Hứa Thừa Anh chạy ra ngoài tử lâu. Khoảng năm mươi bước liền bắt đầu cởi y phục, không để ý dân chúng trên đường kinh hãi, lớn tiếng rống lên:

“Ta là biến thái, ta chỉ thích bị nam nhân thương! Ta là biến thái, ta chỉ thích bị nam nhân thương! Ta.”

“Trời ạ!” Nam nhân trên đường nghe vậy, lập tức cách xa Hứa Thừa Anh ba trượng.

“Đây không phải nhi tử của Hứa thái úy sao! Nhìn hành động của hần ngày thường đã biết hần không phải thứ tốt, không ngờ hần lại có long dương chi phích!” Nhóm tam cô lục bà tụ tập một chỗ, chỉ trỏ Hứa Thừa Anh đang vừa chạy vừa rống.

“Đúng rồi đúng rồi! Long dương chi phích còn chưa tính, dù sao ở Thiên Khải chúng ta cũng không lạ, nhưng hần lại lấy việc thích bị nam nhân thương mà rêu rao, thật không biết liêm sỉ nga!” Tam cô Giáp khinh thường.

“Nhưng, Hứa thái úy là người thanh liêm chính trực, sao lại dưỡng ra nhi tử bại hoại gia phong vậy chứ! Đúng là gia môn bất hạnh!” Lục bà Ất vội vàng phụ họa, cũng không quên phát biểu ý kiến của mình.

“Đời phong bại tục.”

“Không biết xấu hổ.”

Tam cô lục bà này đó, biết không ít thành ngữ!

Nhàn nhả nhìn một màn này, Mặc Minh Uyên chậm rì rì ngã chén trà.

“Người a, thật bướng bỉnh.” Thanh âm dễ nghe bỗng nhiên vang lên.

Đã quen với sự xuất quỷ nhập thần của nam nhân, Mặc Minh Uyên cũng không giật mình, lười biếng uống trà như trước.

“Tốt xấu gì Hứa Thừa Anh cũng là nhi tử của quan viên Thiên Khải, người khiến hần xấu mặt trước mọi người, mất thể diện cũng không chỉ Hứa gia.” Lan truyền ra ngoài, Thiên Khải sẽ thực mất mặt a!

“Như vậy có gì không tốt.” Mặc Minh Uyên thản nhiên nói.

“Uyên nhi, người rất sủng hần, phụ thân sẽ ghen tị.” Mặc Trầm Vân ngồi xuống bên cạnh thiếu niên, vươn tay ôm thắt lưng hần, ngữ khí mang đầy ý cười.

“Người cũng thế thôi?” Liếc y một cái. Đừng tưởng rằng hần không biết, chuyện Vệ Viêm và Hàn Cảnh Hạo cũng có một tay y giúp sức. Nếu không, với cá tính trì độn của Vệ Viêm, dù một trăm năm hần cũng không tỏ vẻ gì với Hàn Cảnh Hạo.

Chuyện Mặc Giác và Vũ Văn Nghiêu sớm hay muộn cũng lộ ra — tuy rằng tiểu tử Vũ Văn chưa từng giấu giếm, khi đó triều đình sẽ phản đối kịch liệt, mà có Đại tướng quân nắm trong tay một phần ba binh quyền của Thiên Khải và Thái phó đức cao vọng trọng ủng hộ, tiếng phản đối sẽ thấp hơn nhiều.

Hắn hiện giờ làm cho Hứa Thừa Anh xấu mặt, tuy là vì trả thù, nhưng cũng cố ý khiến phần tử trung kiên phái bảo thủ Hứa Thủ Tắc không đủ lập trường. Chuyện Mặc Giác công khai, lão tiểu tử kia muốn phản đối cũng phải suy nghĩ.

Với cá tính của Vũ Văn Nghiêu, chắc chắn bắt lấy cơ hội này làm chút gì đó! Cái kia tên, dù không giáo hoạt như hồ, thì cũng khôn khéo vô cùng.

“Không hổ là Uyên nhi của phụ thân, mọi chuyện đều chu đáo như vậy!” Cười tùm tùm nói xong, thừa dịp Mặc Minh Uyên chưa phòng bị, hôn một cái lên má hắn.

Lại nữa! Mấy ngày nay bị đánh lén nhiều lần, Mặc Minh Uyên phát hỏa quay sang, đang muốn cho nam nhân một cước, lại bị một thanh âm ngăn trở.

“Ai nha, đây không phải Thanh vương gia sao?”

Hảo một câu quen tai.

Quay đầu nhìn lại, ngân phát tuyệt đại mỹ nhân cười dài đứng trước thang lầu.

Nhìn khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ kia, Mặc Minh Uyên cảm thấy rất quen mắt.

“Nga, còn có Trần vương gia nha, thế nào? Phụ tử hai người đang liên hệ tình cảm!” Rõ ràng thấy Mặc Trầm Vân trước, hắn lại chào hỏi Mặc Minh Uyên trước, nói hắn không cố ý, quả thực vũ nhục chỉ số thông minh của người ta.

Đúng rồi, giống hệt biểu tình của người bên cạnh khi không có ngoại nhân. Nghe câu cuối của Hàn Cảnh Hạo, Mặc Minh Uyên mới nhớ ra, vì sao khuôn mặt tươi cười của hắn lại quen mắt như vậy.

Lúc này, Mặc Trầm Vân đã thay vào nụ cười thanh thuần như tiên nhân, nhưng tay ôm Mặc Minh Uyên không có ý buông ra, “Hàn tướng quân, sao vắng rồi tới đây vậy?”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Hàn Cảnh Hạo nhất thời đen như đáy nồi: nam nhân này, thực biết đánh vào chỗ đau của người khác.

Xem ra, hai nam nhân đều đẹp tuyệt trần này, quan hệ không hòa hợp a! Chẳng lẽ đây là chiến tranh giữa mỹ nhân trong truyền thuyết?

Nhưng như vậy cũng tốt, để bọn họ đấu, đỡ phiền đến mình. Âm thầm nghĩ, họ Mặc nào đó chậm rãi uống trà.

30. Chương 30

Đồng dạng bạch y, đồng dạng tuyệt mỹ vô song. Một người là ngân phát bích mâu, một người là hắc phát mặc mâu; một người cười đến nhu tình như nước, một người cười đến khuyhng tuyệt hồng trần; một người mị hoặc chúng sinh tựa tuyệt thế yêu hồ, một người giống như tiên nhân giáng trần.

Hai đại mỹ nam tề tụ tại Bách Hương lâu nhỏ nhỏ, nơi này thực nhiều vinh hạnh a! Nhưng nhìn khói thuốc súng vô hình giữa hai vị mỹ nhân, chừng quây Bách Hương lâu chỉ cảm thấy đại họa sắp tới trước mắt, sao còn cảm thấy vinh hạnh hay không vinh hạnh!

Khách nhân lầu hai cũng cảm nhận được bầu không khí, bất an tính tiền rời đi. Lúc này, cả lầu hai chỉ có ba khách nhân, Mặc gia phụ tử và Hàn đại tướng quân.

Chừng quây và tiểu nhị run rẩy nấp ở thang lầu nhìn xung quanh, sợ hai vị võ lâm cao thủ nổi danh bỗng nhiên đánh nhau, hủy đi tửu lầu nhỏ bé này.

Dưới không khí khẩn trương như vậy, dường như Mặc Minh Uyên không cảm thấy gì, chậm rãi uống trà, vô cùng nhàn nhã, khiến chưởng quầy và tiểu nhị rất bội phục —— nếu hắn có thể ra mặt giảng hòa, bọn họ sẽ càng bội phục hơn.

“Nhờ phúc của Trần vương gia, A Viêm nhà ta suốt ngày đều có công vụ xử lý không xong, ta đành phải đi dạo tiêu phí thời gian!” Hàn Cảnh Hạo ngoài cười nhưng trong không cười. Ngụ ý bảo Trần vương đừng giao thêm công việc cho Vệ Viêm.

Nhưng Mặc Trầm Vân là ai, sao có thể dễ dàng như nguyện! Chỉ thấy y mỉm cười, thanh nhã thoát tục, “Hóa ra Hàn tướng quân thực nhàn chán! Như vậy, không lâu trước, bộ binh thượng tấu nói Vĩnh Hiệt thành phía nam bị đạo phỉ tấn công, nguy hại quê nhà, thỉnh cầu phái binh chức phỉ. Bỗng vương đang phiền não vì việc chọn người lãnh binh, nếu Hàn tướng quân rảnh rỗi, chuyện lãnh binh chức phỉ liền giao cho Hàn tướng quân vậy!”

Giao quân cho hắn, phải cho Hàn Cảnh Hạo cách Vệ Viêm xa hơn.

“Trần vương gia, trước mắt vẫn là kì nghỉ của tại hạ!” Cái này gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn, Hàn tướng quân khôn khéo như hồ ly có thể đùa giỡn bất kì kẻ nào trong tay, lại thất bại trước phụ tử Mặc Trầm Vân.

Không có cách, ai bảo phụ tử này bắt được điểm yếu của hắn — Vệ Viêm!

Hàn Cảnh Hạo tức giận đến nghiến răng, Mặc Trầm Vân vẫn vân vân đàm phong thanh, khí định thần nhàn như cũ, “Tướng quân tu dưỡng gần một năm, cũng nên hoạt động đi! Nếu không các nước khác tưởng rằng lãnh huyết tướng quân của Thiên Khải chúng ta đã không còn hào khí chinh chiến sa trường!”

Mỹ nhân hương, anh hùng trủng (1)! Trong mắt Mặc Trầm Vân hiện rõ sáu từ này. Chỉ cần không phải ngốc tử đều thấy, huống chi là Hàn đại tướng quân thông minh tuyệt đỉnh. (1 = Mỹ nhân là mộ chôn anh hùng)

“Tại hạ đã biết!” Hàn đại tướng quân đáng thương, khiêu khích không được, ngược lại rước họa vào thân.

Nói, vì sao đang êm đẹp, Hàn Cảnh Hạo lại không biết sống chết đi trêu chọc Trần vương mà cả đại lục đều biết không dễ chọc? Nguyên nhân không chỉ vì ái nhân bận việc Trần vương giao nên không có thời gian để ý tới hắn, mà còn bao hàm một nhân tố tên là “Ghen”.

Mọi người đều biết, trước đây Vệ Viêm, quốc chủ, Mặc Trầm Vân là thanh mai trúc mã. Từ nhỏ Vệ Viêm đã được tiên vương tuyển làm thư đồng, ba người cùng học cùng gây sự, cảm tình tốt khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung. Hơn nữa trước đây thân thể Vệ Viêm hơi yếu, nên được Trần vương gia từ nhỏ tính tình trầm tĩnh, thông minh, giao hoạt quan tâm, bởi vậy sự sùng bái Trần vương của Vệ Viêm đã hình thành trụ cột kiên cố từ nhỏ.

Sau khi thành niên, Trần vương thấy Vệ Viêm không thích triều đình phân tranh, đề nghị hắn đảm nhiệm chức lão sư của thái tử. Lúc sau Vệ Viêm thích Hàn Cảnh Hạo mà phiền não, cũng là Trần vương giúp một tay, khiến hai người khai hoa kết quả. Cho nên, sự sùng bái của Vệ Viêm với Trần vương liền như quả cầu tuyết, càng đắp càng lớn, tới giờ căn bản là Trần vương nói gì nghe nấy, sùng bái mù quáng.

Cho nên thân là ái nhân của Vệ Viêm, thỉnh thoảng Hàn Cảnh Hạo phải nghe sự tích ‘vĩ đại’ của Trần vương từ miệng Vệ Viêm. Đối với việc người ái nhân thường nghĩ đến không phải là mình, mà là người khác, hơn nữa người này cũng được xưng là “Thiên Khải đệ nhất mỹ nam tử”, đồ kỵ đối với Mặc Trầm Vân không ngừng tăng lên theo độ sùng bái của ái nhân đối với y (^ _ ^ hân).

Lần trước nhìn ái nhân và Trần vương thân thiết đi cạnh nhau, vì Mặc Trầm Vân lập tức cùng nhi tử của y ly khai, nên hắn chưa kịp phát tác. Lần này gặp Mặc Trầm Vân và nhi tử của y có cử chỉ mờ ám, vốn định châm chọc khiêu khích một phen, không ngờ bị Mặc Trầm Vân đánh trả.

Một câu, ghen gây ra họa.

Nhìn tiểu mỹ nhân ỉu xiu rời đi, Mặc Minh Uyên có chút đắm chiêu nói: “Hình như ngươi và lão bà của bằng hữu ngươi không có hảo cảm a!”

Lời này, đương nhiên là nói cho Mặc Trầm Vân nghe.

“Ha hả, nào có!” Mặc Trầm Vân không chút chột dạ, nói.

Người có mắt đều nhìn ra? Thấy Mặc Trầm Vân không có ý trả lời, Mặc Minh Uyên cũng không miễn cưỡng. Quay đầu nhìn về phía chuông quầy đang cảm thấy may mắn vì bảo vệ được tửu lâu, lạnh nhạt: “Tĩnh tiên!”

31. Chương 31

Qua một tháng, sứ giả đến Hạ Sư đã trở lại. Mang theo thư của Hạ Sư vương.

Đọc qua nội dung thư, Mặc Minh Uyên đưa cho Mặc Trầm Vân ngồi bên cạnh.

“Hạ Hồi Khâm quả nhiên vô tình!” Xem xong, Mặc Trầm Vân đưa thư qua, Vệ Viêm nhíu mày thở dài.

Trong thư Hạ Hồi Khâm viết, mình không lệnh Tập Vi xông vào địa phận Thiên Khải, mọi hành động của Tập Vi không liên quan tới Hạ Sư. Nếu hấn đắc tội hai vị Vương gia, vậy đám người Tập Vi đều do Thiên Khải xử trí.

Dù sao cũng chối bỏ trách nhiệm sạch sẽ.

“Tập Vi là mãnh tướng hiếm thấy của Hạ Sư, ta không cho rằng Hạ Hồi Khâm dễ dàng từ bỏ hấn.” Ti Hằng ngồi ngay ngắn bên cạnh, nhìn thư, nói.

“Suy nghĩ của ta và Thừa tướng đại nhân giống nhau!” Theo Liệt Phượng Nhi miêu tả, có thể thấy được, Hạ Hồi Khâm là người có tính độc chiếm mạnh, thứ thuộc về mình, dù phải hủy cũng không tặng người khác. Có lẽ y không thêm để ý sinh tử của Tập Vi, nhưng quyết không cho phép hấn chết trong tay người Thiên Khải.

Dù Liệt Phượng Nhi là nữ tử hiện đại và có chút hư vinh, nhưng Mặc Minh Uyên không nghi ngờ năng lực nhìn người của nàng. Nếu không, hấn cũng không giao Thiên Sơn Hao Nguyệt lâu cho nàng quản lý.

“Ta từng gặp Hạ Sư vương một lần, người này rất có khí thế vương giả. Trong tất cả quốc chủ của đại lục này, chỉ mình hấn có khả năng thống nhất đại lục. Đáng tiếc, hấn quá kiêu ngạo.” Mặc Trầm Vân cười nói.

Các vị trọng thần của Thiên Khải đều có chút kiêu ngạo, trợ giúp Mặc Giác là vì thích tính cách hồn nhiên của hấn, nếu đổi thành vị vua cũng kiêu ngạo như thế, không chừng chẳng ai thần phục.

Nếu không, Mặc thị vương tộc đã giao Thiên Khải cho Hạ Hồi Khâm rồi, ai bảo người Mặc gia đều không tham vinh hoa phú quý a!

“Chắc chắn nam nhân kia sẽ dùng hành động khác.” Vũ Văn Nghiêu lạnh lùng nói.

Nghĩ nghĩ, Mặc Minh Uyên nói: “Đem đám người Tập Vi đến thiên lao của hoàng cung đi!” Hấn hiểu rõ việc nắm bắt trọng điểm từ những chi tiết nhỏ. Theo những gì Liệt Phượng Nhi nói về Hạ Hồi Khâm, không khó đoán ra hành động tiếp theo của y.

“Vì sao?” Ti Hằng khó hiểu hỏi.

Vệ Viêm cũng kỳ quái nhìn về phía hấn. Mà Mặc Trầm Vân và Vũ Văn Nghiêu lại có chút sở ngộ, gật đầu.

“Lấy cá tính của Hạ Hồi Khâm, rất có thể y sẽ tự mình lên vào Thiên Khải cứu người. Võ công của Hạ Hồi Khâm, ở Thiên Khải, địch nổi y chỉ có Vũ Văn thị vệ, Hàn tướng quân, cùng với. Phụ vương.” Dừng một chút, bữu môi nói: “Vũ Văn thị vệ phải bảo vệ quốc chủ, Hàn tướng quân ra ngoài chức phỉ. Nói như vậy, đạo phỉ ở Vĩnh Hiệt thành cũng có khả năng là người y phải tới, để Hàn tướng quân phải rời đi, mà phụ vương không thể lấy thân phận Vương gia trông coi đại lao, cho nên vạn nhất y xâm nhập đại lao, có thể ngăn cản y.” Không còn ai.

Không nói ra ba chữ cuối cùng, nhưng người đang ngồi đây đều là người thông minh, không cần nói cũng có thể đoán được.

“Có cần thiết không? Hạ Sư vương sẽ vì một thần tử mà tự mình xông vào nguy hiểm sao?” Ti Hằng thực không muốn tin. Không thể phủ nhận, Tập Vi là trung thần, nhưng dù quân trọng thần, thân là người đứng đầu một quốc gia, thật sự sẽ vì một thần tử mà mạo hiểm ư?

“Thừa tướng đại nhân, ngài có chút hiểu lầm! Hạ Hồi Khâm cũng không phải quốc quân coi trọng thần tử hiền minh gì, y chỉ vì mình. Nếu lần hành động này không cứu được Tập Vi, có lẽ chính tay y sẽ kết thúc mệnh của Tập Vi, vì y không cho phép thứ thuộc về mình hủy trong tay người khác.” Nếu không, sao trên thư lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên người Tập Vi.

Ti Hằng ghen lời: hình như mình, thật sự nghĩ hình tượng của Hạ Sư vương quá thanh cao.

“Ta sẽ phái thêm người trông coi thiên lao!” Vũ Văn Nghiêu nói.

“Bố trí còn lại, để chúng ta. Vũ Văn thị vệ cứ yên tâm xử lý chuyện Hứa đại nhân đi!” Vệ Viêm ôn hòa cười nói.

“Ta biết, cáo từ trước!” Vũ Văn Nghiêu đứng lên, chấp tay chào mọi người, xoay người ly khai.

Nhìn nam nhân lãnh tuấn khí phách rời đi. Ti Hằng thở dài: “Cũng không biết giúp quốc chủ và Vũ Văn Nghiêu bên nhau là đúng hay sao? Nếu quốc chủ là người thường thì tốt, nhưng hẳn phải vì Thiên Khải lưu lại người thừa kế.”

Người ngồi đây đều biết rõ, với cá tính của Vũ Văn Nghiêu, tuyệt đối không cho Mặc Giác bính nữ nhân. Dù hẳn cho, Mặc Giác cũng không nguyện ý.

“Còn có Thanh Vương gia mà?” Lúc này, Vệ Viêm cười dài, mở miệng, “Chỉ cần đem nhi tử của Thanh vương gia làm con thừa tự của quốc chủ là được rồi!”

Lời này vừa nói ra, nhiệt độ trong phòng đột nhiên thấp xuống.

Mặc Minh Uyên lười biếng nói: “Ta không vấn đề gì!”

Vệ Viêm và Ti Hằng cảm thấy mình sắp kết băng.

Mặc Trầm Vân cười đến trăm hoa đua nở, thanh âm nhẹ nhàng tới mức có thể nổi trên mặt nước, “Uyên nhi muốn thú thê sao?”

Vệ, Ti hai người nhin không được nổi một thân da gà.

Mà đương sự lại dường như không có việc gì, ngáp một cái, chậm rãi nói: “Không có, thành thân gấp cũng không được.” Hẳn không muốn tùy tiện tìm nữ nhân để kết hôn. Hướng chi.

Có người sẽ không cho phép!

Nhiệt độ không khí nhất thời tăng trở lại không ít.

“À, Tiểu Viêm, ta và Uyên nhi có một số việc phải làm, tấu chương trên bàn phiên ngươi xử lý một chút a!” Kéo Mặc Minh Uyên, nam nhân khôi phục tươi cười thanh tuyệt như tiên nhân, nói với Vệ Viêm.

“Được!” Luôn tuyệt đối nghe theo Mặc Trầm Vân, họ Vệ nào đó không cảm thấy gì lạ, tấu chương trên bàn sau lưng hẳn, chồng cao như núi nhỏ.

Ti Hằng đồng tình nhìn về phía Vệ Viêm, người này và vị kia nhà hẳn thật không biết tự giác a! Luôn nhỏ rầu bên miệng lão hồ.

“Uyên nhi, chúng ta đi thôi!” Cúi đầu hướng Mặc Minh Uyên cười xán lạn.

Tuy biết không phải chuyện tốt, nhưng có thể thoát khỏi núi tấu chương trên bàn, chuyện xấu cũng không sao! Họ Mặc nào đó miễn cưỡng nghĩ.

32. Chương 32

Bị ép đi theo Mặc Trầm Vân lên mã xa, hai người ngồi xuống, Mặc Trầm Vân liền phân phó Đức thúc đánh xe hồi phủ.

“Uyên nhi!”

“Gi?” Hữu khí vô lực đáp lại.

“Chuyện người thừa kế của Giác nhi, ta đã tìm được cách giải quyết, cho nên, không cần người ‘hỗ trợ’” Gắt gao ôm Mặc Minh Uyên vào lòng, nam nhân tựa trên vai thiếu niên, ngữ khí dịu dàng mang theo bình tĩnh trước cơn bão táp.

Giải quyết? Sẽ không phải Khóe miệng Mặc Minh Uyên co rút.

Hắn nhớ tới nam nam sinh tử trong miệng đám đồng nghiệp nữ! Chẳng lẽ người này tìm được phương pháp làm nam nhân sinh con? Nếu là người khác, chắc chắn hắn không tin, nhưng đối thành nam nhân này, hắn từng nói, dù nam nhân này nói y có thể sinh tiểu hài tử hắn cũng không giết mình.

Mà, quả nhiên y mưu tính sâu xa, đã sớm nghĩ vấn đề người thừa kế. Dù Mặc Minh Uyên cũng không thể không bội phục “Phụ vương” này.

“Còn nữa, phụ thân không thích Uyên nhi gọi ta ‘phụ vương’ đâu. Cho nên, nếu lần sau để phụ vương nghe được Uyên nhi gọi phụ thân là ‘phụ vương’, phụ thân sẽ ở trước mặt mọi người. . . . Hôn người!” Nụ hôn rơi xuống chiếc gáy trắng nõn của thiếu niên.

Bởi vì hai tay bị trụ, Mặc Minh Uyên không thể động đậy, chỉ có thể tùy ý Mặc Trầm Vân bài bố.

Không thể không nói, thói quen thực đáng sợ. Vốn bị Mặc Trầm Vân hôn một chút, Mặc Minh Uyên liền mặt đỏ tới mang tai, nhưng qua mấy ngày huấn luyện, hắn lại có thể mặt không đổi sắc mặc nam nhân vừa cần vừa hôn.

Tiếp tục như vậy, dù ngày nào đó y đem hắn ăn mất tính, hắn cũng không có cảm giác quá lớn a! Tại thời điểm thế này, Mặc Minh Uyên vẫn có thể nghĩ linh tinh, không biết nên nói thần kinh của hắn rất lớn, hay là nói kỹ thuật của Đại Mặc không được tốt lắm?

Mẫn cảm phát hiện nhân nhi trong lòng phân tâm, Mặc Trầm Vân hờn giận tăng lực đạo nơi tay, khiến Mặc Minh Uyên đau đến tỉnh lại.

“Uyên nhi không ngoan ngoãn, lại thất thần trước mặt phụ thân!” Cười say lòng người, phượng mâu hiện lên một tia đỏ ửng. Mặc Trầm Vân vươn tay nâng cằm thanh sam thiếu niên: “Phụ thân nên phạt Uyên nhi thế nào đây? Hử?”

“Người đừng quá đáng, Mặc Trầm Vân!” Không phản kháng là vì lười phản kháng, cũng không chứng tỏ hắn ngầm đồng ý hành vi của y. Khéo léo thoát khỏi gông cùm xiềng xích của nam nhân, Mặc Minh Uyên đậm mặt nhìn y, ngữ điệu hơi trầm xuống.

Không ngờ, nhìn thấy hắn tức giận, chẳng những Mặc Trầm Vân không lo lắng, ngược lại cười đến vui vẻ. Không phải mặt nạ nguy trang, mà là tươi cười chân thật.

“Uyên nhi, rốt cục người cũng lộ ra tâm trạng chân thật với phụ thân, phụ thân thực vui vẻ!” Lại ôm Mặc Minh Uyên vào lòng, hôn nhẹ đỉnh đầu thiếu niên.

Giật mình, Mặc Minh Uyên hiểu rõ.

Nếu nói tươi cười của nam nhân là mặt nạ, sự lười biếng của hắn, sao không phải mặt nạ chứ? Hắn ít lộ ra tâm trạng thực sự trước mặt người khác, ngay cả cha mẹ của hắn. Dù tức giận với Long Mâu, tâm của hắn vẫn một mảnh hồ hững.

Chỉ có Mặc Trầm Vân là khác, sự bất đắc dĩ của hắn với y là phát ra từ nội tâm. Y hôn hắn, hắn sẽ xấu hổ; y trêu đùa hắn, hắn sẽ phiền não; y có việc giấu hắn, hắn sẽ hờn giận. . . .

Như vậy, là thích sao?

Mặc Trầm Vân đang muốn nói gì đó, ngoài xe lại vang lên thanh âm của Đức thúc: “Vương gia, tiểu vương gia, tới rồi!”

“Tốt lắm, chúng ta vào trước!” Đi vào nói sau.

Để Mặc Trầm Vân kéo vào phủ, Mặc Minh Uyên vẫn chìm đắm vào ý nghĩ có lẽ mình đã thích Mặc Trầm Vân.

Đi vào chính sảnh, mỹ nhân vận nam trang đã lâu không thấy đang ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt nôn nóng bất an, hai tay bạch ngọc nắm chặt.

“Minh uyên, người đã trở lại!” Thấy Mặc Trầm Vân và Mặc Minh Uyên tiến vào, Liệt Phượng Nhi vội vàng đứng lên, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Mặc Trầm Vân, lao thẳng tới Mặc Minh Uyên, như trút được gánh nặng, nở nụ cười.

Buông tay Mặc Trầm Vân, Mặc Minh Uyên tiến lên từng bước, “Làm sao vậy? Có gì mà kích động?”

“Minh Uyên, ta gặp Hạ Hồi Khâm!” Liệt Phượng Nhi thốt ra.

Trong thư phòng vương phủ, Mặc Trầm Vân, Mặc Minh Uyên và Liệt Phượng Nhi đều ngồi một phía.

“Liệt cô nương, người nói người gặp Hạ Sư vương, là gặp ở đâu?” Mặc Trầm Vân cười như mộc xuân phong.

Liệt Phượng Nhi run lên một chút, không dám chần chờ, đáp: “Là ở Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu!” Tuy dung mạo Mặc Trầm Vân cực mỹ, cười thực ôn nhu, nàng lại vừa kính vừa sợ y, trực giác nói cho nàng, người này còn đáng sợ hơn Hạ Sư vương.

Như lần đầu nhìn thấy Mặc Minh Uyên, trực giác nói cho nàng biết, hắn và nàng tới từ một thế giới, hắn sẽ bảo hộ nàng.

“Sáng nay, ta ở trù phòng cùng đại trù nghiên cứu thực đơn mới, sau đó một tiểu nhị chạy vào nói, có hai vị khách quý đến, gọi một bàn mỹ thực. Ta tò mò trốn một bên nhìn lén, lại thấy Hạ Hồi Khâm và cận vệ của y Lôi Hành Vũ. Ta sợ hãi, vội vội vàng vàng chạy về!” Liệt Phượng Nhi đáng thương hể hể nhìn Mặc Minh Uyên: “Minh Uyên, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Người kia có tới bắt ta phải không? Làm sao bây giờ a? !”

Mặc Minh Uyên khẽ nhếch mi, lạnh nhạt nói: “Yên tâm, y không tới tìm người! Dù vậy, y cũng không thể mang người đi. Y vì Tập Vi mà đến!”

“Không ngờ y sẽ đến nhanh như vậy!” Mặc Trầm Vân mỉm cười.

“Có lẽ từ lúc sứ giả trở về y liền xuất phát.” Mặc Minh Uyên nâng cằm, bộ dáng lười biếng như cũ, “May mà phát hiện đúng lúc.”

“Người kia tới cứu Tập Vi ư?” Liệt Phượng Nhi kinh ngạc địa kêu lên: “Người kia mà cũng đến cứu Tập Vi?” Trong lòng của nàng, Hạ Hồi Khâm là kẻ lãnh khốc vô tình.

“Phượng Nhi, lát nữa ta sẽ đưa người tới phủ Thừa tướng, mấy ngày nay người tạm thời ở đó, đừng xuất môn. Biết không?” Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên đưa nàng tới chỗ Ti Hằng mới yên tâm. Mấy đời Ti gia đều bảo hộ Thiên Khải, dù thế hệ Ti Hằng bỏ võ theo văn, nhưng Ti lão gia vẫn nắm giữ một phần ba binh quyền của Thiên Khải, phủ Thừa tướng có không ít tinh binh của lão tướng quân thủ vệ. Hạ Hồi Khâm to gan lớn mật tới mức nào cũng không dám xông vào phủ Thừa tướng.

“Ta đã biết!” Liệt Phượng Nhi không dám hỏi nhiều.

“Ta tiến cung trước!” Mặc Trầm Vân đầy thâm ý nhìn Mặc Minh Uyên, người sau làm như không phát hiện, tiếp tục vuốt vuốt tóc.

33. Chương 33

Sau khi đưa Liệt Phượng Nhi đến phủ Thừa tướng, Mặc Minh Uyên vốn định tiến cung xem thiên lao bố trí thế nào, nhưng nghĩ lại, đã có Mặc Trầm Vân ở đó, hắn không xảy ra vấn đề, hắn không cần lãng phí khí lực.

Hoàn toàn không ý thức được sự tín nhiệm của mình đối với Mặc Trầm Vân đã quá mức bình thường, người nào đó đuổi xa phu về trước, hiếm khi tự mình cuốc bộ về.

Đi trên đường cái náo nhiệt, thiếu niên một thân thanh sam như tạo thành thế giới riêng. Thông thả bước, biểu tình lười biếng, mắt hơi buông xuống, rõ ràng không chọc người chú ý, lại cố tình lộ ra mị lực khiến người ta không thể dời mắt.

Bỗng nhiên, thiếu niên ngừng lại, nâng khuôn mặt thanh tú, đôi mắt hổ phách xẹt qua một mặt lưu quang. Ngoảnh đầu, nhìn về lầu hai tử lâu cách đó không xa, đối mặt với nam nhân tuấn tú đang cười đến tà tứ bừa bãi.

Lầu hai của “Yên Vũ lâu”, nam nhân dựa vào lan can, giơ chén rượu lên, trong mắt là mị hoặc câu nhân.

Mặc Minh Uyên miễn cưỡng nâng mí mắt.

Không cần nói, hẳn liền biết nam nhân này là ai —— Hạ Hồi Khâm, Hạ Sư vương. Khấp kinh thành Thiên Khải, nam nhân có khí chất như vậy, hẳn không thể không biết, trừ phi y là người đến từ dị quốc.

Lá gan của nam nhân này, thật lớn! Cự nhiên trắng trợn khiêu khích Thiên Khải Vương gia, tưởng rằng hẳn không cách tóm y sao?

—— có lẽ là tạm thời hẳn không có cách! Mặc Minh Uyên lười biếng cong khóe môi: dù sao người này cũng là vua một nước, chọc y sẽ khơi mào chiến tranh hai nước, hiện giờ, chiến tranh không tốt cho Thiên Khải.

Một trận gió thổi qua, lay động y phục đơn bạc và mái tóc như mực dài tới thắt lưng của thiếu niên. Hạ mắt, Mặc Minh Uyên xoay người rời đi: Gió nổi!

Chân trước mới trở lại vương phủ, sau lưng mưa bắt đầu rơi tí tách tí tách. Bầu trời u ám, từng đạo tia chớp dữ tợn xẹt qua chân trời, tiếng sấm “Ầm ầm” như muốn phá vỡ màng nhĩ.

Dựa vào hàng hiên sơn đỏ, Mặc Minh Uyên đánh ngáp, thấp giọng lẩm bẩm: “Sao trời mưa mà lại nóng lên!”

Mặc mái tóc dài đón gió bay múa, thanh sam thiếu niên bộ dáng lười biếng, mị hoặc nhân tâm không thể tả.

“Tiểu vương gia, ngọc thiện đã chuẩn bị tốt, ngài muốn dùng bây giờ hay chờ Vương gia trở về rồi dùng?” Một thị nữ mỹ mạo đi tới, cung kính hỏi.

Đến lúc dùng ngọc thiện rồi sao? Vuốt ve mái tóc đen mềm mại, Mặc Minh Uyên híp mắt. Không có đồng hồ thật phiền toái, tới giờ hẳn vẫn chưa quen cách tính giờ của cổ đại.

“Tiểu vương gia.” Không nghe tiểu chủ nhân đáp lại, thị nữ khó hiểu ngẩng đầu nhìn Mặc Minh Uyên, nhưng khi nhìn đến hẳn thì khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên đỏ bừng.

“Hử?” Nghi hoặc khiêu mi, không biết vì sao nàng đỏ mặt, nhưng cũng không để trong lòng, nói: “Hiện giờ bốn vương chưa đói.”

Bỏ lại một câu như vậy liền chậm rì rì đi về phía hành lang: ngủ trưa vẫn tốt hơn!

Thị nữ kinh ngạc đứng tại chỗ, đỏ ửng trên mặt không giảm, nhìn theo bóng dáng đơn bạc của thiếu niên, si ngốc nghĩ: biểu tình vừa rồi của tiểu vương gia. Thật sự. Quá mị hoặc!

Nhìn màn mưa bao phủ kinh thành Thiên Khải, nam nhân vận huyền y lười biếng dựa vào lan can, ngón tay thon dài vuốt ve chén rượu sáng bóng, bạc thần khêu gợi khe cong, vẽ ra nụ cười ma mị.

“Gia, hình như ngài thật cao hứng!” Một thanh niên dáng người cao ngất đi lên lầu hai, ngồi xuống ghế đối diện nam nhân, tò mò hỏi: “Đã xảy ra chuyện tốt gì sao?”

Hắn không biết trong thời gian ngắn ngủi hẳn đi ngoài, có thể xảy ra chuyện gì khiến chủ nhân của hẳn cao hứng như thế.

“Ha hả, không có gì.” Chỉ đột nhiên phát hiện, kỳ thật tiểu miêu vẫn thực mê người.

Trên mặt thanh niên tràn ngập không tin. Nhưng chủ nhân của hắc không muốn nói, hắc cũng không dám hỏi nhiều, nếu không, lãng phí bài học của người đi trước a!

34. Chương 34

Ngủ trưa tỉnh lại, mưa chẳng những không ngừng, ngược lại càng có xu thế lớn hơn. Mặc Minh Uyên nằm trên giường không muốn xuống, con người trong suốt lại thâm thúy có chút đắm chiêu nhìn ngoài cửa sổ.

Tuy Mặc Minh Uyên ngủ đã lâu, nhưng thanh y bằng lụa vẫn không một tia nếp uốn, mềm mại trải trên giường lớn màu trắng, tóc đen tản ra. Ba màu sắc thuần túy bất đồng, tạo thành hình ảnh khiến kẻ khác kinh diễm vạn phần.

Mới vào phòng, Mặc Trầm Vân thấy một màn làm tâm linh y dao động như vậy.

“ Về khi nào?” Mặc Minh Uyên thấy y đã đến, chậm rãi ngồi dậy, cột lại mái tóc dài, thờ ơ hỏi.

Âm thầm thở dài, nam nhân tao nhã bước đến bên giường, cúi đầu cười nói: “Thế nào, Uyên nhi nhớ phụ thân?”

Hơi thở ấm áp phả lên mặt, khiến người ta xấu hổ mặt đỏ tai hồng, Mặc Minh Uyên không né tránh như trước đây, chỉ hữu khí vô lực nói: “Không có.”

Mím cười, Mặc Trầm Vân ngồi xuống, ôm thiếu niên ngồi trên đùi của mình, tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nhân nhi trong lòng, ghé vào tai hắc: “Uyen nhi thực không có tinh thần a!”

Tuy bình thường cũng rất không có tinh thần, nhưng hiện tại càng nghiêm trọng.

“Có lẽ bị cảm.” Hắc không chắc chắn. Bất quá, không có hiện tượng đau đầu.

“Cảm?” Hứng thú lặp lại từ ngữ mới.

“Là nhiễm phong hàn, tà phong nhập thể.” Thản nhiên giải thích một câu.

“Phụ thân gọi đại phu đến!” Nói xong buông Mặc Minh Uyên ra, đứng dậy rời đi, lại bị một bàn tay nhỏ bé nắm gốc áo.

Cúi đầu nhìn thiếu niên lần đầu biểu đạt ý giữ lại.

“Không cần!” Mặc Minh Uyên ngẩng đầu, chiếc cổ tinh tế trắng nõn triển lộ không sót, thậm chí theo góc độ của Mặc Trầm Vân có thể xuyên thấu qua vạt áo khê mở của thiếu niên nhìn đến nụ hoa ngây ngô như đoá bạch liên trong ngực.

Dù Mặc Trầm Vân định lực phi phạm cũng không thể nén mà chăm chú nhìn cảnh đẹp khiến tâm thần rung động, một lúc sau, mới chớp mắt hỏi: “Vì sao?” Thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn, lại càng gợi cảm.

“Ta không có chuyện gì, đâu cần gọi đại phu.” Hồ nghi nhìn nam nhân một cái, hắc gục đầu xuống: “Người. Chờ đi!” Hắc cảm thấy mình rất kỳ quái, vừa rồi Mặc Trầm Vân định rời đi, trong lòng đột nhiên thực kinh hoảng, không muốn y rời đi, tay không tự chủ liền vươn ra, bắt lấy góc áo nam nhân.

“Uyen nhi đang câu dẫn phụ thân sao?” Cúi thấp người, hỏi.

Có ý gì? Nâng mi, Mặc Minh Uyên ngẩng đầu, muốn nổi cáu, lại bị Mặc Trầm Vân hôn.

Vì thói quen bị đánh lén mấy ngày nay, Mặc Minh Uyên cũng không giãy dụa, mặc y hôn, thẳng đến khi trong miệng có thêm một cái gì đó mềm mại mới giật mình đẩy ra.

Chắc hẳn phải vậy, Mặc Trầm Vân có bề ngoài tiên nhân, nhưng không thanh tâm quả dục như tiên nhân, đầu thể cường lại sự hấp dẫn của mỹ sắc – hơn nữa mỹ sắc này lại là người y muốn đã lâu – nào có thể ngồi yên. Cho nên y không dễ dàng buông tay như trước.

Hai mắt mở to vì kinh ngạc, tình huống bất ngờ khiến đại não thiên tài cũng không kịp phản ứng.

Đầu lưỡi đỏ tươi mềm mại ẩm ướt đảo khắp khoang miệng cùng hàm răng chỉnh tề trắng nõn, câu dẫn chiếc lưỡi đình hương non nớt cùng múa.

Môi bị lấp kín hơi hơi mở ra, chỉ bạc không kịp nuốt vào theo khoe miệng chậm rãi chảy xuống, *** mĩ mà đẹp đẽ. Đôi mắt hổ phách đóng lại, lúc này Mặc Minh Uyên đã bị hôn đến mơ mơ màng màng, ngay cả môi Mặc Trầm Vân rời đi cũng không biết.

Đôi môi nhỏ nhắn sưng đỏ, khuôn mặt bạch ngọc nhiễm màu hồng nhạt, hai mắt hổ phách trong suốt giờ phủ một tầng hơi nước, vẻ mặt mông lung quả thực có thể khiến thánh nhân điên cuồng.

Mặc Trầm Vân hoàn toàn buông bỏ đề nén, lại hôn lên môi thiếu niên.

“Ngô. Ân.”

Tay chống đẩy không biết khi nào biến thành ôm lấy cổ nam nhân.

Ngón tay thon dài luồn vào y phục đơn bạc, lướt qua làn da trắng nõn bóng loáng, vuốt ve hai điểm hồng anh, “Ân.”

Đúng lúc này ——

“Vương gia, tiểu vương gia đã dậy chưa?” Tiếng gọi của Vương Bá như dương quang cắt qua sương mù, nháy mắt đem Mặc Minh Uyên đang say mê trong dục vọng bừng tỉnh.

Đôi mắt phủ sương phút chốc khôi phục thanh minh, hai tay giơ lên, đẩy Mặc Trầm Vân không kịp phòng bị, lui ra sau một chút, ngồi dậy, nhanh chóng khép lại vạt áo.

Vương, Trì! Mặc Trầm Vân cười đến âm ngoan.

Ngoài cửa, Vương bá rung mình một cái, nổi da gà.

Mặc Minh Uyên sắc mặt ửng hồng “Phi” một tiếng bật cười, lúm đồng tiền tuyệt mỹ khiến Mặc Trầm Vân thất thần.

Lần đầu tiên, y nhìn thấy Uyên nhi của y, cười đến vui vẻ như thế.

35. Chương 35

Dạng nam nhân gì đáng sợ nhất? Mặc Minh Uyên có thể nói cho người, nam nhân bị đánh gãy chuyện tốt là đáng sợ nhất, mà khi nam nhân này lại là Mặc Trầm Vân, cấp độ đáng sợ thẳng tắp bay lên một trăm lần.

Nhìn Mặc Trầm Vân cười đến vô cùng dịu dàng nói với Vương bá, một tháng ông không được phép ra khỏi phòng, bất kì ai cũng không được gặp ông, không được nói chuyện với ông; rồi nhìn đến vẻ mặt tuyệt vọng của Vương bá sau khi nghe mệnh lệnh, rốt cục Mặc Minh Uyên hiểu được một đạo lý:

Ác nhân cần ác nhân trị!

Đón nhận ánh mắt không cam lòng của Mặc Trầm Vân, hần mỉm cười, môi khê mở: “Chỉ cần người giải quyết chuyện Hạ Hồi Khâm, cho người tiếp tục, thế nào?”

Phượng mâu sáng ngời, “Uyen nhi nói thật chẳng?”

“Người từng thấy ta nói dối ư?” Thiếu niên ngồi ngay ngắn trên ghế, lưỡi biếng cười hỏi. Nếu sáng tỏ tâm ý của chính mình, hần cũng không trốn tránh. Loại chuyện này sớm hay muộn cũng xảy ra, chỉ bằng thừa cơ giảm bớt phiền phức.

“Hảo! Một lời đã định!” Nam nhân tiến lên ôm thiếu niên, “Sao Uyên nhi bỗng nhiên nghĩ thông suốt, thật sự khiến phụ thân giật mình?”

“Không có gì!” Lưỡi nhác tựa vào lòng nam nhân, “Đúng rồi, ta cũng đã gặp Hạ Hồi Khâm.”

“Uyen nhi đừng nói, vừa rồi người khác thường là vì thấy được Hạ Hồi Khâm nhé?” Khê nhếch mi, thanh âm của Mặc Trầm Vân vẫn ôn nhu nhưng mang theo một tia hờn giận.

“Sức tướng tượng của người rất phong phú.” Thản nhiên chỉ ra, rồi nói tiếp: “Ta nghĩ, ta thật sự nhiễm phong hàn!” Hiện giờ hắn cảm thấy đầu choáng váng, có chút mơ hồ, phỏng chừng là vì nổi gió.

“Người tới!” Ôm thiếu niên vào trong lòng, Mặc Trầm Vân giương giọng gọi.

Một hạ nhân từ ngoài cửa đi vào, khom người, “Vương gia?”

“Nhanh đi thỉnh Lí đại phu đến phủ!” Khi nói chuyện, chặn ngang ôm lấy Mặc Minh Uyên, liền rời đi.

Hỗn loạn tụt vào lòng nam nhân, Mặc Minh Uyên mơ mơ màng màng nghĩ: có lẽ nên rèn luyện, đến đây không bao lâu, bị thương rồi lại sinh bệnh, chắc chắn vì thiếu rèn luyện.

Nặng nề nâng mi mắt, con ngươi màu hổ phách hiện lên một tia nghi hoặc, lập tức sáng rõ.

“Uyên nhi, đã tỉnh?” Thanh âm ôn nhu dễ nghe của nam nhân vang lên bên tai.

Nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ xuất trần.

“Giờ nào?” Thanh âm biếng nhác vì sinh bệnh mà có chút khàn khàn, mê hoặc không nói nên lời.

Bàn tay lạnh lẽo đặt lên cái trán trơn bóng, phát hiện nhiệt độ giảm xuống, Mặc Trầm Vân hài lòng cười nói: “Vừa qua giờ Hợi (21~23 điểm). Đói bụng không? Ta bảo phòng bếp chuẩn bị thanh chúc.”

Chậm rãi lắc đầu, không muốn ăn.

“Đã trễ thế này, người còn chưa đi nghỉ ngơi?” Giờ mẹo phải rời giường lên triều mà.

“Phụ thân đâu phải quý thích ngủ như Uyên nhi, nghỉ ngơi hai ba canh giờ cũng được.” Trêu chọc, động tác của nam nhân lại dịu dàng vô cùng, vỗ về mái tóc đen mềm mại của thiếu niên.

Cũng không tức giận vì nam nhân trêu chọc, Mặc Minh Uyên lười biếng ngáp một cái. Hắn thích ngủ là thật, nên cũng không có gì phải tức giận.

“Muốn ngủ tiếp một lát?” Ôm thắt lưng mảnh khảnh của thiếu niên, cúi đầu ôn nhu hỏi.

“Không muốn ngủ!” Mặc Minh Uyên ngẩng đầu nhìn y một cái, hỏi: “Ta không cần uống dược sao?” Lần trước bị thương, hắn phải uống dược một thời gian dài. Lần này tỉnh lại, miệng không có vị thuốc Đông y, khiến hắn giật mình.

“Ta uy người ăn Bích Tuyết hoàn.” Nam nhân vân đạm phong thanh nói.

Mặc Minh Uyên run rẩy, khóe miệng co rút: hắn biết Bích Tuyết hoàn, thánh dược ngàn vàng khó mua, có thể trừ bách bệnh. Là thần y đệ nhất đại lục “Vô mẫn kì y” Phạm Vô Mẫn sở luyện, dược liệu khó tìm, Phạm Vô Mẫn chỉ chế ra năm khóa mà thôi.

Hắn cảm mạo chút xíu, nam nhân này liền cho hắn ăn Bích Tuyết hoàn? Phung phí của trời cũng chỉ đến thế!

“Dù sao giữ cũng không cần thiết, nếu Uyên nhi dùng, phụ thân sẽ không tiếc rẻ vật ngoài thân!” Nam nhân nâng cằm thiếu niên, cùng hắn mặt đối mặt, cười nói.

Lời này nếu để người cầu Bích Tuyết hoàn nghe được, không hộc máu mà chết mới là lạ.

“Thiên lao bố trí thế nào?” Nên nói sang chuyện khác tốt hơn. Mặc Minh Uyên đầu đầy hắc tuyến nghĩ, nhưng cũng khó nén cảm giác ấm áp trong lòng.

Cuộc đời này có y, đã đủ!

“Cách bố trí có thể vây khốn phụ thân một nén hương, hắn là có thể làm khó Hạ Sư vương một hồi.” Tuy rằng dùng từ “Hắn là”, nhưng khẩu khí của Mặc Trầm Vân lại khiến người ta cảm thấy mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay y.

“Kỳ thật bắt được y, Thiên Khải chỉ được một chút lợi nhỏ, ngược lại sẽ khiến người này ghi hận trong lòng!” Nhớ tới nam nhân tự cao tự đại tươi cười, Mặc Minh Uyên thờ ơ nói.

“Nhưng nếu để y cứu Tập Vi, chẳng những Thiên Khải không chiếm được lợi nhỏ, mà còn mất mặt mũi!” Ngữ khí của Mặc Trầm Vân vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí mang theo vài phần ý cười.

“Đáng tiếc, vương của Thiên Khải, là Mặc Giác!” Khẽ thở dài. Tuy vị vua như vậy khiến người ta yêu thích, nhưng cũng khiến thần tử bọn họ không thể lơ là! Mà, dù thế cũng không thể sinh ra bất mãn với hắn.

Hài tử kia, thực đặc biệt.

“Cũng may mắn, vương của Thiên Khải, là Mặc Giác!” Mặc Trầm Vân cười dài, nói ra lời Mặc Minh Uyên không nói. Nếu không, sao Uyên nhi lại nguyện ý đứng ra giúp đỡ, sao y có thể phát hiện Uyên nhi khác biệt rồi muốn cùng nhau cả đời, bất ly bất khí?

Mặc Minh Uyên và y nhìn nhau cười:

Đúng vậy, may mắn!

36. Chương 36

Trời tờ mờ sáng, Mặc Trầm Vân mới rời khỏi phòng Mặc Minh Uyên, trở về phòng mình thay y phục, chuẩn bị vào triều. Mà Mặc Minh Uyên hiển nhiên là thừa dịp bệnh, nằm trên giường không dậy — tuy rằng chút bệnh nhỏ của hắn sớm được Bích Tuyết hoàn chữa khỏi.

Trong lòng là Mặc nhi không biết từ đâu chui ra (Chính là con mèo nhỏ kia), Mặc Minh Uyên có chút nghi hoặc: khoảng thời gian trước không hề thấy nó, không biết chạy đi đâu?

Nếu Mặc nhi có thể nói, chắc chắn sẽ ủy khuất phản bác: ngẫu đâu có chạy loạn! Rõ ràng là mỹ nhân chủ nhân vô lương vì bất mãn ngẫu có thể cùng ngủ với tiểu chủ nhân mỗi đêm, nên đem ngẫu đến sài phòng. Nếu không phải người hầu bất cẩn, ngẫu còn chưa ra được! 555555. . . . Ngẫu hảo đáng thương! Ngẫu muốn giường ấm áp a!

Nhưng thực đáng tiếc, Mặc nhi không biết nói tiếng người, mà Mặc Minh Uyên cũng không hiểu thú ngữ, cho nên, oan khuất của nó chỉ có thể trầm xuống đáy biển.

Bên kia, Mặc Trầm Vân hoàn toàn không mệt mỏi vì một đêm thức trắng, tinh thần vẫn sáng láng như trước, tiến cung.

Vẫn nhàm chán lâm triều, nhưng nam nhân cười đến thanh tuyệt thoát tục lại khiến người ta phát giác, tâm trạng hôm nay của y rất tốt.

Ti Hằng, Vệ Viêm đứng sau Mặc Trầm Vân, kỳ quái nhìn nam nhân, không hện mà cùng nghĩ: đã xảy ra chuyện gì tốt sao? Vương gia rất ít khi biểu lộ tâm tình ra ngoài.

Ngồi ở vương tọa trên đại điện, Mặc Giác cũng cảm thấy tâm trạng của Vương thúc rất tốt, trong lòng tò mò vô cùng, nhưng ngại đại thần nên không lên tiếng hỏi. Gấp đến độ thầm nghĩ nhanh chóng hạ triều để hỏi Vương thúc, vì sao vui vẻ như vậy.

“Các vị ái khanh, có việc thượng tấu, vô sự bãi triều!” Kiểm chế tò mò, ra vẻ uy nghiêm.

“Vương thượng, thần có bản tấu!” Tâm phúc số một của họ Mặc nào đó – Lễ bộ thượng thư Thi Văn Viễn bước ra, tiến lên từng bước, cung kính khom lưng nói.

“Thi ái khanh có chuyện gì?” Mặc Giác khó hiểu hỏi.

“Khải tấu bệ hạ, ngày trước nhi tử của Hứa đại nhân ở trên đường cỡi y phục, nói lời khó nghe. Thực sự ảnh hưởng phong hóa, lan truyền ra ngoài, sao nước ta còn mặt mũi đặt chân tới chư quốc? Cho nên, thần, Lễ bộ thượng thư khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị Hứa đại nhân dạy con vô phương!” Thi Văn Viễn nhìn về Hứa Thủ Tắc mặt mày xanh xao, lời lẽ nghiêm khắc.

“Vậy ư? Có việc này?” Đôi mi thanh tú của Mặc Giác nhíu lại, lập tức hỏi: “Hứa công tử nói gì khó nghe?”

Vũ Văn Nghiêu không báo cho Mặc Giác việc này, vì sợ hắn không giải nguy trang mà lộ ra.

“Cái này.” Thi Văn Viễn có chút khó xử, “Lời thật sự tục tĩu, thần không dám xỉ nhục thánh nhĩ!”

“Rốt cuộc là gì? Thi ái khanh, trầm lệnh người nói!” Không thể chất vấn lý do Vương thúc vui vẻ, chẳng nhẽ hắn không thể ép hỏi một thượng thư nho nhỏ. Thật đáng ghét, mọi người đều gạt hấn!

“Là Hứa công tử nói, hấn, hấn, hấn. Chỉ thích cùng nam nhân hoan hảo.” Thi Văn Viễn “Bị bắt đắc dĩ”, uyển chuyển nói.

“A!” Mặc Giác kinh ngạc kêu ra tiếng.

Tâm phúc số hai của họ Mặc nào đó – Lại bộ thị lang Chu Ủy cũng bước ra, đứng song song với Thi Văn Viễn, chấp tay nói: “Bệ hạ, Hứa đại nhân là Thái úy mà dạy dỗ ra nhi tử không biết liêm sỉ, vậy phẩm hạnh của hấn cũng không tốt. Sao Thiên Khải có thể bao dung loại quan viên này? Thần cũng thỉnh bệ hạ nghiêm trị Hứa đại nhân!”

Chu Ủy là người thích đâm thẳng, tầm mắt không hề che dấu sự khinh thường bắn đến Hứa Thủ Tắc đang xấu hổ tới mức muốn chui xuống lỗ. Trên mặt thì nghiêm túc là thế, nhưng trong lòng lại cười to: ha ha ha ha, mắng thực thích! Hứa Thủ Tắc, lão thất phu người, ai bảo dám đối nghịch với Thanh vương gia, không nhân cơ hội mắng thêm vài câu hấn sẽ không là thủ hạ của Thanh vương (Yao: hấn, điển hình của chủ nào tởn này, lòng dạ hẹp hòi như nhau)!

Mà Mặc Giác lại không biết làm sao. Hấn nghĩ đến mình và Vũ Văn Nghiêu, Hứa Thừa Anh là một loại người như mình, nếu phạt Hứa Thủ Tắc, chẳng phải thừa nhận mình và Nghiêu bên nhau là không đúng sao?

Cẩn đôi môi đỏ tươi, cầu cứu nhìn về phía Vương thúc Mặc Trầm Vân.

Mặc Trầm Vân mỉm cười, không nói.

Ngược lại, Thừa tướng Ti Hằng đứng phía sau y liền bước ra, bình tĩnh nói: “Bệ hạ, thần phản đối! Chưa nói đến hành vi của Hứa công tử không nên đổ lên Hứa đại nhân, mà, nam tử thích nam tử thì có gì sai. Trên đời này người thích nam tử cũng nhiều, nhưng không dám lộ ra thôi. Hứa công tử dám đứng ra thừa nhận yêu thích của mình, mặc dù hành vi không đúng, nhưng dũng khí đáng khen ngợi.”

Ngay sau đó, Vệ Viêm cũng bước ra. Trên khuôn mặt tuấn nhã là nụ cười ôn nhuận như ngọc, “Thần cũng phản đối! Lý do, các vị ở đây cũng biết, bởi vì thần và Hàn tướng quân tâm đầu ý hợp, hứa hẹn bạc đầu.”

Thấy hai nhân vật quan trọng đều biểu đạt rõ, các đại thần gió chiều nào che chiều vậy, vội vàng lên tiếng phụ họa: “Thần cũng đồng ý với Thừa tướng đại nhân!”

“Thần cũng vậy.”

Hứa Thủ Tắc cảm động địa nhìn về phía Ti Hằng và Vệ Viêm, không thể ngờ hai người này lại đứng ra nói chuyện giúp hấn. Trước kia hấn còn vì bọn họ tuổi trẻ mà khinh thường năng lực của bọn họ, thật sự không đúng! Từ nay về sau, hấn nhất định nghe theo Thừa tướng đại nhân.

Hứa lão nhân đang cảm động có nằm mơ cũng không ngờ, đâu phải Ti Hằng vì giúp hấn.

“Vương thúc thấy thế nào?” Thở phả nhẹ nhõm, Mặc Giác thật cẩn thận nhìn Vương thúc cao thâm khó dò của hấn.

“Nếu chư vị đại thần đều phản đối xử phạt Hứa đại nhân, vậy thì quên đi! Đương nhiên, chuyện Hứa công tử nói ra uế ngôn trên đường cũng không thể không phạt.” Mặc Trầm Vân ôn thanh nói, “Hứa đại nhân, người không có dị nghị chứ?”

“Hạ quan không dám!” Kỳ thật nghe được tin tức, Hứa Thủ Tắc liền nhốt nhi tử trong phòng không cho ra ngoài.

“Trải qua việc này, bốn vương có một đề nghị, vừa lúc nói ra, để chư vị đại nhân thảo luận!” Cong môi cười đến âm ập, “Bốn vương định công bố thiên hạ, ở Thiên Khải, cho phép nam tử và nam tử thành thân!”

Một câu ra khỏi miệng, cả đại điện ồn ào:

“Nam tử và nam tử thành thân? Rất hoang đường!”

“Điều này sao được?”

Đại thần kì cựa đều ra tiếng phản đối.

“Có gì không thể? XX đại nhân, đừng tưởng rằng người khác không biết, người nói thì thực thanh cao, còn không phải trộm tới tiểu quan quán trong thành!” Phái khai sáng mở miệng phản bác.

Các đại thần giờ lại như đàn bà chanh chua đứng chửi nhau, cả đại điện giống hệt cái chợ.

Mặc Giác lại không chú ý, hẳn còn chưa hồi phục tinh thần khi nghe Mặc Trầm Vân nói lời kinh thiên động địa như vậy!

“Im lặng!” Thanh âm dễ nghe tuy không lớn lại truyền rõ vào tai mỗi người trong đại điện.

Mọi người cả kinh, nhất tề nhìn về phía người lên tiếng, Trần vương Mặc Trầm Vân.

Nam nhân một thân triều phục Vương gia đứng khoanh tay, tao nhã cao quý, trên mặt là nụ cười xuất trần, mọi người lại chỉ cảm thấy từng đợt hàn khí đánh tới, khiến bọn họ phát run.

Rõ ràng là tháng tư, sao còn lạnh như thế?

“Các vị là trọng thần của Thiên Khải, không phải lưu manh trên đường, thỉnh bảo trì dáng vẻ!” Nam nhân vén mái tóc dài sang một bên, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không mang theo chút ý cười, rốt cục các đại thần lại cảm nhận được khí thế năm đó của vị Trần vương kinh tài tuyệt diệu, vượt lên quốc chủ.

Lần này Mặc Trầm Vân trở về, lúc vào triều hầu như không nói, khiến bọn họ đã quên: người này dùng năng lực bản thân phát khởi Thiên Khải, Trần vương khiến chư quốc kiêng kị!

Thấy mọi người câm như hến, Mặc Trầm Vân không để ý tới ánh mắt sùng bái của những quan viên trẻ chưa từng chứng kiến sự lợi hại của Trần vương, lạnh nhạt nói: “Mỗi người viết một tấu chương, nêu rõ lập trường của mình. Nếu người đồng ý chiếm đa số, liền chính thức chiêu cáo thiên hạ; người phản chiếm đa số, bốn vương sẽ cho chút thời gian suy nghĩ!”

Lời vừa nói ra, các đại thần đổ mồ hôi lạnh: cái này căn bản là không cho phép người phản đối! Nếu chống, chỉ sợ kết cục không tốt!

37. Chương 37

Hạ triều, Mặc Trầm Vân vẫn ở lại trong cung, y phải làm chuyện đã đáp ứng Mặc Minh Uyên.

“Vương thúc, sao người. . . .” Nhìn Mặc Trầm Vân, thiếu niên tóc vàng muốn nói lại thôi.

Tuy không nói rõ ràng, nhưng Mặc Trầm Vân là người thông minh bậc nào, sao lại không biết hẳn muốn hỏi cái gì. Sững nịch cười, xoa đầu thiếu niên xinh đẹp, “Giác nhi, chẳng lẽ không muốn danh chính ngôn thuận ở cùng Vũ Văn Nghiêu ư?”

“Là vì vậy sao?” Hai mắt thủy lam của Mặc Giác phát sáng.

“Giác nhi thấy còn nguyên nhân khác?” Y hỏi lại.

“Vương thúc. . . .” Hải tử cảm động nhào vào lòng nam nhân, không chú ý biểu tình mưa gió cuộn cuộn của mỹ nam tử đứng cách đó không xa.

Buồn cười vỗ vỗ vai Mặc Giác, ánh mắt trên tức hướng về phía Vũ Văn Nghiêu đang ăn dấm chua, vai dầm này thực lớn a!

Vũ Văn Nghiêu không chú ý tới ánh mắt Mặc Trầm Vân, đen mặt bước đến, dùng sức kéo Mặc Giác ra khỏi ôm ấp của nam nhân, ôm vào lòng mình, “Giác, người từng đáp ứng ta điều gì?”

“Ồi chào? Người định nói đến cái nào?” Chớp chớp mắt to, Mặc Giác khó hiểu hỏi. Chuyện hắn hứa với y rất nhiều, không ăn nhiều điểm tâm ngọt, không thân cận với cung nữ, chăm chỉ học tập, vân vân, nhiều tới mức hắn không nhớ được.

Mặt Vũ Văn Nghiêu càng đen: “Không, ôm, ai, ngoài, ta!” Gầm từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi. Tin tưởng hẳn, nếu không phải Trần vương ở đây, chắc hẳn sẽ cho tiểu ngu ngốc này một giáo huấn suốt đời khó quên — ở trên giường.

Mà Mặc Giác đáp lại cũng rất vô tội: “Oa, ta quên mất!” Thiết, hẳn cố ý thì thế nào, ai bảo Nghiêu bá đạo như vậy, bắt hẳn hứa cái này đến cái kia.

Cảm giác hai người đã quên chính sự, Mặc Trầm Vân thờ ơ nghĩ: quả nhiên, ngu ngốc cũng lây nhiễm? Ngay cả loại nam nhân như Vũ Văn Nghiêu cũng trốn không thoát.

Duỗi thất lưng, thanh y thiếu niên ngáp dài, xuống giường đi ra ngoài, một con miêu mễ màu đen lười biếng theo sát bên chân thiếu niên.

“Tiểu vương gia, ngài đã tỉnh!” Tiểu tử chờ đợi ngoài cửa vội vàng nói: “Ngài muốn dùng thiện hay là. . . .”

“Tắm rửa.” Ngủ lâu như vậy, trên người dính dính, rất không thoải mái.

“Vâng! Tiểu nhân đi chuẩn bị!” Xoay người thi lễ, bước nhanh rời đi.

Khom người ôm Mặc nhi, nường mảy, “Người có muốn cùng ta tắm không?”

Con mèo nhỏ đáng yêu nghiêng nghiêng đầu, “Meo meo”

“Vẫn nên cùng nhau tắm đi, người thực bẩn.” Khẩu khí tuyên bố.

Mặc nhi ngoan ngoãn nằm trong lòng thiếu niên.

Không bao lâu, nước đã chuẩn bị tốt. Vài tiểu tư đưa dục dũng đến, đổ nước ấm vào, đặt dụng cụ tắm rửa bên cạnh, y phục vắt lên bình phong.

Bố trí thỏa đáng, xoay người thi lễ, rời khỏi phòng, đóng cửa.

Cởi y phục đơn bạc, ôm Mặc nhi tiến vào dục dũng, chậm rì rì đổ chất tạo bọt lên thân nó, nhẹ nhàng xoa bóp.

Tắm xong cho mèo nhỏ, hẳn mới bắt đầu tẩy thân thể của mình.

Tắm rửa xong, mặc y phục sạch sẽ, gọi người tiến vào đưa dục dũng xuống, chính mình ngồi trước bàn, dùng khăn chà lau nước trên thân Mặc nhi.

“Phụ vương chưa về ư?” Thờ ơ hỏi một câu.

Thị nữ đang thu thập phòng cả kinh, lập tức trả lời: “Vương gia còn ở trong cung, Vương gia truyền lời, nói đêm nay sẽ về trễ một chút, bảo tiểu vương gia sớm nghỉ ngơi.”

Động tác trên tay thoáng dừng, rồi dường như không có việc gì, tiếp tục, “Đã biết, bảo phòng bếp chuẩn bị bữa tối!” Đã bỏ qua ngộ thiện, bữa tối không thể không ăn.

Không biết, chuyện Mặc Giác đã xử lý được chưa.

Khách *** Như Ý.

Huyền y nam tử lười biếng nằm trên nhuyễn tháp, thanh thoi uống rượu, đôi mắt hoa đào tà tứ câu hồn, yên lặng nhìn bầu trời dần tối ngoài cửa sổ.

“Gia, khi nào chúng ta đi cứu Vi?” Thấy chủ tử nhà mình ở địch quốc mà còn khí định thần nhân như thế, Lôi Hành Vũ cũng không có chút kính nể. Bọn họ đã ở Thiên Khải mấy ngày, chủ tử lại chậm chạp không hành động, chớ nói Hạ Sư bên kia như rắn mất đầu, mà ngay cả ở đây cũng không biết Tập Vi phải chịu cực hình gì, khiến Lôi Hành Vũ không thể không sốt ruột lo lắng.

Hắn và Tập Vi là huynh đệ kết nghĩa, hiện giờ huynh đệ rơi vào cảnh nguy hiểm, hắn lại bất lực, thật sự xấu hổ.

“Không vội!” Nam nhân cúi đầu cười, thanh âm vô cùng gợi cảm.

“Nhưng.” Lôi Hành Vũ nhú mày muốn nói.

“Chuyện ta bảo người điều tra, đã rõ ràng rồi?” Nam nhân liếc hắn một cái, chuyển vấn đề.

“Vâng, quả thật Thanh vương đưa Liệt Phượng Nhi đến quý phủ của Ti Hằng.” Lôi Hành Vũ trả lời, sau đó lại nói: “Gia, việc của chúng ta là cứu Vi, Liệt Phượng Nhi, gia vẫn nên tạm thời buông đi!”

Không nhìn thủ hạ, Hạ Hồi Khâm cau mày cười, từ chối cho ý kiến.

38. Chương 38

Mở hai mắt sáng rõ, Mặc Minh Uyên bị ai phát hiện: cũng có ngày hắn không ngủ được.

Kỳ thật ngẫm lại, hai ngày nay hắn gần như đều ngủ trên giường, dù thích ngủ như hắn cũng không muốn gặp Chu Công kia nữa.

Nếu ngủ không được, không nên nằm.

Ra phòng, không nhìn về mặt sưng sồ của bọn hạ nhân, thoải mái gọi người chuẩn bị mã xa — hắn phải xuất môn.

“Tiểu vương gia, ngài muốn đến thượng thư tỉnh hay hoàng cung?” Đức thúc quay đầu lại, nhìn Mặc Minh Uyên đang ngồi nghiêm túc trong xe, hỏi.

“Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu!” Trả lời ngắn gọn. Kế hoạch, nên sớm hành động, hắn có dự cảm không tốt, luôn cảm thấy. Trì hoãn sinh biến.

Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu nhìn bề ngoài không khác gì một tửu lâu bình thường, nhưng món ăn và đãi khách có khác biệt lớn. Ở đây, Liệt Phượng Nhi dạy cho đầu bếp điểm tâm và món ăn kiểu dáng Âu Tây thể giới này tuyệt đối không có; tiểu nhị không cần đọc thực đơn, bởi vì trên bàn đều đặt một quyển thực đơn vẽ ngoài thanh lịch, trừ phi khách nhân không biết chữ. Cứ như thế, trên mặt bọn họ luôn là nụ cười chân thành hiền lành khiến khách nhân không thể sinh ra cảm giác mình bị thờ ơ.

Cũng vì điểm khác thường này, Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu khai trương không lâu, liền trở thành một trong những tửu lâu tốt nhất kinh thành, mỗi ngày đều có khách nhân cố định.

Mặc Minh Uyên chọn một nhã gian, lặng lẽ ngồi bên bàn uống trà.

“Cốc cốc” hai tiếng gõ, cửa nhã gian bị người nhẹ nhàng đẩy ra.

Thiếu niên lười biếng ngẩng đầu, nhìn người bước ra từ phía sau bình phong, “Đến đây! Ngồi đi!”

Người tới mỉm cười, không chút khách khí ngồi đối diện Mặc Minh Uyên: “Ta nghĩ người sẽ không tới tìm ta nhanh như vậy.”

“Vốn không định!” Thân mình hơi ngửa ra sau, dựa vào lưng ghế, khoanh tay trước ngực, “Thế nào, không chào đón ta?”

“Tại hạ không dám! Trước mắt, nơi này vẫn là sản nghiệp của ngài, hiển nhiên là ngài muốn đến liền đến. Không phải sao? Thanh vương gia.” Người tới giả vờ sợ hãi.

“Mấy tháng không gặp, công phu múa mép khuê môi của người tiến bộ không ít.” Mặc Minh Uyên diện vô biểu tình, khẩu khí bình thản, không giống người đang châm chọc, chỉ như trần thuật sự thật.

“Ha ha, Vương gia khen trật rồi!”

“Được rồi, đừng nhiều lời. Kế hoạch, bắt đầu tiến hành đi!” Cong khóe môi, Mặc Minh Uyên lộ ra ý cười.

“Vâng!” Người tới lập tức đứng lên, cung kính khom lưng.

“Chỉ cho phép thành công.” Mặc Minh Uyên cũng đứng lên, tay chấp phía sau, thân ảnh mảnh khảnh đưa lưng về ánh mặt trời, lộ ra khí thế bề ngạnh không thể dùng ngôn ngữ để tả.

Rời khỏi Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu, Mặc Minh Uyên định trực tiếp lên xe, đột nhiên xuất hiện một thanh âm ngăn trở. Xoay người, đối mặt với tuấn mã nam nhân vận huyền y.

“Thanh vương gia, có thể nói chuyện chút không?” Tuy là câu hỏi, khẩu khí lại bá đạo không để người phản bác. Huyền y nam tử cong khóe môi, cười đến không kiêng nể gì, khiến Tiểu cô nương, đại thẩm trên đường xuân tâm nhộn nhạo.

“Tiểu vương gia.” Đức thúc nhíu mày nhìn nam nhân rõ ràng không phải người đơn giản, lo lắng mở miệng gọi tiểu chủ nhân.

“Đức thúc, người về trước đi!” Mặc Minh Uyên không nhìn Đức thúc, thản nhiên phân phó.

“. Vâng!” Chần chờ một lát, Đức thúc vẫn lựa chọn tuân lệnh. Hiện giờ ở đây cũng không ích gì, chỉ bằng rời đi thông tri Vương gia, có nguy hiểm cũng chỉ Vương gia mới giải quyết được.

Nhìn thấy Đức thúc đánh xe đi xa, Mặc Minh Uyên mới dời tầm mắt về phía nam nhân: “Hạ quốc chủ muốn tán gẫu cái gì?”

“Nơi này không quá tiện! Thanh vương có dám cùng trẫm nói chuyện một mình?” Nam nhân tự tiểu phi tiểu nhìn Mặc Minh Uyên, tử mẫu thâm thúy lộ ra quang mang khó hiểu.

“Có gì không dám?” Mặc Minh Uyên thờ ơ hỏi lại. Nam nhân cố ý xuất hiện trước mặt mình, chứng minh y thật sự nói ra suy nghĩ của bản thân. Hắn thực muốn nhìn một chút, nam nhân này có ý đồ gì.

“Vây đến khách *** trẫm đặt chân đi!” Nói xong, dẫn đầu cất bước.

Từ chối cho ý kiến, nhượng mày, thông thả bước theo nam nhân. Mi mắt khẽ buông xuống che đầy lưu quang xẹt qua.

“Hạ quốc chủ muốn nói chuyện gì?” Mặc Minh Uyên ngồi trước bàn, thưởng thức chén trà, cúi đầu, khiến người ta thấy không rõ hắn đang nghĩ gì. Hoặc là nói, dù hắn ngẩng đầu, cũng không có người biết hắn nghĩ gì.

Hạ Hồi Khâm tà mị cười cười, ngồi xuống bên cạnh Mặc Minh Uyên, bất ngờ nói: “Trẫm muốn làm chút giao dịch với Thanh vương.”

“Giao dịch? Chỉ sợ Hạ quốc chủ tìm lầm người, bốn vương không phải thương nhân.” Mặc Minh Uyên như không cảm giác được nam nhân cố ý thổi khí vào lỗ tai hắn, biểu tình không hề biến hóa, ngữ khí không hề biến hóa, động tác thưởng thức chén trà cũng không hề thoáng dừng.

Không để ý thiếu niên cự tuyệt, Hạ Hồi Khâm vuốt ve tóc đen bên tai Mặc Minh Uyên, đưa lên môi khẽ hôn, “Chỉ cần Thanh vương cùng trẫm quay về Hạ Sư, trẫm nguyện cùng Thiên Khải ký minh ước vĩnh viễn. Hơn nữa, chỉ cần là địch nhân của Thiên Khải, cũng là địch nhân của Hạ Sư. Người nói, giao dịch này có lời hay không có lời?”

“Có lời.” Hạ Sư và Thiên Khải đều là đại lục cường quốc, nếu hai nước cùng chung mối thù, thử hỏi có nước nào dám đối nghịch với Thiên Khải? Mà Hạ Sư vương chỉ cần một Vương gia nho nhỏ. Không phải có lời, quả thực là chiếm đại tiện nghi. Nhưng. “Vì sao?”

“Người nói xem?” Chạm lên mặt thiếu niên, nam nhân cười hỏi lại.

“Bốn vương không biết mình có chỗ nào đáng giá để hạ quốc chủ đưa ra giao dịch có hại với bản thân như thế.” Mặc Minh Uyên lười phản kháng, tùy ý nam nhân làm ra hành động khinh bạc, trên mặt là vẻ bình thản như trước.

“Đó là vì, người cũng không biết mị lực của chính mình. Từ ngày thoáng thấy người ở Yên Vũ lâu, trầm liên đối với Thanh vương nhớ mãi không quên. Nếu cùng Thiên Khải kí minh ước có thể đổi được mỹ nhân, trăm cảm thấy thực đáng giá!” Bàn tay to vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, dần dần đi xuống, sắp tham nhập vật áo thiếu niên.

Mặc Minh Uyên hơi nhú mi, ngăn cản tay nam nhân. Đứng dậy, chuyển sang ghế khác, bất động thanh sắc sờ sờ mu bàn tay nổi da gà: quả nhiên, không phải y thì không được?

Xem ra, lần này gặp rắc rối!

Âm thầm thở dài, trên mặt lại không thay đổi: “Đề nghị của Hạ quốc chủ rất có sức hấp dẫn.”

“Nga?” Thấy tay mình bị đẩy ra, Hạ Hồi Khâm có chút dăm chiêu nhìn thiếu niên vẫn lộ vẻ lười biếng như trước.

“Nhưng thực đáng tiếc, bốn vương chưa bao giờ định vì quốc gia mà hy sinh chính mình.” Hắn đâu phải nhân sĩ yêu nước. Dù trước kia hay là hiện tại, làm việc cho quốc gia là vì một người quan trọng: trước kia là vì phụ thân thỉnh cầu; hiện tại là vì muốn giúp Mặc Giác một phen, nhưng cũng chỉ là giúp.

Hơn nữa, hắn không cho rằng Hạ Hồi Khâm thật sự có hứng thú với mình.

Nam nhân hứa hẹn điều kiện này là vua, cho nên y là người vô tình. Nam nhân như vậy tuyệt không vì người nào đó hay vì cái gì đó mà từ bỏ dã tâm tranh đoạt thiên hạ! Cái loại đế vương không thích giang sơn chỉ thích mỹ nhân, chỉ tiểu thuyết mới có.

“Thanh vương cự tuyệt trăm sao?” Nam nhân nâng cằm, cười đến nghiêng ngả.

“Đúng vậy!”

“Như vậy a.”

39. Chương 39

Hoàng cung Thiên Khải.

Nhìn thanh niên bị trói chặt, Mặc Trầm Vân thu liễm tươi cười, phượng mâu thoáng hiện quang mang sắc bén.

“Trần vương gia, hình như không quá thích hợp.” Vũ Văn Nghiêu cũng nhăn lại mi.

Trong đầu Mặc Trầm Vân bỗng nhiên hiện lên lời Mặc Minh Uyên nói với y chiều hôm trước, dự cảm bất an khiến y không thể ngồi yên. Đứng lên, “Lôi Hành Vũ, Hạ quốc chủ đâu?”

Trên cao nhìn xuống thanh niên đem qua lên vào thiên lao bị thị vệ bắt lại.

“Lôi mỗ không rõ ý Trần vương!” Thanh niên lạnh lùng cười, trả lời.

“Người quang minh chính đại không nói láo! Người biết ý của ta, nếu không có chỉ thị của Hạ quốc chủ, sao tiểu thị vệ nho nhỏ như ngươi dám xông vào Thiên Khải?” Biểu tình của Vũ Văn Nghiêu còn lạnh hơn hẳn, ngay cả thanh âm cũng lộ ra hàn khí thấm vào ruột gan.

Mặc Giác ngồi bên cạnh, không biết sự tình nghiêm trọng, trong lòng trộm phản bác: còn nói người ta, không phải chính Nghiêu cũng là thị vệ ư.

“Hừ! Vương thượng không có lệnh Lôi mỗ cướp ngục, hành động lần này là Lôi mỗ tự chủ trương, không liên quan tới Hạ Sư vương.” Hiển nhiên Lôi Hành Vũ không bị dọa đến, quật cường nói.

“Nga. Nói như vậy, dù chúng ta giết người, cũng không liên quan tới Hạ Sư vương?” Ngắc đầu, Vũ Văn Nghiêu giận dữ cười lạnh.

Lôi Hành Vũ cũng ngắc đầu, “Tùy ý!”

“Người.”

“Vũ Văn Nghiêu!” Ngữ khí Mặc Trầm Vân bình ổn, ngăn lại Vũ Văn Nghiêu đang muốn rút kiếm, “Xem ra, không hỏi được gì từ hần. Trước hết giam hần lại!”

Nói xong, xoay người ra ngoài đại điện.

“Vương gia, ngài đi đâu?”

“Quay về vương phủ!”

Hy vọng, không như y nghĩ.....

Nhìn căn phòng hoa mỹ, Mặc Minh Uyên lười biếng ngáp một cái, liền quay về giường lớn mềm mại, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Thấy hần không có tự giác của người bị bắt, người vẫn đứng sau sa mạn đỏ tươi mặt đầy hắc tuyến. Bất đắc dĩ tiến đến trước giường, mỉm cười nói: “Thanh vương gia, thực can đảm, dưới tình huống này còn có thể ngủ được sao!”

Hai mắt tràn ngập lưu quang nhìn người không xa lạ trước mắt, thiếu niên ngồi dậy dựa vào đầu giường, thờ ơ nói: “Bổn vương chỉ thực hành nguyên tắc thích ứng mọi hoàn cảnh thôi. Nhưng thật ra, người, đã lâu không gặp, La Diệp vương tử.”

Nam tử thanh nhả như trúc ôn nhuận cười, “Đúng vậy! Hình như Thanh vương gia không hề giết mình khi thấy ta, ở tại nơi của Hạ quốc chủ.”

“Sao phải giết mình? Người là một trong số tình nhân của Hạ Sư vương, không phải ư?” Thú vị khiêu mi nhìn nam tử nghe đến ba chữ “Một trong số” thì nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt. La Diệp không thông minh như hần tưởng tượng, cứ nhiên lại thật sự yêu Hạ Hồi Khâm.

Lúc trước đọc tư liệu từ nhỏ đến lớn về La Diệp mà Mặc Trầm Vân đưa hần, hần phân tích, cho ra kết quả La Diệp và Hạ Hồi Khâm có liên hệ. Nghĩ thâm, có lẽ La Diệp dùng bản thân đổi lấy Hạ Hồi Khâm trợ mình ngồi lên vương vị Gia Tiếp, lại không ngờ, La Diệp lại thật sự yêu nam nhân kia.

Quả nhiên, thiên ý trêu người?

Họ Mặc nào đó không hề đồng tình, thần nhiên nghĩ.

“Thanh vương gia đúng là thần thông quảng đại, ngay cả chuyện này cũng biết.” La Diệp cố chấp cười nói.

“Vương tử khen trật rồi, bổn vương không có bản lĩnh lớn như vậy.” Dù hần lợi hại bao nhiêu cũng mới tới thể giới này gần nửa năm, không thể tạo ra hệ thống tình báo.

La Diệp hơi nhú mi, “Có lẽ, ta đã biết lý do Hạ quốc chủ cảm thấy hứng thú với Vương gia.” Thiếu niên này khôn khéo, đủ để khơi mào dục vọng chinh phục của người kia.

Mặc Minh Uyên không cho là đúng, hỏi: “Đây là đâu?”

“Đây là trang viên ngoài Cát Mộ thành thuộc địa phận Gia Tiếp, là sản nghiệp của Hạ quốc chủ.” La Diệp cũng không giấu diếm, “Hạ quốc chủ phái người đem người đến chỗ ta, bảo ta an trí, chờ y làm tốt chuyện sẽ đến đón Vương gia. Cho nên, Vương gia cứ an tâm ở đây đi!” Mặc Minh Uyên không có võ công, mà trang viên đã an bài thủ vệ võ công cao cường, hần muốn trốn cũng không thoát.

Lấy sự thông minh của Mặc Minh Uyên, sao lại nghe không ra ý của La Diệp! Nhưng, hần chỉ thần nhiên liếc La Diệp, ngáp một cái, hỏi: “Người phải đi?”

“Dù sao ta vẫn là vương tử Gia Tiếp, hiển phải về quốc đó.” Trong mắt nam tử hiện lên một tia chua xót, khẩu khí lại ôn hòa như trước.

“. Đi thông thả, không tiễn!” Lại là một kẻ si nhân.

Tình yêu thực hại người rất nặng! May mắn, người hần thích là người thông minh hơn mình, lại yêu mình sâu đậm. Hai người bên nhau, sẽ không cho đối phương cơ hội thương tổn chính mình.

Mặc Minh Uyên là người thông minh, dù đối mặt với tình cảm, hắn cũng lý trí đến đáng sợ. Yêu Mặc Trầm Vân, là vì hắn thật sự động tâm với người nọ, nhưng cũng là kết quả lựa chọn sau khi phân tích. Mặc Trầm Vân thông minh gian xảo hơn hắn, sẽ không cho hắn thêm phiền toái, sẽ không cho người khác cơ hội tổn thương lão bà của y, sẽ không.....

Nếu sớm hay muộn sẽ yêu một người, không bằng yêu một người có lợi với mình.

Theo bản năng cho ra kết luận này, Mặc Minh Uyên không hề chống lại tình cảm của mình, thuận theo tự nhiên yêu Mặc Trầm Vân, thuận theo tự nhiên biểu đạt, thuận theo tự nhiên ở bên nhau.

Có thể nói, nếu Mặc Trầm Vân không xuất sắc, Mặc Minh Uyên cũng không lý trí, thì có lẽ, tình cảm của bọn họ sẽ trải qua rất nhiều khó khăn. May mắn, Mặc Trầm Vân xuất sắc vượt qua hiểu biết của Mặc Minh Uyên, mà Mặc Minh Uyên lại quá lý trí để phân tích lợi hại, nên, tình cảm của bọn họ nước chảy thành sông.

Có lẽ, có người sẽ cho rằng tình cảm như vậy không thể lâu dài, cũng không đủ chân thành tha thiết. Nhưng đối với hai người quá mức thông minh mà nói, tình cảm như vậy mới là điều bọn họ muốn, bọn họ cũng tuyệt đối nắm chắc tình cảm của mình sẽ không thay đổi — vì, muốn tìm người thích hợp với mình như thế, không phải chuyện dễ dàng.

Bởi vậy, Mặc Minh Uyên thực may mắn, vì người hắn yêu là Mặc Trầm Vân.

Với năng lực của Mặc Minh Uyên, muốn chạy trốn khỏi trang viên không khó. Nhưng, làm như vậy rất phiền toái, hắn lười lãng phí khí lực. Hắn tin rằng Mặc Trầm Vân sẽ tìm được hắn, cho nên, hắn yên tâm thoải mái ở lại, ăn ngon ngủ yên.

Hạ nhân trang viên cũng hiểu biết, hầu hạ hắn thỏa đáng. Mặc Minh Uyên cảm thấy, những ngày ở đây, quả thực là những ngày hạnh phúc nhất từ khi hắn tới thế giới này.

Cho nên, một tháng sau, lúc thấy Mặc Trầm Vân đột nhiên xuất hiện trước mặt, hắn còn cảm khái nói: “Người tới sớm như vậy làm gì?”

Mặc Trầm Vân mặt không đổi sắc cười: “Bởi vì phụ thân thật sự rất nhớ Uyên nhi!”

Mặc Minh Uyên cong khóe môi, “Vậy người còn đứng đó?”

Nở nụ cười tuyệt mỹ, nam nhân ôm thiếu niên, dùng sức ôm như muốn bẻ gãy thất lưng hắn, “Uyen nhi, người là tiểu bại hoại!” Hơi thở nóng hổi phả vào tai, thanh âm dễ nghe vẫn ôn nhu trước sau như một.

Người là người đầu tiên nói vậy. Mặc Minh Uyên cười nhẹ, trầm nghĩ.

40. Chương 40

Nằm trong lòng Mặc Trầm Vân, trên mã xa quay về Thiên Khải, Mặc Minh Uyên lười biếng híp mắt, nghe Mặc Trầm Vân kể rõ chuyện xảy ra một tháng qua.

Y nói, khi y thấy chỉ bắt được một mình Lôi Hành Vũ, y cảm giác không ổn, hồi phủ nghe được tin từ Đức thúc, y liền biết mình trúng kế diệu hổ ly sơn của Hạ Hồi Khâm.

Y còn nói, y thực sốt ruột, nhưng y nhẫn nại. Bởi vì y hiểu được, Hạ Hồi Khâm sẽ không thương tổn hắn, không chỉ vì hắn là Vương gia Thiên Khải; càng bởi vì, gã luyện tiếu. Tuy Uyên nhi của y không có dung mạo xuất sắc, nhưng hắn có trí tuệ trác tuyệt, chỉ cần là người thông minh sẽ không bỏ qua sức hấp dẫn của trí tuệ.

Cho nên, y thông dong bố trí hết thảy: y bảo Hàn Cảnh Hạo đang đi chức phi tạm thời không cần để ý bọn “Đạo tặc” kia, bí mật mang binh lên vào Vĩ Hắc, giả trang binh sĩ Hạ Sư quấy rối biên cảnh, khiến Vĩ Hắc bất mãn. Dù Vĩ Hắc không cường đại như Hạ Sư, nhưng quốc chủ đương nhiệm là kẻ cá tính mạnh như Hạ Sư vương, quả nhiên trúng kế, tự mình mang binh tấn công Hạ Sư. Binh lực Hạ Sư hùng mạnh, hiển nhiên không e ngại Vĩ Hắc, nhưng Hạ Sư vương không ở quốc nội, chỉ còn ba vị đại tướng quân không được

Hạ Sư vương tín nhiệm, tuy binh quyền trong tay, nhưng không có được mệnh lệnh không dám tự tiện xuất binh, do đó bị Vĩ Hắc đánh bại, phải phong thành.

Nhận được tin tức, Hạ Hồi Khâm phải tạm thời buông chuyện thuộc hạ bị bắt, trở về nước chủ trì đại cục.

Mặc Trầm Vân thừa cơ triệu hồi Hàn Cảnh Hạo, lấy tốc độ sét đánh dẹp Gia Tiếp, lý do hiển nhiên là La Diệp nhị vương tử cầu kết Hạ Sư vương bắt đi phó thừa tướng kiêm vương gia của Thiên Khải. Các nước khác cũng muốn phản đối nhưng e ngại quân đội nổi danh của Thiên Khải, chỉ có thể trở mắt nhìn khối thịt béo Gia Tiếp rơi vào trong bát Thiên Khải.

Mà Mặc Trầm Vân điều động hệ thống tình báo của mình tìm được tung tích Mặc Minh Uyên ở trang viên thuộc Gia Tiếp, vội vàng tìm đến.

Nói đến việc này chỉ dùng vài lời là xong, nhưng phải mất một tháng mới làm được.

“Kỳ thật, Uyên nhi đã sớm đoán ra mình sẽ bị Hạ Sư vương bắt đi đúng không?” Tuy là câu hỏi, khẩu khí lại khẳng định.

“Không như vậy, sao Thiên Khải thu Gia Tiếp?” Mặc Minh Uyên không phủ nhận. Khi Hạ Hồi Khâm xuất hiện trước mặt, hắn không nghĩ nhiều như vậy, nhưng khi y nói muốn cùng hắn tán gẫu một mình, hắn liền hiểu ý đồ của y. Phân tích một chút, Hạ Hồi Khâm bắt hắn cũng không lập tức mang về Hạ Sư, ở lại Thiên Khải thì rất nguy hiểm, y chỉ có thể mang hắn tới chỗ một trong số tình nhân của y – La Diệp. Dù sao chủ ý đánh Gia Tiếp của hắn không phải chuyện ngày một ngày hai, chỉ bằng mượn cơ hội thu Gia Tiếp.

Đương nhiên, kế hoạch thành công hay không còn phải xem Hạ Hồi Khâm có thể thuận lợi đưa hắn đưa đến Gia Tiếp và Mặc Trầm Vân có linh hội ý đồ hắn bảo Đức thúc trở về trước. Sự thật chứng minh, vận khí của hắn không tồi.

Sùng nịch hôn lên tóc Mặc Minh Uyên, ngữ khí của nam nhân mang đầy ý cười: “Người tin tưởng phụ thân sẽ hiểu ý của người như vậy?”

“Nếu người không hiểu, người không đáng để ta yêu.” Hắn lạnh nhạt nói. Nếu hắn vô tình để Hạ Hồi Khâm bắt đi, bằng thuật thôi miên của hắn, dù ý chí kiên định như Hạ Hồi Khâm cũng không thể phản kháng được. Cho nên, hắn bảo Đức thúc về vương phủ trước là vì nhắc nhở Mặc Trầm Vân, hắn có thâm ý khác.

“Uyen nhi...” Mặc Trầm Vân sợ run một lát, lập tức cười đến đen tối, “Chuyện Hạ Hồi Khâm đã giải quyết, người nên thực hiện hứa hẹn của người!”

Hứa hẹn? Nghi hoặc ngẩng đầu nhìn y.

Ngón tay nam nhân nhẹ nhàng xẹt qua bụng Mặc Minh Uyên, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mặc Minh Uyên có rút khoeo miệng, “Ta đã biết...” Gấp như vậy sao?

Chạng vạng, phụ tử Mặc Trầm Vân tới khách *** thuộc trấn nhỏ ở biên cảnh Gia Tiếp.

Ăn cơm chiều xong, Mặc Trầm Vân cười tủm tỉm bảo đi ra ngoài “Tắm bộ”. Trong lòng biết rõ y đi làm gì, Mặc Minh Uyên trầm mặc, nói thầm một tiếng “Thực phiền toái”, rồi bảo tiểu nhị chuẩn bị nước ấm tắm rửa.

Chậm rãi tắm xong, thay bạch y sạch sẽ, gấp dài dựa đầu giường, mái tóc ướt đầm tóc cũng không có ý lau đi, tùy từng giọt rơi xuống y phục đơn bạc. Mùa hè, như vậy mát mẻ hơn.

Ước chừng sau một nén hương, Mặc Trầm Vân “Tắm bộ” đã trở lại.

Mở hai mắt mộng lung vì buồn ngủ nhìn về phía y, Mặc Minh Uyên tự tiểu phi tiểu: “Tìm được thứ người cần rồi sao?”

“Đại khái.” Ánh mắt thâm thúy, tiêu sái đến bên giường. “Uyen nhi không sợ hãi?”

“. Nhảm chán!”

Vén mái tóc đen ướt át, không thấy động tác thế nào, từng đợt từng đợt khói trắng phiêu ra.

“Có võ công, thực tiện.” Chủ động tựa vào lòng nam nhân, lưỡi biếng híp mắt nói.

Mặc Trầm Vân mỉm cười, buông mái tóc mềm mại đã khô ráo, ôm Mặc Minh Uyên lên giường, động tác thông thả mà tao nhã cởi bỏ vạt áo đơn bạc, lộ ra thân thể thiếu niên ngậy ngô trắng nõn: “Nói như vậy lúc này, Uyên nhi thật không hiểu phong tình!”

Biếng nhác duỗi người dưới thân nam nhân, Mặc Minh Uyên buồn cười nhìn y, tà ác nói: “Nếu lát nữa có người đến quấy rầy, vậy mới thật không hiểu phong tình!”

“Lời đáng sợ như vậy, không nên từ cái miệng nhỏ nhắn mê người của Uyên nhi nói ra!” Ngừ tất, đôi môi đỏ tươi hạ xuống, thiếp thượng đôi môi hồng nhạt.

Đầu lưỡi linh hoạt phác họa hình dáng đôi môi của thiếu niên, sau đó tách ra, tham nhập, trong miệng thiếu niên nhẩn nhụi, ướt át, nóng rực, khiến y muốn ngừng mà không được. Quần lấy chiếc lưỡi đinh hương, trong không gian nhỏ hẹp, khởi vũ, dò xét từng góc, nhiệt lưu nhộn nhạo. Thóa dịch chảy ra, hương vị ngọt ngào này, còn hơn mỹ tửu thượng hảo.

“Ngô.” Thanh âm rên rỉ từ cổ họng phát ra, mơ hồ mà lưỡi biếng, rơi vào tai nam nhân đang vội vàng hấp thu mật thủy, khiến người ta chấn động toàn thân.

Hơi hơi buông môi ra, đôi môi vì hôn nồng nhiệt mà sưng lên, đỏ mọng, diễm lệ ướt át, hô hấp có chút khó khăn nên hai má hồng hồng và con ngươi ngập nước, quả thực câu dẫn nhân tâm.

“Uyên nhi...” Thanh âm nam nhân khàn khàn mà mê người, lộ ra dè nèn, “Người xác định?”

Mỉm cười, “Nếu. Ta nói không?” Thanh âm du dương lại trầm thấp.

“Xem như, không nghe đến!” Cười sáng lạn, bắt lấy chiếc cảm tinh xảo của thiếu niên tiêm, thật mạnh đổ lên, nụ hôn đầy chiếm đoạt.

Nói giỡn, thời điểm này y còn có thể nhẩn thì y không phải nam nhân.

“Ân.” Theo bản năng, hai tay vô thức chống cự giờ buông lỏng, nụ hôn dọc theo cổ trượt xuống, cắn lên xương quai xanh, nhân nhi né tránh, trên da thịt tinh tế hiện lên dấu vết đỏ ửng, càng khiến người muốn đoạt lấy.

Ý thức Mặc Minh Uyên bắt đầu khuếch tán, rốt cuộc không thể bình tĩnh, tay buông ra không tự giác vòng qua cổ nam nhân, đem nam nhân dính sát vào mình.

Hai điểm hồng anh trên ngực theo hô hấp phập phồng, nam nhân cúi đầu, không chút do dự hướng tới nó, đưa tới tiếng thở dốc của Mặc Minh Uyên: “A. Nơi đó. Không.”

Vẫn tiếp tục liếm hai điểm khéo léo, dùng đầu lưỡi xúc động, sử chi chậm rãi biến ngạnh, lại dùng răng nanh kẹp lấy ma sát, kích thích thân thể thiếu niên không hề có kinh nghiệm.

“A.” Vận vẹo muốn thoát ra, lại đổi lấy âu yếm càng thêm kịch liệt, cơ hồ toàn thân đã xụi lơ.

Ngón tay thon dài bỗng nhiên nắm ngọc hành mềm mại khéo léo, Mặc Trầm Vân thuần thực âu yếm, thân thể thiếu niên không chịu nổi khiêu khích, rất nhanh trương nhiệt đứng lên. Tương ứng, vốn hai gò má vì khó thở mà phồng giờ càng thêm ửng đỏ say lòng người, con ngươi hổ phách mê mang không tiêu cự, cái miệng nhỏ nhắn tràn ra thanh âm rên rỉ tinh tế, dẫn theo tiếng khàn khàn phi thường mê người.

Vừa lòng, Mặc Trầm Vân cười đến khuynh túy hồng trần, tốc độ nơi tay nhanh hơn, Mặc Minh Uyên bị bức tới đỉnh, nóng bỏng muốn đổ ra. Không ngờ tay Mặc Trầm Vân khế siết, để ở trên đỉnh, áp chế dục vọng muốn phun trào.

“Người. Buông ra!” Ý thức mê loạn tỉnh táo lại một chút, oán hận nhìn chằm chằm nam nhân, ngón tay trên lưng nam nhân bầu vào da thịt.

“Uyên nhi, muốn không?” Thanh âm ôn nhu như nước.

“Vô nghĩa!” Cắn môi, ánh mắt lạnh hơn.

“Muốn cái gì phải ngoan ngoãn nói ra mới được a!” Ngón tay tiếp tục chà đạp phân thân, nam nhân tà mị thì thầm.

Trong mắt thiếu niên xẹt qua một tia ảo não, cuối cùng như ý nam nhân, “Người! Ta. . . . Ta muốn! Buông ra!”

Tiếng vừa dứt, tay Mặc Trầm Vân buông lỏng, dục vọng đè nén đã lâu liền trào dâng, thân thể mệt mỏi xụi lơ xuống.

Lấy một bình sứ tuyết trắng trong lòng ra, ngón tay khẽ đẩy, mở nắp bình, dính một ít cao thể trắng ngà, Mặc Trầm Vân tách hai chân thiếu niên, vuốt ve nếp uốn tinh mịn giữa đùi. Khẽ tiếp xúc liền co rút lại, mấp máy cự tuyệt thăm dò, nhưng ngón tay cố chấp xâm nhập bí địa, trấn an, lúc thoáng thả lỏng thì nhảy mắt đắm vào, nương theo cao thể tiến quân thần tốc, sâu tới mức không vào được nữa.

“Không. . . .” Không đau, nhưng rất không thoải mái, Mặc Minh Uyên nhíu mi.

Rút ra, sáp nhập, ngón tay linh hoạt khuếch trương, cảm nhận được độ ẩm và sự co giãn của nội bích, bị hấp dẫn, bắt đầu có chút vội vàng, khẩn cấp thêm một ngón tay. Mặc Trầm Vân cúi người xuống, hôn lên da thịt mềm mại như tơ, phân tán lực chú ý của thiếu niên, lại trêu chọc ngọc hành đứng lên, thân thể sau cao trào càng miễn cưỡng, liền nhũn xuống, lúc thêm ngón tay thứ ba, Mặc Minh Uyên cũng không kháng cự.

Rút ngón tay ra, Mặc Trầm Vân cởi bỏ y phục của mình, đem dục vọng mong chờ không thôi nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn đang hé ra hợp lại bất mãn vì đột nhiên trống rỗng, phụng trụ mặt thiếu niên, ôn nhu nói: “Uyên nhi, gọi tên phụ thân.”

Thần trí thiếu niên vẫn duy trì một chút thanh tỉnh, cố sức nở nụ cười châm chọc, thanh âm khàn khàn mà mềm mại, “Không gọi người sẽ không làm sao?” Hắn còn ghi hận hành vi ác liệt vừa rồi của nam nhân.

“Đương nhiên sẽ không!” Khẩu khí nhu hòa lại kiên định.

Bất đắc dĩ cười nắm cổ nam nhân, kéo y lại gần, “Trầm Vân.... A!” Trong trong nháy, dục vọng cực nóng cường ngạnh mà vào, hoàn toàn khác nhiệt độ, hình dạng của ngón tay, mang đến đau đớn kịch liệt khi bị xé rách. Mặc Minh Uyên đau đến cắn chặt môi, kêu ngạo không chịu kêu ra tiếng.

“Uyên nhi, thả lỏng!” Bị vây chặt, Mặc Trầm Vân cũng rất khó chịu, không nhúc nhích, dừng lại trong cơ thể thiếu niên, khẽ hôn bên tai hắn.

Nói thực thoải mái! Trong lòng oán giận, nhưng Mặc Minh Uyên vẫn theo nam nhân chỉ dẫn, điều chỉnh hô hấp của mình.

Mẫn tuệ phát hiện nội bích vây lấy mình khẽ thả lỏng, Mặc Trầm Vân không chút do dự bắt đầu trườn sát. Bị trói buộc gắt gao như vậy, y sớm nhẫn nại tới cực hạn, một khi bắt đầu co lại, nội bích nóng bỏng ma xát với thứ cực đại sinh ra khoái ý, đánh vào xương tủy, thúc giục y càng thêm cuồng dã giữ lấy.

Đau quá, nóng quá, lại mang theo một tia khoái ý kỳ lạ, khoái ý trung hoà, tựa hồ đau đớn cũng không khó nhẫn nại, mà ngược lại, càng muốn nhiều hơn một chút.

Thân thể thuận theo bản năng ôm lấy Mặc Trầm Vân, Mặc Minh Uyên nhắm chặt hai mắt, chìm trong dục vọng xa lạ, lúc nam nhân rời khỏi môi liền tràn ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, thân thể lay động không ngừng chảy xuôi, rên rỉ động lòng người.

Phản ứng như vậy khiến Mặc Trầm Vân sung sướng cong khoe môi, dùng sức tách hai chân thiếu niên, bại lộ u huyết nhỏ nhỏ đỏ bừng, khẽ hé mở, như đóa hoa rực rỡ.

Cúi đầu rên rỉ, hai chân thon dài ôm lấy thắt lưng nam nhân, thừa nhận trườn sát mãnh liệt. Mặc Minh Uyên có chút cảm giận nghĩ: làm cái này... Quả nhiên mệt chết đi! Lần sau, không, không có lần sau!

Hoàn toàn không biết quyết định của nhân nhi dưới thân, Mặc Trầm Vân điên cuồng tiến vào thân thể thiếu niên, giống như dục vọng đè nén hồi lâu được phát tiết.

Rất cực, người là của ta.....

41. Chương 41

Tĩnh lại, phát hiện mình đang ở trên mã xa lay động, được Mặc Trầm Vân ôm vào lòng. Muốn chỉnh thất lưng, lại đau nhức không thể động đây, chỉ có thể miễn cưỡng nằm trong lòng nam nhân.

“Lúc nào?” Nhíu mày, vì thanh âm khàn khàn của mình.

“Vừa qua ngộ, đói bụng không?” Sấn sóc nhu ần vòng eo thiếu niên, Mặc Trầm Vân cười nói.

“Ân!” Mặc Minh Uyên ngáp một cái, chậm rì rì gật đầu.

Mặc Trầm Vân mỉm cười lấy điểm tâm đặt trên đĩa tinh xảo bên cạnh, “Tạm thời chỉ có cái này, ăn trước lót dạ, một canh giờ nữa sẽ vào phạm vi Thiên Khải. Nơi đó có trấn nhỏ tên là ‘Toa Hốt’, trong trấn nổi danh nhất là chúc, Uyên nhi phải chịu chút.”

Chúc a? Bĩu môi, Mặc Minh Uyên bất đắc dĩ nói: “Đã biết!” Tình huống hiện tại của hắn quả thật chỉ thích hợp ăn thức ăn lỏng!

Phía dưới quả nhiên khó chịu, nhưng.... Phía trên lại quá mệt mỏi, nằm phía nào cũng không thích hợp với hắn.

Bởi vì bụng thật đói, một mâm điểm tâm rất nhanh bị giải quyết hết. Ăn xong, Mặc Minh Uyên dùng khăn lau tay, hỏi: “Người nói, Hạ Hồi Khâm có đến Thiên Khải nữa không?” Dù sao, hai tâm phúc của y đều ở trong tay bọn họ.

“Uyên nhi rất muốn gặp lại y?” Mặc Trầm Vân tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, phượng mâu xẹt qua một tia u ám không thể nhận thấy.

Mẫn cảm khiêu mi, Mặc Minh Uyên ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của nam nhân, môi mỏng khẽ cong lên, hiện ra vài phần hứng thú, “Trước kia, ta lại có thể không phát hiện.....” Hoặc là nói, hắn bị thái độ của Mặc Trầm Vân làm nhầm lẫn.

“Uyên nhi muốn nói cái gì?” Mặc Trầm Vân khí định thần nhân lấy một túi nước, mở ra, đưa cho Mặc Minh Uyên, khẩu khí lại ần ần ý cười.

“..... Trước kia ngươi nhận thức Hạ Hồi Khâm!” Khẩu khí khẳng định.

“Nói như thế nào?”

Uống miếng nước nhuận nhuận hầu, Mặc Minh Uyên lưỡi biếng xoay người, tìm tư thế thoải mái tựa vào lòng Mặc Trầm Vân, “Lần trước ta sinh bệnh, ta từng nói với ngươi, ta thấy Hạ Hồi Khâm, mà ngươi lập tức không vui vẻ phỏng đoán ta khác thường là vì thấy Hạ Hồi Khâm. Lúc ấy, ta nghĩ ngươi ghen. Hiện giờ nghĩ đến, ý tưởng này quá mức vô căn cứ. Người, không phải người dễ dàng ghen như vậy. Liên hệ thái độ vừa rồi của ngươi, chắc chắn ngươi biết hắn, hơn nữa từng có khúc mắc.” Chậm rãi nói ra phỏng đoán của mình.

“Ha ha.....” Mặc Trầm Vân cúi đầu bật cười, “Không hổ là Uyên nhi của phụ thân! Uyên nhi đoán đúng, mặc dù không thể nói nhận thức, nhưng phụ thân và Hạ Sư vương xác thực có chút ân oán.” Tuy không muốn nhắc tới nam nhân kia, nhưng nghĩ nói ra lời này cho nhân nhi thông minh thuộc về mình, cảm giác không thoải mái đều có thể triệt tiêu.

“Nói nghe một chút.” Nếu y thừa nhận liền tỏ vẻ có thể nói cho hắn, Mặc Minh Uyên thực chắc chắn. Hắn và Mặc Trầm Vân không cần giấu diếm.

Hai người là ái nhân. Mặc Trầm Vân tin tưởng năng lực của hắn, sẽ không vì hắn ở dưới thân y mà xem hắn như nữ nhân, bị đặt vào vị trí người cần bảo vệ; hắn cũng không vì mình là người phía dưới mà xem mình là kẻ yếu, trốn sau lưng y. Nếu thật sự biến thành như vậy, hai người cũng không bên nhau.

“Hảo, Uyên nhi muốn biết, hiển nhiên phụ thân sẽ không giấu diếm. Phụ thân và Hạ Sư vương quen biết bảy năm trước, khi đó Vương huynh còn sống. Năm ấy Hạ Sư vương lên ngôi, Thiên Khải phái sứ thần đến chúc mừng, mà sứ thần là Vệ Viêm.” Lăm lăm nghĩ vào lòng, Mặc Trầm Vân dùng thanh âm tao nhã không nhanh không chậm kể rõ chuyện năm đó, “Vệ Viêm là thái phó của thái tử kiêm Đại Hồng Lư, nhưng tính

tình Vệ Viêm ôn nhuận nhĩ nhĩ, thật không thích hợp đi sứ, nên ta liền dịch dung xen lẫn trong đoàn sứ giả, để phòng vạn nhất.”

“Quả nhiên là thanh mai trúc mã, phụ thân rất che chở Vệ thái phó.” Mặc Minh Uyên thản nhiên nói. Cũng khó trách Hàn Cảnh Hạo đổ kị với y.

Mặt Mặc Trầm Vân tràn ngập ý cười: “Uyên nhi hiếm khi gọi ta một tiếng phụ thân nha!” Nhu tình hôn lên môi thiếu niên, tóc mai chạm vào nhau, thấp giọng hỏi: “Uyên nhi của phụ thân đang ghen tí?”

Mặc Minh Uyên vội vàng bình phục hơi thở hỗn loạn, làm sao có thời giờ trả lời y.

Nếu không trả lời, Mặc Trầm Vân hiển nhiên cho rằng phản ứng của hắn là cam chịu. Vui vẻ cười nói: “Tới Hạ Sư, tấn kiến tân vương, gửi lời chúc mừng của Thiên Khải vương, hết thấy đều thuận lợi. Nhưng chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra trong yến hội. Vệ Viêm qua tuổi ba mươi chưa thú thê, dung mạo lại thanh lệ, nhìn rất dễ ức hiếp, cho nên sứ giả của quốc gia hảo nam phong liền thừa dịp Vệ Viêm ra ngoài điện thông khí mà âm thầm đi theo, ý đồ gây rối.”

Mặc Minh Uyên hí mắt: thật to gan a!

“Khi đó ta giả trang thành thân phận thấp kém không thể tiến cung nên không biết, cũng không có cách hỗ trợ, mà người lúc ấy cứu hắn là thiếu niên chưa cập quan, đảm nhiệm bảo vệ sứ giả – Hàn Cảnh Hạo.” Hướng Mặc Minh Uyên mỉm cười.

“Cho nên, vì Hàn tướng quân anh hùng cứu mỹ nhân, Vệ thái phó liền phương tâm ám hứa?” Sẽ không buồn nôn vậy chứ! Mặc Minh Uyên hắc tuyến.

“Đúng vậy! Chính là như thế. Vệ Viêm được ta che chở từ nhỏ, tính tình kỳ thật không khác Giác nhi, rất đơn thuần. Vì được Hàn tướng quân cứu giúp, mặc dù hắn không tới mức lập tức liền yêu thương y, nhưng sau đó hắn đặc biệt lưu ý đến y, mà kết quả là lâu ngày sinh tình.” Sao Mặc Trầm Vân lại nhìn không ra tâm tư của Mặc Minh Uyên, hiểu ý cười, nói tiếp: “Vẫn nói vấn đề chính a! Vệ Viêm được cứu, cũng không đem chuyện nháo đại, cho nên người biết không nhiều, trừ bỏ Hàn tướng quân, vị sứ giả bị Hàn tướng quân chặt đứt cánh tay trái, cũng chỉ có ta được Vệ Viêm kể lại. Vốn chuyện kết thúc như vậy cũng không sai, nhưng sứ giả kia là hoàng tử của một quốc gia không nhỏ, kiêu ngạo ương ngạnh, chạy đến trước mặt Hạ Sư vương cáo trạng, nói Vệ Viêm câu dẫn hắn rồi chỉ thị thuộc hạ chặt đứt tay hắn, muốn Hạ Sư vương làm chủ.”

Mặc Minh Uyên không truy vấn, kỳ thật hắn có thể đoán ra chuyện tiếp theo.

“Chuyện tiếp theo, thông minh như Uyên nhi chắc chắn đoán được. Hạ Sư vương khôn khéo, tự nhiên biết rõ nội tình, hắn dễ dàng vạch trần bộ mặt thực của sứ giả kia. Nhưng nếu chỉ như vậy, thì có thể xem hắn là quân chủ hiền đức, hoặc được phụ thân tôn kính, ngược lại, lúc hắn xử trí tên sứ giả kia xong còn trắng trợn châm chọc Thiên Khải không có người nên phái một sứ giả như tiểu quan đi sứ. Tuy lời hắn nói mịt mờ, phụ thân vẫn nghe ra ẩn ý!” Mặc Trầm Vân thu liễm nụ cười, trong mắt hiện lên chán ghét. Người cả đời y coi trọng, trừ bỏ thân nhân cũng chỉ có Vệ Viêm y xem như đệ đệ, Hạ Hồi Khâm lại dám vũ nhục Vệ Viêm, sao y không ghi hận hắn.

Tuy không thể giết hắn, nhưng mấy năm nay y âm thầm ngáng chân Hạ Sư không ít. Cũng vì lần đó, y sắp xếp rất nhiều thám tử ở Hạ Sư, nhờ vậy tra ra quan hệ giữa La Diệp và Hạ Hồi Khâm.

Tên kia quả nhiên là chủ nhân của cái miệng dê tiện. Nhìn Mặc Trầm Vân hiếm khi tức giận, Mặc Minh Uyên thâm nghĩ.

“Uyên nhi hài lòng với lời giải thích của phụ thân không?” Nở nụ cười như một cơn xuân phong, Mặc Trầm Vân cúi đầu hỏi.

“...” Mặc Minh Uyên khiêu mi, bỗng nhiên nói sang chuyện khác: “La Diệp đâu? Người xử trí hắn thế nào?”

“Uyên nhi quan tâm hắn như vậy, phụ thân sẽ ghen.” Cười tủm tỉm, hoàn toàn không nhìn ra y đang ghen.

Nhàm chán! Mặc Minh Uyên ngáp một cái, “Người không muốn nói thì thôi.” Hắn chỉ tiện hỏi, hắn cũng chẳng quan tâm kẻ thật đáng thương hại kia.

Hiểu suy nghĩ của hắn, Mặc Trầm Vân nói, “La Diệp đã chết, lúc Gia Tiếp vương biết được hắn và Hạ Sư cầu kết, liền xử tử.”

“Thật sao.” Như vậy cũng tốt, đối với La Diệp mà nói, sống không bằng chết.

“Uyên nhi mệt mỏi?” Gạt mái tóc đen ngăn trở tầm mắt, Mặc Trầm Vân thân thiết hỏi, “Mệt mỏi liền ngủ một lát! Tối nay phụ thân sẽ gọi người.”

“Ân, cũng được.”

Ba ngày sau, phụ tử Mặc Trầm Vân về tới kinh thành Thiên Khải, vừa vặn qua kì khoa cử. Tuy không phải quan khảo thí, nhưng hai người lại phải thay thế Mặc Giác phê duyệt bài thi.

“Nếu đánh nhau, còn tổ chức khoa cử làm gì? Cứ gác lại sau là được mà.” Liệt Phượng Nhi ngồi bên cạnh nhìn mấy người thẩm duyệt bài thi, nhàm chán nói.

Ti Hằng ngẩng đầu mỉm cười với nàng: “Phượng Nhi cảm thấy nhàm chán?”

“Ân!” Liệt Phượng Nhi thành thật gật đầu.

“Vậy nàng về phủ trước đi! Không cần ở đây.” Hắn nói.

Lúc Mặc Minh Uyên gửi Liệt Phượng Nhi ở phủ Thừa tướng, Ti Hằng và nữ hài tử này không biết xem nhau thuận mắt thế nào. Trước đó vài ngày, Ti Hằng không biết giới tính thật của Liệt Phượng Nhi cũng không để ý phụ mẫu muốn ôm tôn tử ngăn cản, cùng nàng thành thân. Thẳng đến khi động phòng mới phát hiện thê tử tướng là mỹ thiếu niên cư nhiên là thiếu nữ khuyển thành, ngày hôm sau mang theo phụ nhân quay về tướng quân phủ thỉnh an phụ mẫu, nhận không ít chê cười.

Đối với việc hai người này bên nhau, Mặc Minh Uyên không có gì ý kiến: Ti Hằng cá tính ồn trọng, lược hiển mạnh mẽ, cùng Liệt Phượng Nhi thông minh, xứng đôi.

Nhưng thật ra Mặc Trầm Vân không có giao tình với Liệt Phượng Nhi biết được hai người thành thân liền biểu hiện quan tâm ngoài dự đoán của mọi người, thậm chí lấy danh nghĩa nương gia tặng một đồng hồ môn. Hành động này khiến Liệt Phượng Nhi mờ mịt.

“Vậy được rồi! Ta đến Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu, Hằng, người sớm trở về nga!” Liệt Phượng Nhi thần nhiên cười, quyến rũ thiên thành.

Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu đã được Mặc Minh Uyên tặng cho nàng.

“Ta đã biết!” Ti Hằng cười đến hạnh phúc.

“Đúng rồi Phượng Nhi, người thuận tiện đến phòng chữ thiên của khách *** Như Ý!” Mặc Minh Uyên ngắt đầu từ đồng bài thi, mỉm cười nói: “Nơi đó có hạ lễ ta tặng người.”

“..... Hảo!” Liệt Phượng Nhi sợ run một chút, mang theo đầy bụng hiếu kỳ rời đi.

42. Chương 42

Khách *** Như Ý. Ngoài cửa phòng chữ thiên.

Liệt Phượng Nhi hưng trí bừng bừng đứng phía sau tiểu nhị, nhìn cửa phòng chậm rãi đẩy ra.

“Phu nhân mời vào!” Tiểu nhị khẽ khom lưng, cười rời đi.

Rốt cuộc là cái gì? Minh Uyên không trực tiếp tặng, ngược lại đặt ở khách ***. Liệt Phượng Nhi khẩn cấp vọt vào khách phòng.

“Phượng Nhi, người vẫn kích động như vậy!” Thanh âm mỉm cười trầm thấp tựa thần tiên truyền đến.

Thanh âm này.....

Liệt Phượng Nhi không dám tin mở to mắt: “Ngạo Tình?”

“Người chỉ thấy mỗi Ngạo Tình sao? Tiểu Phượng Nhi.” Thanh âm gãy gọn khàn khàn lại vô cùng mê người vang lên phía sau.

Buông bài thi cuối cùng, Mặc Minh Uyên vươn thắt lưng, dựa vào ghế, lưu quang tràn đầy đôi mắt màu hổ phách, nhìn Ti Hằng đang phê duyệt bài thi, ý nghĩ xẹt qua:

“Thừa tướng đại nhân không nhanh tới khách *** Như Ý xem sao? Không sợ Phượng Nhi chạy?” Thanh âm lười nhác có một tia trêu tức.

“Tiểu vương gia.....” Nhấn lại tuần mi, Ti Hằng khó hiểu hỏi: “Ngài tặng Phượng Nhi cái gì?”

“Cũng không có gì, chỉ mấy mỹ nam tử thôi.” Mặc Minh Uyên thờ ơ trả lời. Đem mấy mỹ nam tử từ đại lao Hạ Sư ra, chữa khỏi thương tích rồi mang bọn họ đến Thiên Khải cũng mất vài phần sức lực của hắn.

Mặt Ti Hằng đều đen, ném bài thi chạy ra ngoài, hoàn toàn không để ý phong độ tao nhã bình tĩnh ngày thường. Ngay cả thị vệ giữ cửa cũng trợn mắt há mồm.

Sững sờ nhìn Ti Hằng biến mất ngoài cửa, Vệ Viêm run rẩy nhìn về phía Mặc Minh Uyên vẫn lười biếng như trước: “Thanh..... Thanh vương, người, người thực tặng..... Ti phu nhân..... Mĩ..... Mĩ, nam tử?”

“Không thể giả được!” Tuy không xuất sắc như Ti Hằng, nhưng quả thật đều là nam nhân tuần mỹ. Mặc Minh Uyên nhớ tới “Người nợ” đang hình dung tướng mạo của mấy nam nhân kia, buồn cười cong khóe môi.

Vệ Viêm hắc tuyến: nếu hắn cứ tặng hạ lễ như vậy, sau này thành thân ai dám nói cho hắn a! —— ít nhất mình sẽ không.

“Đúng rồi, Tiểu Viêm, hiện giờ Thiên Khải đã thông qua chuyện nam nam thành hôn, người và Hàn tướng quân định khi nào thì thành thân vậy?” Phía sau, Mặc Trầm Vân cố tình hỏi.

Thật sự là không muốn đề cập đến.

Vệ Viêm cười gượng: “Ha ha, không vội không vội!”

“Hôn nhân đại sự sao có thể không vội? Hàn tướng quân chờ đợi ngày này cũng lâu rồi!” Mặc Trầm Vân cười đến thành khẩn, tỏ vẻ quan tâm chung thân đại sự của hắn. Trong lòng lại nghĩ: Tiểu Viêm, chớ có trách ta, ai bảo lần trước người muốn Uyên nhi của ta thú nữ tử khác, nếu không trả thù, ta sẽ không là Mặc Trầm Vân.

Người này, còn ghi hận chuyện kia! Nam nhân tà nghệ, tuy Mặc Minh Uyên không cho là đúng, nhưng cũng không định nhúng tay vào.

Vệ Viêm đáng thương, tuy là bằng hữu Mặc Trầm Vân coi trọng, nhưng vẫn kém lão bà của người ta a!

Vì Hạ Sư và Gia Tiếp cấu kết bắt cóc Thanh vương Thiên Khải, nên dù Thanh vương đã bình an trở về, chuyện hai nước cấu kết cũng không thể vãn hồi. Kế hoạch kết minh hiển nhiên xóa bỏ.

Hiện giờ chiếm được tài nguyên phong phú của Gia Tiếp, thực lực Thiên Khải đã vững vàng đứng đầu chúng quốc, không kết minh với Hạ Sư kỳ thật cũng không có gì tổn thất.

Khoa cử không lâu, lại truyền đến tin từ cường quốc gần với Thiên Khải và Hạ Sư – quốc chủ Lâm Phong chết trong tay thái tử, mà thái tử phạm trọng tội thí phụ bị bắt. Còn hai vị vương tử đều là người bình thường, dù ai ngồi vào chỗ, cũng không ảnh hưởng gì tới Thiên Khải.

Lúc nhận được tin tức, Mặc Minh Uyên không hề bất ngờ, thần nhiên mỉm cười. Các vị đại thần khôn khéo nhìn thấy, nhất thời không rét mà run: Hóa ra, chuyện ở Lâm Phong, do Thanh vương nhúng tay vào.

Qua thương thảo, Thiên Khải quyết định án binh bất động, chờ xem kết quả cuối cùng.

Cùng lúc, tẩm cung của Hạ Sư vương.

“Theo thám tử truyền tin, sở dĩ thái tử ám sát quốc chủ Lâm Phong là vì một nam tử.” Một hắc y nhân che mặt quỳ gối, báo cáo với chủ tử lười biếng ngồi trên long ỷ.

“Nam tử? Dạng nam tử gì?” Hạ Hồi Khâm híp mắt, hỏi.

“Nghe nói là một nhạc sư. Tên gọi Đồ Lam, nhạc sư chuyên hiến nghệ vì Lâm Phong vương, hẳn tiến cung nửa năm trước, vốn nhờ cầm nghệ xuất chúng mà được thái tử Lâm Hỏa thưởng thức, quan hệ giữa hai người ngày càng chặt chẽ. Nhưng một tháng trước, Lâm Phong vương lại đột nhiên triệu Đồ Lam thị tẩm, cũng càng sủng ái người này hơn, thái tử Lâm Hỏa bất mãn chuyện phụ vương đoạt ái, vài lần thỉnh cầu Lâm Phong vương trả lại Đồ Lam cho hắn, đều bị cự tuyệt. Lần này, Lâm Hỏa vì không chịu nổi ái nhân của mình phải hầu hạ người khác mới làm ra hành động thí phụ.” Hắc y nhân cúi đầu trả lời.

“Thật sao?” Tiến cung nửa năm không xảy ra chuyện, lại đột nhiên một tháng trước được Lâm Phong vương coi trọng. Xem ra, bên trong chắc chắn có kỳ hoặc, “Tra rõ lai lịch của nhạc sư này cho trẫm!”

“Vâng!”

Hạ triều, phụ tử Mặc Trầm Vân hồi phủ.

“Uyên nhi làm thế nào?” Ôm Mặc Minh Uyên ngồi trong mã xa, Mặc Trầm Vân hưng trí dạt dào hỏi. Tuy biết biến cố ở Lâm Phong là do một tay thiếu niên trong lòng bày ra, nhưng y thật sự đoán không được hắn làm thế nào để sai sử nhạc sư ở bên kia đại lục.

“Hóa ra cũng có chuyện người không biết?” Mặc Minh Uyên trêu tức liếc y một cái, ngón tay thon dài vân ve tóc Mặc Trầm Vân.

“Uyên nhi xem trọng phụ thân như vậy, phụ thân thật cao hứng! Nhưng Uyên nhi dường như đã quên, phụ thân là người không phải thần.” Mặc Trầm Vân híp lại, nam nhân đậm cười, nói khẽ bên tai thiếu niên, thanh âm mang theo nồng đậm sủng nịch.

Mặc Minh Uyên rút ngón tay ra, thờ ơ nói: “Kỳ thật rất đơn giản! Nửa năm trước ta cứu Đồ Lam, hắn kiên trì muốn báo đáp ta, ta để hắn trà trộn vào hoàng cung Lâm Phong, giúp ta thu thập tin tức. Mà hắn đồng ý!”

“Nhưng nam nhân bình thường sẽ không nguyện ý hy sinh thân thể để hấp dẫn người cùng tính!” Trùng phạt Mặc Minh Uyên dám nói qua loa, khẽ cắn vành tai thiếu niên, trong giọng nói của Mặc Trầm Vân không hề ẩn chứa tức giận.

Người bình thường đương nhiên không, cho nên Đồ Lam không phải người thường. Mặc Minh Uyên cong khóe môi, ánh mắt xa xăm.....

43. Chương 43

Ngày ấy, là ngày thứ ba Mặc Minh Uyên tới thế giới này.

“Vương gia, ngài xem, thời tiết bên ngoài tốt như vậy, ngài có muốn ra ngoài một chút không?” Thấy chủ tử suốt ngày nằm trên giường, Vương bá nghĩ không tốt cho thương thể của hắn, nên từ sáng sớm đã đến gọi Mặc Minh Uyên.

Lười biếng híp mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ mở rộng: hoa đào nở rộ, một mảnh xuân ý dạt dào.

“Được rồi!” Gió bên ngoài không lớn không nhỏ, đặt nhuyễn tháp ngủ trong vườn có lẽ thoải mái hơn trong phòng (Yao: hân, vẫn là vì ngủ). Mặc Minh Uyên chậm rãi ngồi dậy.

Vương bá nghe xong, vui sướng lấy y phục trên tay hạ nhân, định tự mình mặc cho chủ nhân.

Nhìn bạch y hoa lệ tinh xảo trên tay Vương bá, Mặc Minh Uyên nhú nhú mày, “Đổi bộ khác!” Hắn không thích mặc y phục dễ bẩn.

“Di! Đây là bộ y phục ngài thích nhất a!” Vương bá khó hiểu.

“Đó là trước kia, hiện giờ ta không thích.” Hóa ra chủ nhân trước của thân thể này thích bạch y. Mặc Minh Uyên ngáp một cái, thản nhiên nói.

“Vì sao? Trước kia là ngài, bây giờ vẫn là ngài mà! Vương gia, không thể tùy hứng như vậy!” Vương bá “Đáng yêu” nháy mắt mấy cái, đâu có bộ dáng răn dạy.

Khóe miệng hơi run rẩy, ức chế xúc động muốn đập lão nhân này một cước: rốt cuộc người là chủ tử hay ta là chủ tử?

Nghiêng đầu xem nhẹ Vương bá, trực tiếp phân phó thị nữ bên cạnh, “Tìm một bộ không dễ bẩn, thanh lịch chút.”

“Vâng! Vương gia.” Thị nữ khom người thi lễ, đi lấy y phục.

“Vương gia!” Vương bá đáng thương nhìn Mặc Minh Uyên, “Y phục bình thường như vậy không hợp với thân phận cao quý của ngài a! Ngài chính là Thiên Khải....”

Giả vờ không nghe ông lão nhải, để thị nữ hầu hạ hẩn mặc y phục.

Thật vất vả mặc xong y phục cổ đại, Mặc Minh Uyên không chút do dự bước ra phòng.

Không để hạ nhân đi theo, Mặc Minh Uyên một mình dạo trong vườn. Hẩn trụ ở “Kính Uyên các”, chung quanh có đủ loại hoa đào, hiện giờ đúng là mùa hoa đào nở rộ, mãn viên phiêu hương, cánh hoa bay theo gió, mỹ lệ.

Đáng tiếc, Mặc Minh Uyên không phải người yêu hoa. Đi qua mấy phiến hoa đào, suy nghĩ của hẩn đúng là sát phong cảnh: may mắn ta không dị ứng với phấn hoa!

Đi tới đi lui, hẩn phát hiện bên cạnh đào lâm có một cánh cửa khuất. Nghĩ nghĩ, đoán rằng cửa này thông với bên ngoài, là để “Mặc Minh Uyên” trộm ra phủ.

Chạy tới, tuy rằng không muốn ra ngoài, nhưng đã thấy thì nên mở xem. Nghĩ vậy, Mặc Minh Uyên mở một cánh cửa cùng màu với bức tường, không thèm đánh giả cánh cửa căn bản không phải cánh cửa này.

Bên ngoài là một ngõ nhỏ dài âm u, liếc mắt nhìn, ít nhất phải tới trăm thước.

Ngoài ngõ nhỏ là ngã tư đường náo nhiệt, đứng ở cửa Mặc Minh Uyên cũng có thể nghe được thanh âm rao hàng và tiếng bước chân đi tới đi lui của người dân. Nhưng nó cũng không khiến Mặc Minh Uyên quan tâm, làm hẩn chú ý là, hẩn ngửi thấy....

Mùi máu tươi!

Híp mắt đánh giá ngõ nhỏ âm u, rốt cục thấy bóng đen bên góc trái.

Không muốn xen vào việc của người khác, nhưng hẩn thân là một nhân viên chính phủ, thật sự không thể thấy chết mà không cứu – hơn nữa người này chết cạnh vương phủ, không tốt cho cuộc đời mề trùng sau này của hẩn.

Lo lắng một lát, Mặc Minh Uyên lười nhác bước chân đến chỗ bóng đen, “Đã chết chưa?” Hẩn rất không quen với thanh âm của thiếu niên.

Bóng đen khê giật mình, nhưng không phát ra âm thanh.

“Nếu gặp, cũng coi như người và ta có duyên, ta liền cứu người. Vết thương của người tốt lên thì đi cho xa, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.” Cũng không thèm nhìn khuôn mặt tuấn dật của thanh niên, Mặc Minh Uyên thượng được cho thanh niên, đậm mặt nói.

Dược là linh dược vương thượng ban cho, vừa thoa lên, vết thương liền ngừng chảy máu.

Vết thương của thanh niên là do roi quật, còn có vết thương cũ, xen kẽ trên làn da tuyết trắng, thoát nhìn rất đáng sợ. Mặc Minh Uyên đoán, hẩn thanh niên này trốn thoát khỏi nơi đó, bởi vì ngoài vết thương, trên người hẩn còn hôn ngân chưa nhạt đi. Nhưng, hình như người này biết võ công, người như vậy sao lại.....

Thanh niên nói cho hắn, mình gọi Đồ Lam, là sát thủ của tổ chức “Thí Dạ” nổi danh trên giang hồ, vì nhiệm vụ thất bại, bị chủ thượng phong bế võ công ném vào tiểu quan quán tiếp khách, nhưng hắn không cam lòng, nên trốn đi.

Mặc Minh Uyên không quan tâm lời hắn nói là thật hay giả, đưa hắn đến căn phòng hẻo lánh ở vương phủ để dưỡng thương, dương thương mất một tháng. Vết thương hảo, hắn kiên trì phải báo đáp, vừa lúc Mặc Minh Uyên đặt quyết tâm giúp Mặc Giác bảo hộ Thiên Khải, nên không chối từ, bảo Đồ Lam trà trộn vào Lâm Phong đợi mệnh.

Đương nhiên, trước đó Mặc Minh Uyên thôi miên Đồ Lam, điều tra rõ lai lịch của hắn, không giả. Cũng cùng hắn ước định, nếu một năm sau không có chỉ lệnh, Đồ Lam có thể tự rời đi.

“ Chính là như vậy!” Mặc Minh Uyên nhún nhún vai.

“Thì ra là thế. Vậy Uyên nhi liên hệ với Đồ Lam bằng cách nào?” Phải biết khoảng cách giữa Lâm Phong và Thiên Khải, cũng không phải một ngày hai ngày có thể tới.

“Tín ưg.” Hắn phun ra hai chữ.

“Không thể ngờ Uyên nhi có liên hệ với Ngự gia a!” Mặc Trầm Vân chọn mi.

Hoàn yết Ngự gia, chính là Ngự thú gia nổi danh khắp đại lục. Nghe đồn người Ngự gia thông thú ngữ, có thể chỉ huy động vật, bởi vậy người Ngự gia tìm hiểu được mọi tin tức bí mật nhất, thiên hạ kính sợ ba phần. Bởi vì không biết chính xác vị trí của Ngự gia, cho nên người kiêng kỵ mạng lưới tin tức của Ngự muốn loại bỏ bọn họ không làm được gì. Người Ngự gia cực ít xuất hiện, dù xuất hiện cũng dùng tên giả, muốn cùng bọn họ kết giao lại khó như lên trời.

Gia tộc thần bí như vậy, Mặc Trầm Vân mảnh khỏe chồng chất cũng không biết, sao Mặc Minh Uyên dị giới chỉ hồn lại kết giao được với bọn họ.

“Người này, người cũng gặp qua.” Mặc Minh Uyên thờ ơ nói.

“Phụ thân đã gặp qua? Là ai?” Mặc Trầm Vân hiếm khi lộ vẻ tò mò.

Thấy nam nhân lộ ra biểu cảm trước mặt mình, Mặc Minh Uyên cười khê: “Trầm Vân đoán thử xem?”

Nhu nhu mái tóc đen của thiếu niên, Mặc Trầm Vân vui vẻ nhận khiêu chiến, nhớ lại những người từng gặp sau khi nhận thức Uyên nhi, rồi phân tích loại trừ. Thật lâu sau, nam nhân nở nụ cười say lòng người, “Là chưởng quỹ Đồng Vô Vũ của Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu, đúng không?”

Tuy là câu hỏi, khẩu khí cũng chắc chắn.

“Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu vừa lập, Đồng Vô Vũ xuất hiện trước mặt ta nói muốn làm chưởng quỹ. Ta hỏi hắn vì sao, hắn trả lời nói, hắn muốn xem ta có thể làm tới trình độ nào.” Mặc Minh Uyên thần nhiên cười nói: “Nếu hắn vào cửa làm việc không công, ta hiển nhiên không từ chối.”

“Hắn là người Ngự gia, người không phải Mặc Minh Uyên chân chính, hắn biết.” Mặc Trầm Vân trầm ngâm một lát, hỏi: “Uyên nhi biết thân phận thực của hắn, có hỏi hắn vì sao giúp người không?”

“Cần thiết ư?” Thiếu niên hỏi lại.

Mặc Trầm Vân cười khê, phong hoa tuyệt đại: “Không cần thiết...”

44. Chương 44

Mới vừa trở lại vương phủ, Vương bá liền cười tủm tỉm nghênh đón:

“Vương gia, tiểu vương gia đã về rồi!”

Không thể không nói, qua nhiều lần giáo huấn, vị quân gia này vẫn còn có thể duy trì dáng tươi cười thần kì và thái độ điềm nhiên như không, quả là người phi thường.

“Ân!” Mặc Trầm Vân đậm cười gật đầu.

Dùng qua ngọc thiện, Mặc Trầm Vân ôm Mặc Minh Uyên ngồi trước cửa sổ lầu hai của Kính Uyên các, nói chuyện phiếm. Mặc Trầm Vân nói chuyện của mình khi còn bé, hiểu biết khi ra ngoài du ngoạn, Mặc Minh Uyên chỉ ngẫu nhiên hỏi vài câu, đa phần đều lắng lắng nghe.

Nói xong, đề tài trở lại chuyện ở Lâm Phong.

“Sao ngày đó Uyên nhi bảo Đồ Lam tới Lâm Phong? Quốc gia có thể lựa chọn rất nhiều mà!” Tuy Lâm Phong cường đại, nhưng Lâm Phong vương có tiếng ngu ngốc vô đạo; dù Lâm Phong thái tử đức hạnh không tồi, cũng chỉ là thư sinh yếu ớt; còn các vương tử khác đều kế thừa “Huyết thống tốt đẹp” của ông ta. Quốc gia như vậy, nếu không nhờ trụ cột quốc chủ trước lưu lại, đã sớm bị tiểu quốc chung quanh đánh bại, căn bản không đủ gây uy hiếp. Phái Đồ Lam đi, có vẻ dư thừa.

“Trầm Vân hiềm khi hồ đồ nha.” Mặc Minh Uyên nhẹ nhàng cười, trêu tức.

Mặc Trầm Vân chọn mi: “Người luôn hồ đồ một lần, Uyên nhi nói cho vị phụ thân hồ đồ này biết dụng ý của người đi!”

Câu thần nhẹ cười: “Được rồi! Thực lực của Lâm Phong, đủ đặt song song với Thiên Khải và Hạ Sư, nhưng điều kiện tiên quyết là Lâm Phong vương không hủ bại như vậy, không khó nhìn ra Lâm Phong vương đời trước huy hoàng thế nào. Với dã tâm của Hạ Sư vương, vì sao không đối phó quốc chủ ngu ngốc đó chiếm đoạt Lâm Phong trước, mà lại hướng tới Thiên Khải nổi danh trung thần hiền thần?”

Mặc Trầm Vân giật mình nhướn mày, cười dài: “Thì ra là thế! Uyên nhi là vì Lâm Phong vương dễ xuống tay, mới không thể xuống tay a!”

“Đúng vậy!” Thấy Mặc Trầm Vân nghĩ thông suốt, Mặc Minh Uyên thay đổi tư thế, nhàn nhạt nói: “Một khi Lâm Phong vương gặp chuyện không may, tất nhiên Thiên Khải sẽ có hành động, nếu vậy sẽ phá vỡ cân bằng giữa các quốc gia khắp đại lục, ví như Gia Tiếp.”

Thiên Khải, Hạ Sư, Lâm Phong, ba nước giống thế chân vạc trong lịch sử Trung Quốc, tuy vương của Thiên Khải và Lâm Phong khiến hai nước rơi vào địa vị yếu hơn, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà hai nước có thể ngự trị các tiểu quốc khác.

Chuyện Mặc Minh Uyên làm không khiến Lâm Phong tan rã – dù sao, hắn không muốn khai chiến. Hắn chỉ muốn dập tắt dã tâm tranh giành đại lục của Hạ Sư vương mà thôi.

“Nhưng, hình như Lâm Phong không có người xứng đáng đảm đương vị trí quốc chủ!” Ý đồ của Mặc Minh Uyên cũng là điều Mặc Trầm Vân muốn làm, nhưng không có cơ hội.

Mặc Trầm Vân không phải thánh nhân vì thương sinh linh mà ngăn cản khai chiến, lý do của y rất đơn giản, cũng thực ích kỷ. Bởi vì một khi khai chiến, thời gian y và nhân nhi trong lòng bên nhau chắc chắn giảm bớt, đó không phải điều y muốn.

“Không phải không có a!” Mặc Minh Uyên nhướn mày, con ngươi hỏ phách tràn ngập lưu quang, “Một thời gian nữa, người liền biết cái gì gọi là phần trừ ăn lão hổ.”

“Là tình báo của Ngự gia?” Thôi, mạng lưới tình báo của y có lợi hại thế nào cũng không thể so với Ngự gia, không nên xử phạt thuộc hạ!

Mặc Minh Uyên đang chuẩn bị đáp lời, bỗng nhiên phát hiện trong vạt áo có thêm một bàn tay không phải của mình. Mi phong vi điệp, ngẩng đầu nhìn nam nhân đang cười vô tội, “Tay người, có thể lấy ra không?”

“Tối tay thịt, đầu có đạo lý buông ra. Uyên nhi nghĩ sao?” Mặc Trầm Vân xấu xa cười, tay vỗ về chơi đùa thù du thiếu niên càng thêm càn quấy.

“Nóng.” Thời tiết hiện giờ quá nóng, làm chuyện này càng khiến hắn nóng chịu không nổi, cho nên từ khi trở về Thiên Khải tới nay, hắn chưa từng cùng Mặc Trầm Vân thân thiết qua.

“Không sao, phụ thân sẽ không làm Uyên nhi quá nóng.” Nói xong, xoay người áp Mặc Minh Uyên dưới thân, ngón tay thon dài bắt lấy đai lưng, cởi nút thắt, dùng sức xả hạ.

Cảm giác nhiệt độ cơ thể giảm xuống thần kỳ, biết y dùng nội lực cải biến nhiệt độ, Mặc Minh Uyên cũng không cự tuyệt nữa. Tùy ý tay nam nhân vuốt ve thân thể mình, ngẩng đầu cùng nam nhân dây dưa.

Phỏng chừng, Mặc Trầm Vân cũng nhẫn tới cực hạn rồi. Hắn nghĩ như vậy.

Thật lâu mới tách khỏi môi Mặc Trầm Vân, Mặc Minh Uyên hít vào một hơi, “Lên giường.”

“Nghe Uyên nhi.” Đồng dạng hít một hơi thật sâu, Mặc Trầm Vân động thân, ôm lấy Mặc Minh Uyên đến giường cách đó không xa.

“Tiết chế một chút.” Lời nói bị phong bế nơi hầu gian.

Nhẹ nhàng buông nhân nhi trong lòng, chưởng phong đảo qua, tầng tầng sa trường phiêu tán. Ngoài trướng, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh giao triền, thỉnh thoảng truyền ra tiếng ngâm nga nhẹ nhàng.

Tay Mặc Trầm Vân trắng nõn như ngọc, khớp xương rõ ràng, hoàn toàn không giống tay người tập võ.

“Đẹp mắt không?” Thanh âm dễ nghe vang lên bên tai.

“Tay của Trầm Vân, rất đẹp.” Hiếm khi Mặc Minh Uyên không cảm thấy buồn ngủ, cầm lấy tay người bên cạnh, thành thực nói ra suy nghĩ mình.

“Phụ thân sẽ ghen tị.” Nam nhân khẽ cười nói.

“Đây là tay của người, có cái mà ghen tị?” Quay liếc nam nhân đang ôm mình, có chút khó hiểu hỏi.

Tuyệt mỹ nam nhân thở dài nói: “Giống nhau!” Ngủ tấ, hôn trụ môi nhân nhi trong lòng, cũng không thỏa mãn, tham nhập miệng hắn, cùng hắn triền miên.

Mặc Minh Uyên tựa vào lòng y, nhắm mắt lại, thừa nhận nụ hôn nóng cháy của nam nhân diện mạo thiên tiên, nhưng khi phát hiện tay Mặc Trầm Vân di chuyển xuống dưới thân liền chặn lại, “Không được, sắp đến bữa tối.”

Hắn không muốn lãng phí cả ngày vào chuyện vận động tiêu hao thể lực này.

“Nhưng phụ thân muốn!” Khẩu khí nhẹ nhàng lại bá đạo không cho người cự tuyệt, quay ngược cầm lấy tay Mặc Minh Uyên, dẫn dắt hắn chạm vào dục vọng ngẩng cao của mình, “Uyên nhi nhẫn tâm nhìn phụ thân khổ sở sao?”

Nói giỡn, hưởng qua tư vị của nhân nhi trong lòng, sau đó y bị bắt cấm dục lâu như vậy, hiện giờ có thể thưởng thức, y không làm đủ thì quá có lỗi với mình?

Thở dài, ôm lấy cổ nam nhân, thấp giọng nói: “Một lần cuối cùng!”

Nở nụ cười thanh thiên say lòng người, Mặc Trầm Vân không nói gì, hôn lên môi thiếu niên, ngón tay thuận thể tham nhập hậu huyệt, không nhanh không chậm trều sáp.

Mật huyết ầm áp vẫn lưu lại dư vị của nam nhân sau lần cao trào vừa rồi, Mặc Trầm Vân thực nhẹ nhàng cho ngón tay thứ ba vào.

“Ân...” Mặc Minh Uyên nhíu mi, hai tay ôm chặt cổ nam nhân. Hạ thân đồng thời bị xâm lấn, nụ hôn rơi trên ngực hắn, đầu lưỡi linh hoạt quấy nhiễu hai điểm đỏ tươi, nhẹ nhàng cắn mút.

Ngón tay rút ra, dục vọng nóng cháy xâm nhập nụ hoa chưa kịp khép kín, khoái cảm khó tả khiến Mặc Minh Uyên rên rỉ ngọt ngào, hai chân chủ động quấn lấy thắt lưng rắn chắc của Mặc Trầm Vân, đáp lại thế tiến công điên cuồng.

45. Chương 45

Hạ Sư hoàng cung

Nghe thuộc hạ báo cáo, Hạ Hồi Khâm nở nụ cười ý vị sâu xa.

“Vương thượng...”

“Việc này người làm tốt lắm, lui xuống đi!” Nam nhân phát tay.

“Vâng!” Hắc y nhân thi lễ, nháy mắt, bóng dáng đã tiêu thất.

Hắc y nhân vừa ly khai, một tuần mỹ thiếu niên y phục hoa lệ từ màn che thật dài bước ra, khuôn mặt non nớt mang theo một tia âm ngoan:

“Vương huynh, Mặc Minh Uyên, không thể không trừ.” Hắc, chính là đệ đệ duy nhất của Hạ Hồi Khâm, Huy vương Hạ Cấu Tĩnh. Tuy mới mười lăm tuổi, đã là phụ tá đắc lực Hạ Hồi Khâm nể trọng, chấp chưởng thư tỉnh của Hạ Sư, là thiếu niên tàn nhẫn, suy nghĩ vượt xa tuổi.

Nam nhân cười dài nhìn về phía đệ đệ, trong mắt không chút cảm tình, “Cấu Tĩnh, người cho rằng, Mặc Minh Uyên dễ dàng loại bỏ như vậy sao?” Cư nhiên sắp xếp tận nửa năm, rồi lại lợi dụng chính bản thân mình, người thông minh như vậy, muốn trừ liền trừ ư? Buồn cười đến cực điểm!

Tuy không cam tâm, nhưng một ván này, quả thật y thua.

“Vậy tùy hắc đối nghịch với Hạ Sư chúng ta ư?” Hạ Cấu Tĩnh nhíu chặt tuần mi, âm lượng bất giác đề cao, “Chả nhẽ vương huynh nhớ mãi không quên hắc?”

“Làm càn!” Hạ Hồi Khâm cười lạnh quát khế, “Hạ Cấu Tĩnh, từ khi nào lá gan của người đã lớn tới mức hoài nghi suy nghĩ của trẫm? Trẫm quả nhiên là quá phóng túng người rồi?” Thanh âm trầm thấp không mang theo tức giận, nhưng bình tĩnh như vậy thường thường đáng sợ nhất.

Khuôn mặt tuần tú của Hạ Cấu Tĩnh trắng bệch, cắn môi không nói.

Thấy thiếu niên bị dọa, trong mắt Hạ Hồi Khâm xẹt qua một tia lạnh lẽo, nụ cười lại tà mị biếng nhác: “Được rồi, chuyện Mặc Minh Uyên không cần người quan tâm, người lui xuống đi!”

“...Vâng!” Thiếu niên không tình nguyện cúi người hành lễ, phẩy tay áo bỏ đi.

Dựa vào long y hoa lệ, nam nhân cười đến bí hiểm: “Xem ra, là trẫm coi thường người...”

Nhưng không vội, chúng ta còn thời gian để đấu.

“Cáp ——” Miễn cưỡng ngáp một cái, thanh sam thiếu niên hoàn toàn không biết mình đang bị người nhớ thương, thản nhiên như cũ nằm sấp trên chân nam nhân ngồi tại lương đình giữa hồ hoa sen trong hoàng cung, về mặt buồn ngủ nghe mấy vị mỹ nam tử quyền lực nhất Thiên Khải nói chuyện.

Một tay làm đệm tựa cằm, một tay vói vào hồ nước lạnh như băng, mặc cho cá đớp. Con người hồ phách ngập nước chứng tỏ thiếu niên đang buồn ngủ, ngay cả có vài sợi tóc rơi trên mặt nước cũng không biết.

“...Được rồi! Ngày mai lâm triều tuyên bố việc này đi!” Giọng nói lạnh lùng từ tính của Vũ Văn Nghiêu mang theo ý cười, nói ra quyết định cuối cùng.

“Uyen nhi...” Mặc Trầm Vân buồn cười nhìn nhân nhi nằm sấp trên chân mình. Quả nhiên, ngày hôm qua làm hắc một chết rồi?

“Đằm xong?” Chậm rãi động thân, Mặc Minh Uyên vén mái tóc đen ướt nước hồ, không thèm quan tâm hình tượng bị hủy.

Vũ Văn Nghiêu thần tình hắc tuyến: “Còn chưa thương lượng xử trí hai vị ‘khách nhân’ của Hạ Sư. Nhưng nếu Thanh vương mệt mỏi, có thể tới thiên điện nghỉ tạm.” Vị tiểu vương gia này, từ lúc mất trí nhớ càng ngày càng cổ quái.

“Hai người kia, liền giao cho ta xử trí đi!” Mặc Minh Uyên cong khóe môi, cười đến ý vị thâm trường, “Vật tấn kỳ dụng.”

Nhìn thấy thiếu niên tươi cười, ba người Vũ Văn Nghiêu, Ti Hăng, Vệ Viêm chỉ có cảm giác da đầu run lên: cái gì gọi là “Vật” tấn kỳ dụng a?

Khác với sự hoài nghi của ba người, Mặc Trầm Vân rất nhanh đáp lại, mỉm cười ôm thắt lưng thiếu niên để hắn tựa vào lòng mình, ôn nhu nói: “Hiếm khi Uyên nhi nguyện ý nhận khoai lang phỏng tay, cố sao không làm.”

Cũng đúng! Hai người kia đều là nhân tài, giết đáng tiếc, không giết sẽ thành họa lớn. Nếu Thanh vương cố ý tiếp thu, cũng vừa lúc.

Vì thế, Tập Vi, Lôi Hành Vũ bị vài câu ngắn ngủi quyết định vận mệnh nửa đời sau của mình.

Nhìn theo bóng lưng Mặc gia phụ tử rời đi, Ti Hằng nhú mày.

“Chẳng lẽ, Mặc gia đoạn tử tuyệt tôn ở đời này!” Hắn lẩm bẩm.

“Người cũng nhìn ra?” Vũ Văn Nghiêu không hề bất ngờ liếc hắn một cái, hiển nhiên nghe được tiếng lẩm bẩm của hắn.

Ti Hằng cười khỏ: “Sớm nhìn ra.” Nếu không phải yêu, sao Trần vương trở về triều đình? Sao gọi Thanh vương là “Uyen nhi”? Sao vì Vệ Viêm bảo Thanh vương thành thân sinh con mà tức giận? Sao vì Thanh vương bị bắt mà phát động chiến tranh? Sao lại...

Đủ loại bất đồng, sớm nên phát hiện.

“Hai người này lại dễ dàng để người ta phát hiện quan hệ của bọn họ.” Vũ Văn Nghiêu thần nhiên nói.

“Ai...”

“Các người, rốt cuộc đang nói cái gì a?” Vệ Viêm ngồi bên cạnh nghe không hiểu, hỏi ra. Tốt xấu gì hắn cũng là thái phó, sao hai người kia nói chuyện thần thần bí bí không cho hắn biết?

Vũ Văn Nghiêu, Ti Hằng liếc hắn một cái, đồng thời thở dài.

Lại là một kẻ trì độn!

“Làm sao bây giờ? Bọn họ...” Dù sao cũng là phụ tử a! Ti Hằng cảm thấy đầu mình đau lợi hại.

“Thì sao? Bọn họ không phải người để ý ánh mắt kẻ khác.” Không phiền não như Ti Hằng, Vũ Văn Nghiêu trấn định nói.

“Như vậy, người thừa kế của Thiên Khải nên làm thế nào?” Hắn biết Trần Vương gia sẽ không cho Thanh vương thú thê, Vũ Văn Nghiêu cũng không để vương thượng bính nữ nhân khác.

Vũ Văn Nghiêu im lặng.

“...Thuận theo tự nhiên đi!”

Trở lại vương phủ, hai người Tập Lôi đã nhanh chóng bị thị vệ hoàng cung đưa đến. Bọn họ đều bị thiết liên khóa chân, quỳ gối giữa đại sảnh.

“Uyen nhi tính xử trí bọn họ thế nào?” Mặc Trầm Vân cười tủm tỉm nhìn thiếu niên ngồi ngay ngắn trên ghế, trong lòng ôm mèo nhỏ màu đen, khẽ vuốt lông nó.

Mặc Minh Uyên nhấp ngụm trà, hạ mi, khiến người ta không nhìn thấy suy nghĩ trong mắt hắn.

Hai người bị điểm á huyết cảm tức nhìn phụ tử Mặc Trầm Vân, thân hình cường tráng Mặc Minh Uyên thấy lúc trước giờ đã gầy đi rất nhiều, hắn là ở đại lao nhận không ít tiếp đãi.

Thấy Mặc Minh Uyên không đáp, Mặc Trầm Vân cũng không tiếp tục truy vấn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là nụ cười vẫn đậm phong khinh.

Thật lâu sau, hai người quỳ có chút mệt mỏi, rốt cuộc không thể bảo trì thông dong.

Lúc này, một tiểu tư chạy từ ngoài vào: “Vương gia, tiểu vương gia, nhóm người Hàn công tử đến.”

“Thỉnh!” Mặc Minh Uyên nâng mi, nói.

Chỉ chốc lát sau, bốn nam tử tuổi trẻ được tiểu tư dẫn vào.

“Bái kiến Thanh vương, Trần vương!” Bốn người chấp tay.

“Các vị không cần khách khí, mời ngồi!” Mặc Trầm Vân mỉm cười nâng tay.

“Tạ ơn vương gia!”

Bốn người này không phải ai khác, đúng là Hàn Ngạo Tình, Vũ Tư Phái, Quân Dật Lưu và Mộ Kí mà Mặc Minh Uyên mất chút công sức cứu về từ Hạ Sư. Sau khi công lực bọn họ khôi phục liền gia nhập dưới trướng của Ti lão tướng quân, giúp đỡ huấn luyện binh lính, ngày coi như tiêu dao.

“Bốn vị nhận thức hai người này?” Mặc Minh Uyên ngẩng đầu, chỉ chỉ hai nam tử trên mặt đất.

Bốn người nhìn qua, sắc mặt thoáng chốc trở nên lạnh lùng.

“Tập đại tướng quân và Lôi thị vệ, sao tại hạ có thể không nhận ra?” Lưu Quân Dật dung mạo còn xinh đẹp hơn nữ tử cười lạnh. Không chỉ nhận thức, mà còn quá quen thuộc! Bởi vì, chính tay Tập Vi tróc nã bọn họ, Lôi Hành Vũ phế võ công của bọn họ.

“Xem ra, bốn vị rất hiểu biết hai người này! Như vậy, liền giao bọn họ cho các vị tiếp đãi!” Mặc Minh Uyên lưỡi biếng nói.

Sắc mặt Tập Vi và Lôi Hành Vũ nhất thời trắng bệch: rơi vào tay bốn người này, bọn họ há có đường sống?

“Đa tạ vương gia!” Bốn người Hàn Ngạo Tình vui mừng, đồng thanh nói.

46. Chương 46

“Uyên nhi, quả là vật tấn kỳ dụng!” Tiễn bước đám người Hàn Ngạo Tình, Mặc Trầm Vân thản nhiên cười nói. Hoàn toàn thu phục bốn người này, lại không cần tự tay loại bỏ hai người Tập Vi, vẹn toàn đôi bên.

Tuy bốn người Hàn Ngạo Tình được y cứu, nhưng dù sao họ cũng là người Hạ Sư, vẫn lưu luyến quốc gia của mình, chỉ hận Hạ Sư vương không để bọn họ trở về Hạ Sư. Hiện giờ giao Tập Lôi cho bọn họ, một lần nữa khơi mào bất mãn của Hạ Sư vương, lại được bọn họ cảm kích, mà cái giá phải trả chẳng đáng bao nhiêu, lần mua bán này không lỗ, ngược lại còn lời lớn.

“Vừa rồi các người quyết định cái gì?” Lúc này Mặc Minh Uyên ngủ gà ngủ gật, nên không nghe được bọn họ thương nghị.

“Vũ Văn Nghiêu quyết định thành thân với Giác nhi, định sáng mai tuyên bố.” Mặc Trầm Vân đem Mặc Nhi ngủ say đặt trên bàn trà, đứng dậy đến trước mặt Mặc Minh Uyên, hướng hân vươn tay.

Chọn mi, vươn tay đặt vào tay Mặc Trầm Vân, đứng dậy: “Hắn định phong mình làm gì, vương hậu hay... Vương phu?”

“Uyên nhi cho rằng các đại thần khó khăn lắm mới tiếp nhận chuyện nam nam thành thân, giờ sẽ đồng ý cho vương thượng xuất giá sao?” Mặc Trầm Vân tự tiểu phi tiểu cúi đầu nhìn thiếu niên, kéo hân ra ngoài đại sảnh.

Nên dùng cơm trưa.

“Cho nên, Vũ Văn Nghiêu định ủy khuất chính mình a!” Mặc Minh Uyên cong khóe môi. Nam nhân khí phách kia bị gọi là hoàng hậu nương nương, chắc chắn rất thú vị!

“Chỉ cần trên giường chiếm thượng phong, là phu là thê, cũng không sao!” Đương nhiên, Mặc Trầm Vân cũng thực chờ mong ngày gọi Vũ Văn Nghiêu là “Nương nương”. Lúc người cường thế đuối lý phải chịu thế nhược, dù trên danh nghĩa hay thực tế, đều khiến người xem cảm thấy sung sướng.

“...” Mặc Minh Uyên cười không nói.

Dùng xong ngọc thiện, Mặc Trầm Vân và Mặc Minh Uyên ngồi bên hồ sen nở đầy hoa , hai người đối diện nhau, ở giữa là một bàn cờ.

Mặc Trầm Vân quân trắng, Mặc Minh Uyên quân đen.

Bạch kì dao động không chừng, giáo hoạt thay đổi; hắc kì khí định thần nhàn, từng bước đánh bại.

Song phương giằng co, có thể nói là kỳ phùng địch thủ.

Uống nước ô mai lạnh ngon miệng, Mặc Trầm Vân cười tươi: “Cùng Uyên nhi đánh cờ rất vui, nhưng khó dành được thắng lợi a!”

Một ván này, hòa.

“Lại?” Nhìn hạ nhân thu quân cờ vào hộp, Mặc Minh Uyên vẫn chưa hết toan tính. Hiếm có người đẩy hấn vào thế không thể xoay sở như vậy, hấn vốn thích chơi cờ, hiển nhiên muốn chơi thêm mấy ván.

“Nếu Uyên nhi muốn...” Mặc Trầm Vân cười nói: “Quân đen đi trước.”

Mặc Minh Uyên không từ chối, cầm một quân cờ ngọc thạch sáng bóng, đang định hạ...

“Vương gia, tiểu vương gia! Có khách nhân!” Vương bá vội vã chạy tới, kêu lên.

Thu hồi tay, Mặc Minh Uyên diện vô biểu tình nhìn về phía Vương bá, đạm nói: “Xem ra, cảm đoán một tháng cũng không khiến quân gia đại nhân học được cách trầm tĩnh!”

“Vậy lại cảm đoán một tháng?” Mặc Trầm Vân cười như mộc xuân phong.

Nghe thế, Vương Trì sợ tới mức thân thể cứng đờ, ngã oạch xuống đất. Đau đến nước mắt lưng tròng nhìn về phía hai vị chủ nhân.

Mặc Minh Uyên co rút khóe miệng, “Đứng lên, quỳ rạp trên mặt đất giống cái gì.” Lão ngoan đồng này thật là...

“Vâng!” Vương bá cũng xem như tỉnh ranh, nghe khẩu khí của Mặc Minh Uyên liền biết mình sẽ không bị phạt, vui vẻ đứng lên, cười ha hả tiêu sái đến trước mặt chủ nhân.

“Khách nhân là ai?” Mặc Minh Uyên không nhìn về mặt lấy lòng của Vương Trì, trực tiếp hỏi.

“Ta không biết, nhưng hấn có lệnh bài của tiểu vương gia.” Vương bá lắc đầu cười nói.

Mặc Trầm Vân chọn mi nhìn về phía Mặc Minh Uyên, đối phương hiểu ý nói: “Thỉnh khách nhân đến đây!”

“Vâng!”

“Là Đồng Vô Vũ.” Lệnh bài của hấn chỉ cho một người.

“Nga, vừa lúc phụ thân cũng muốn gặp Ngự gia trong truyền thuyết .” Y chỉ thấy người nọ một lần, lần đó là đến xem Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu, thoáng nhìn nam tử luôn đứng sau quây, không nghĩ nhiều. Sau nghe Uyên nhi nhắc mới nhớ tới, chỉ cảm thấy người này tao nhã, kì thực bất lộ thanh sắc.

Một lát sau, nam tử một thân y phục vàng nhạt mỉm cười đi tới.

“Không ngờ người chủ động tới đây.” Không mẫn không nhạt liếc nam tử một cái, Mặc Minh Uyên phát tay cho lui tất cả hạ nhân.

“Bởi vì Thanh vương gia không đến gặp tại hạ, tại hạ khó nhịn tương tư, đành phải mặt dày tới cửa cầu kiến.” Miệng nói lời mờ ám, nhìn về phía Mặc Trầm Vân, trong mắt là trên tức không hề che dấu.

Mặc Trầm Vân mỉm cười, chăm chú nhìn nam tử, cũng không sinh khí.

“Là bốn vương chậm trễ Vô Vũ. Nếu như thế, sau này Vô Vũ cứ ở lại vương phủ, bốn vương chắc chắn hảo hảo đối đãi người.” Mặc Minh Uyên diện vô biểu tình nhìn nam tử, khẩu khí lại lười biếng, hình thành tương phản thật lớn.

Đồng Vô Vũ nghe xong, chẳng những mắt húng, còn sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, cười gượng: “Không cần không cần, hiện giờ Vô Vũ có chỗ ở rất tốt, sẽ không quấy rầy hai vị.” Nói giỡn, hắn dám ở, Mặc Trầm Vân phúc hắc này nhất định chính chết hắn, hắn còn chưa sống đủ đâu.

“Nói đi! Chuyện gì?” Lười hù dọa hắn, Mặc Minh Uyên đi thẳng vào vấn đề.

“Hạ Sư vương đã tra ra lai lịch của Đồ Lam.” Đồng Vô Vũ đáp ngắn gọn lưu loát. Theo hiểu biết của hắn về Mặc Minh Uyên, người này không thích quanh co lòng vòng, cho nên hắn phải tận lực dùng từ ngắn gọn mà nói.

Tin tức này, Mặc Minh Uyên cũng không bắt ngờ, nếu điểm ấy nam nhân kia cũng tra không ra, y không xứng được hắn và Mặc Trầm Vân coi trọng. Trao đổi ánh mắt với Mặc Trầm Vân, Mặc Minh Uyên thờ ơ hỏi: “Như vậy, phản ứng của y?”

“Có vẻ y chưa định đối phó người, nhưng thật ra đệ đệ của Hạ quốc chủ, hận người nghiêng răng nghiêng lợi a!” Nói tới đây, khẩu khí của Đồng Vô Vũ có chút khinh thường.

Bằng Hạ Cấu Tịnh đã muốn đối phó Mặc Minh Uyên, hoàn toàn không biết tự lượng sức mình. Không nói đến bên người Mặc Minh Uyên có Mặc Trầm Vân, chính là Ngự gia tuyệt đối không cho phép Mặc Minh Uyên chịu thương tổn.

Ngự gia nắm giữ tin tức trong thiên hạ, nhưng cũng vì vậy bị các quốc gia kiêng kị chèn ép, ngay cả lấy tên giả xuất hiện trước mặt thế nhân cũng khó. Ngự gia, luôn chờ đợi người có thể giúp Ngự gia quang minh chính đại xuất hiện. Mà vô tình biết được Mặc Minh Uyên bắt phạm, các vị trưởng bối trong tộc liền hiểu, người bọn họ chờ đợi nhiều năm đã xuất hiện, phái hắn đến bên cạnh giúp đỡ Mặc Minh Uyên, chỉ vì ngày Ngự gia tái hiện thế gian.

Hắn chưa từng nói cho Mặc Minh Uyên nguyên nhân, Mặc Minh Uyên cũng không hỏi hắn. Hắn biết, người có trí tuệ trác tuyệt này hiểu được ý đồ của mình, cho nên hắn càng thêm bội phục, tận tâm trợ giúp.

Mặc Minh Uyên là hy vọng của Ngự gia, sao hắn có thể để những kẻ râu ria xúc phạm Mặc Minh Uyên! Tuyệt đối không cho phép!

“Đệ đệ của Hạ Sư vương, Hạ ‘hầu tinh’?” Mặc Trầm Vân mỉm cười hỏi.

Nghe ra nam nhân cố ý niệm âm, trong mắt Mặc Minh Uyên hiện lên ý cười: người này a, luôn như thế...

“Đúng vậy!” Hiển nhiên Đồng Vô Vũ cũng nghe ra, nén cười, nói: “Dù Hạ... Hạ Cấu Tịnh muốn đối phó Thanh vương mà bị Hạ Sư vương trách cứ, nhưng hắn cũng không từ bỏ, trực tiếp hạ lệnh cho ám vệ, mệnh bọn họ lên vào Thiên Khải ám sát.” Do dự một chút, vẫn không sử dụng cách gọi của Mặc Trầm Vân.

Cong khóe môi, Mặc Minh Uyên khẽ cười nói: “Không biết Hạ Cấu Tịnh rất ngoan độc, hay rất ngu xuẩn!” Chưa nói Thiên Khải là địa bàn của hắn, cũng không giấu lại bên người hắn có bao nhiêu cao thủ, ám vệ đã thương được hắn mới kỳ quái.

“Tuy nói thế, nhưng không thể không phòng.” Mặc Trầm Vân khẽ cười. Mặc dù có y, nhưng không phải lúc nào y cũng thời thời khắc khắc bên cạnh Uyên nhi, y không muốn Uyên nhi lại rời khỏi y — tuy rằng lần trước Uyên nhi cố ý.

Mặc Minh Uyên nhún vai, từ chối cho ý kiến.

47. Chương 47

Hôm sau lâm triều, triều đình lại ảm ỉ.

Vì sao ảm ỉ?

Bởi vì vương thượng của bọn, quốc chủ của Thiên Khải, cư nhiên muốn lập một nam tử vi hậu?

Nhưng nam nam có thể thành thân mà? Có gì đáng ảm ỉ?

Kháo! Nếu vương thượng nạp nam tử vi phi thì không có gì, nhưng hấn lập nam tử vi hậu a! Vương hậu là thân phận gì? Đó là quốc mẫu, sao có thể để một nam tử đảm nhiệm?

Vì thế, triều thần âm ỉ tận trời.

Nguyên bản các đại thần còn lo lắng song vương nhảy ra ủng hộ, nhưng đợi hồi lâu bọn họ vẫn chỉ cười dài, ngủ gà ngủ gật, hoàn toàn không phản ứng. Nghĩ thầm, lần này ngay cả hai vị vương gia cũng không đồng ý, bởi vậy triều thần không kiêng nể gì.

“Các người...” Mặc Giác cắn môi đỏ mọng, mày nhăn lại.

Vũ Văn Nghiêu ẩn phía sau rèm thấy ái nhân khó chịu, thiếu chút nữa xông ra ngoài, lúc sắp bước ra lại nghĩ tới lời Mặc Trầm Vân nói hôm qua, cắn răng nhịn xuống.

“Vương thượng, ngài là người đứng đầu Thiên Khải, nếu ngài muốn nạp nam tử vi phi, thần hiển nhiên đồng ý. Nhưng, vị trí vương hậu không phải bình thường, không thể để nam tử đảm nhiệm, nếu truyền ra, Thiên Khải ta đâu còn mặt mũi?” Các đại thần lựa chọn từ ngữ.

“Đúng vậy! Bệ hạ!”

Tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, Mặc Giác rốt cục nhịn không được, quát: “Đủ rồi! Câm miệng cho trẫm!”

Chưa bao giờ thấy vương thượng giận dữ như thế, triều thần nhất thời sững sờ.

“Trẫm chỉ muốn Vũ Văn Nghiêu, trừ bỏ hấn, người nào trẫm cũng không cần! Cho nên, dù các người tán thành cũng được, phản đối cũng thế, hậu, trẫm đã định rồi!” Đứng lên, thiếu niên lạnh lùng nhìn xuống quần thần dưới điện.

“Bệ hạ ——! !” Triều thần lấy lại tinh thần, khiếp sợ kêu lên: “Bệ hạ, trăm triệu không thể a bệ hạ!”

“Ý trẫm đã quyết! Chư vị không cần nhiều lời! Chuẩn bị hôn lễ, thông cáo thiên hạ! Bãi triều!” Thiếu niên nghiêm nghị nói xong, xoay người rời đi.

Giữa một mảnh hỗn loạn, Mặc Trầm Vân và Mặc Minh Uyên nhìn nhau cười: Hải tử này, rốt cục trưởng thành!

“Nghiêu, trước kia đều là người bảo hộ ta, ta lại không thể gả cho người. Lần này, đến lượt ta bảo hộ tình yêu của chúng ta!” Dù nói năng có chút lộn xộn, nhưng thiếu niên tóc vàng rất kiên định nhìn nam tử.

Nam tử cong khóe môi, cười đến vui vẻ.

“Tiểu sỏ qua!” Cánh tay duỗi ra, ôm chặt nhân nhi vào lòng.

Cách đó không xa, Mặc Trầm Vân, Mặc Minh Uyên, Ti Hằng, Vệ Viêm, cùng Hàn Cảnh Hạo chạy suốt đêm trở về, vui mừng cười.

“A Viêm, chừng nào người mới bằng lòng gả cho ta?” Hàn Cảnh Hạo cười tủm tỉm, nghiêng đầu nhìn ái nhân.

“Vì sao không phải người gả?” Mặt Vệ Viêm ửng đỏ, hỏi ngược lại.

“Ta gả cũng được, khi nào?” Hàn Cảnh Hạo chẳng hề để ý, truy vấn. Chỉ cần có thể danh chính ngôn thuận ở bên A Viêm, ai gả cho ai có gì khác nhau đâu?

“Người.....” Vệ Viêm vừa thẹn vừa giận.

“Sau khi vương thượng đại hôn, chúng ta thành hôn đi?” Không cần nhiều nghi thức, cũng không cần nhiều người chứng kiến.

Vệ Viêm giật mình, ngượng ngùng gật đầu.

“Uyên nhi hâm mộ?” Mặc Trầm Vân cười đến mặt mày loan loan.

Mặc Minh Uyên ngáp một cái, thờ ơ vén tóc, nói: “Thành thân chỉ là hình thức thôi, có cái gì mà hâm mộ?” Ở hiện đại kết hôn ly hôn đâu hiếm, hẳn chẳng có cảm giác gì với chuyện kết hôn.

“Uyên nhi thực không tình thú?”

Cái này có liên quan gì tới tình thú? Mặc Minh Uyên mỉm cười.

“Kỳ thật, chỉ cần cùng Uyên nhi bên nhau, phụ thân cũng không để ý chuyện thành thân.” Hôn lên trán Mặc Minh Uyên, nam nhân nở nụ cười say lòng người.

Ti Hằng cô đơn chiếc bóng, không nói gì đứng bên cạnh, sờ sờ cái mũi, cười khổ: hẳn cũng nên về nhà tìm nương tử của hắn thôi?

Ở đây, hẳn có vẻ dư thừa a!

Phía sau kịch trường ——

“Nghieu thân ái, ngươi đã là thê tử của ta, vậy đêm nay cho ta mặt trên đi!” Mặc Giác ản tình đưa tình nhìn Vũ Văn Nghiêu, vô cùng dịu dàng nói.

Vũ Văn Nghiêu chọn mi tà cười: “Được!”

“Da! Thật tốt quá!!” Thiếu niên mừng rỡ hoan hô.

Mặc Minh Uyên:.....

Mặc Trầm Vân cười dài: “Tiểu Giác nhi, có đôi khi ở mặt trên cũng không đại biểu là công nga!”

Vệ Viêm ho khan hai tiếng, quay đầu.

Hàn Cảnh Hạo cười dài, nói khê với Vệ Viêm: “AVviêm, ngươi là lão sư không xứng chức a!”

Về phần Mặc Giác có phản công thành công hay không, tin tưởng người có chút trí tuệ điều biết.

48. Chương 48

Một quốc gia đứng đầu sắc lập vương hậu, quá trình của nó tương đối rườm rà.

Đầu tiên, vương thượng phải lâm hiền mệnh sử, sứ giả đảm trách đại hôn phải là quan lớn. Mà lần này do thừa tướng cùng tông chính đảm nhiệm, phó sứ giả.

Sứ giả dẫn người tới nữ gia – đương nhiên, vì vương hậu tương lai là nam, liền sửa thành nam phương (nhà trai), đứng ngoài đại môn của nam phương; chủ nhân của nam phương tức phụ thân của Vũ Văn Nghiêu đã qua đời, nên thúc thúc thay mặt đứng ở chính đường; sứ giả bên ngoài nói, “Mỗ phụng chế nạp thái”, tân giả sẽ truyền lời này cho chủ nhân của nam phương, chủ nhân của nam phương sẽ đáp: “Mông chế phóng, thần mỗ bất cảm từ.” Tân giả đi ra truyền cho sứ giả. Vì thế, chủ nhân được dẫn đường ra nghênh đón sứ giả, sứ giả và người đi cùng tiến vào chính đường, đứng một hướng đã quy định, sứ giả nói, “Hữu chế”. Rồi tuyên bố bắt đầu đọc chế thư của vương thượng, chủ nhân chấp tay bái. Sứ giả tuyên đọc chế thư, sau đó chủ nhân lại chấp tay bái. Sứ giả lấy chim nhận trong tay quan viên – đây là phần lễ hỏi thứ nhất, cấp chủ nhân. Sau đó lại giao cho chủ nhân một phần biểu án, chủ nhân viết đáp văn cho chế thư của vương thượng.

Sau nạp thái (tặng lễ vật) là vấn danh.

Sứ giả trở về, quan viên phụ trách bói toán sẽ dùng tính danh, sinh thần của nam phương để bói, nếu kết quả vi cát, vậy mấy ngày sau sẽ tiếp nhận nghi thức nạp cát, tức là, báo cho nam phương biết may mắn, sau đó nạp chính, tức tặng sinh lễ cho nam phương. Sau nạp chính, chọn ngày đại hôn, sứ giả lại đến nam phương cáo kì.

Nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chính, cáo kì đều có nghi thức trịnh trọng rườm rà, mỗi lần sứ giả đều phải tuyên đọc chế thư của vương thượng, chủ nhân nam phương cũng tương ứng đưa lên đáp văn.

Nghi thức ngay sát cáo kì, trước một ngày, người chuyên trách bố trí cung điện phải trông coi trước cửa nam phương và vương hậu tương lai.

Dù vương hậu là nam, nghi thức cũng không ít.

Tuy Mặc Trầm Vân và Mặc Minh Uyên không phải sứ giả, nhưng Mặc Minh Uyên thân là phó thừa tướng phải xử lý rất nhiều chuyện, Mặc Trầm Vân cũng phải giúp đối đáp quan viên các phủ.

Mà tin tức quốc chủ Thiên Khải lập hậu cũng truyền tới các quốc gia khác, đương nhiên bao gồm Hạ Sư hiện giờ đang trở mặt với Thiên Khải.

“Đầu tiên là thông qua luật nam nam thành thân, hiện giờ quốc chủ lại lập nam tử vi hậu, Thiên Khải càng ngày càng thú vị.” Hạ Hồi Khâm tà nghệ liếc thiếp mời đỏ thắm trong tay nội thị, cười nói.

“Bệ hạ, thỉnh phái thần đệ đến Thiên Khải.” Hạ Cầu Tịnh nửa quỳ, nghiêm mặt nói.

“Cũng được, người đi đi! Thuận tiện xem Lô Hành Vũ và Tập Vi đã chết chưa, nếu còn sống.... Liền xử lý!” Dù sao cũng cứu không được.

“Vâng, thần đệ tuân mệnh.” Hạ Cầu Tịnh vui sướng nói.

Đặt khăn lụa bạch sắc lên bàn, Mặc Minh Uyên buồn ngủ ngáp dài, một giọt nước mắt trong suốt thoát khỏi hốc mắt, treo trên mi.

“Mệt mỗi?” Mặc Trầm Vân đẩy cửa vào, tươi cười hỏi.

“Ân!” Gật gật đầu.

“Hoàn hảo, công việc còn lại chỉ cần giao thủ hạ là được, Uyên nhi có thể nghỉ ngơi.” Nam nhân đến bên cạnh bàn, nhẹ nhàng rót trà trong tay vào chén.

Mặc Minh Uyên lau lệ nơi khóe mắt, lười biếng ngã người về phía sau, tựa vào ghế, chỉ chỉ khăn lụa bạch sắc, “Nhìn xem! Đồ Lam truyền tới.” Bưng chén trà Mặc Trầm Vân đưa, ngửi một chút, “Trà sâm?”

“Đúng vậy! Bởi vì Uyên nhi rất vất vả.” Mặc Trầm Vân cầm khăn lụa, hướng Mặc Minh Uyên mỉm cười, “Cố ý bảo người trong phủ chuẩn bị, phải uống hết!”

Bắt đắc dĩ cười, uống từng ngụm trà sâm.

Thấy nội dung trên khăn lụa, sắc mặt Mặc Trầm Vân khê biến.

“Thế nào?” Uống ngụm trà cuối cùng, Mặc Minh Uyên nhìn về phía nam nhân.

Thu lại thần sắc kinh ngạc, Mặc Trầm Vân ngồi xuống, hai chân bắt chéo, tao nhã cười nói: “Thực chấn động.”

“Cho nên nói, lúc này mới gọi là phần trư ăn lão hổ a.” Mặc Minh Uyên cong môi cười khê.

“Lâm Phong vương tử, quả thật không đơn giản.” Mặc Trầm Vân dương dương tự đắc nhìn khăn lụa trong tay, “Không ai có thể ngờ, thân là vương tử lại giả ngây giả dại mười mấy năm.”

“Lợi hại hơn chính là, hần phần kẻ điên, đồng thời còn có thể lấy thân phận người thường trở thành hiệp khách nổi danh trên giang hồ, chiêu binh mãi mã. Thừa dịp các khác huynh đệ đánh nhau túi bụi thì nắm giữ binh quyền Lâm Phong, bước lên vương vị.” Trong mắt Mặc Minh Uyên tràn đầy tán thưởng.

Mặc Trầm Vân gật đầu, cười nói: “Vượt xa những huynh đệ không ra hồn của hần, hiện giờ Lâm Phong có một quốc chủ bất phàm. Như vậy, Uyên nhi tính toán thế nào?”

“Trầm Vân đoán xem.” Thiếu niên nháy mắt mấy cái, lần đầu biểu hiện vẻ hoạt bát xứng với tuổi.

“Uyên nhi tin tưởng phụ thân như vậy, nếu phụ thân đoán không ra chẳng phải cô phụ Uyên nhi.” Nhường mày, nam nhân cười đến khuynh túy hồng trần, “Uyên nhi muốn kết minh với Lâm Phong?” Dừng câu hỏi, nhưng khẩu khí tự tin.

Mặc Minh Uyên thản nhiên cười.

“Nhưng, Thiên Khải dựa vào cái gì để Lâm Phong đồng ý kết minh?”

Hiện giờ trên đại lục, binh lực cực mạnh là Hạ Sư, vững chắc nhất là Lâm Phong, tuy Thiên Khải có được khoáng sản từ Gia Tiếp, nhưng luận binh lực, bọn họ chỉ có Hàn Cảnh Hạo và Tì lão tướng quân là hai đại tướng xuất sắc; luận căn cơ, cũng không mạnh như Lâm Phong.

Hiện giờ tân vương của Lâm Phong chiêu mộ được rất nhiều mãnh tướng chiến lực phi phàm, chỉ cần có tâm, tu dưỡng vài năm là có thể bắt được Thiên Khải. Tuy làm như vậy sẽ khiến Hạ Sư bấn loạn, nhưng chỉ cần ném mồi câu, Hạ Sư vương liền kết minh với Lâm Phong đối phó Thiên Khải. Tình thế như vậy, muốn cùng Lâm Phong kết minh, không thể nghi ngờ là thiên phương dạ đàm.

Lâm Phong có thể chịu nhục mười mấy năm, dã tâm của hắn chắc chắn không chỉ là Lâm Phong quốc. Đổi lại cách nói, người này và Hạ Hồi Khâm, căn bản là một loại người.

“Trầm Vân đã cho ta biết rõ nội tình của Lâm Phong, chả nhẽ đó không phải lợi thế để chúng ta kết minh sao?” Mặc Minh Uyên chọn mi, ngữ khí lười nhác lại lộ ra tự tin không thể nghi ngờ.

Nam nhân nâng cằm, yên lặng nhìn nhân nhi, cười nhưng không nói.

Mặc Minh Uyên đứng lên, mỉm cười: “Đi thôi! Nên trở về phủ.”

Không cần ngôn ngữ, giữa bọn họ không cần ngôn ngữ.

49. Chương 49

Hắc cùng bạch giao triền, phân không rõ người ta; tóc đen, da thịt tuyết trắng, lẫn nhau dây dưa. Môi phong kín không hề hở, con người hổ phách phủ sương mang theo trầm mê, phượng mâu thâm thúy nóng rực mà thâm tình.

Cao trào qua đi, trên cao nhìn xuống, mái tóc đen dài tới thắt lưng buông rơi, phủ lên thân thể trắng nõn của nhân nhi. Khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười nhu tình như nước, tay nhẹ nhàng vỗ về thiếu niên, “Uyên nhi! Nghe nói, sứ giả của Hạ Sư là Hạ ‘hầu tinh’!”

Mặc Minh Uyên ngáp một cái, thanh âm du dương giờ khàn khàn trầm thấp, đầy gợi cảm: “Ta biết! Nhưng, vậy thì sao?”

Mắt nam nhân hơi trầm xuống, mỉm cười: “Uyên nhi không muốn hảo hảo chiêu đãi chiêu đãi vị vương gia này sao?” Đành thôi, Uyên nhi đã muốn một chết rồi.

“Không phải người đã hảo hảo khoản đãi thuộc hạ của hắn sao?” Mắt phủ kín một tầng hơi nước, ý thức bắt đầu khuếch tán, thiếu niên thì thào nói.

“Nhưng, dù sao cũng không phải chính chủ a!” Đôi môi gần sát bên tai Mặc Minh Uyên, vờn lưỡi hồng nhạt khẽ liếm, thanh âm của nam nhân mê người đến cực điểm.

Đáng tiếc, thiếu niên đã hoàn toàn tiến nhập giấc ngủ, căn bản không phát hiện y câu dẫn. Còn hơn trên giường vận động, hiện giờ hắn muốn thấy mặt chu công.

Bất đắc dĩ nhìn thiếu niên, Mặc Trầm Vân buồn rầu nói: “Thân thể của Uyên nhi, vẫn là quá kém! Có lẽ, nên phân phó phòng bếp chuẩn bị nhiều thuốc bổ một chút?”

Ngày Mặc Giác đại hôn, cả nước chúc mừng. Trong ngoài kinh thành, mỗi người mặc hồng y, mọi nhà giăng đèn kết hoa, tỏ vẻ vui mừng.

Chính sử, phó sử, nội thị và quan viên lễ nghi trong cung mang theo đội nghi thức đông đảo, tới trước cửa Vũ Văn gia, nghênh thú vương hậu. Mặc Trầm Vân và Mặc Minh Uyên ở lại đại điện, chờ hôn lễ bắt đầu.

Lúc này, sứ giả các nước cũng tập hợp trong điện.

“Người kia, chính là Hạ Cấu Tĩnh.” Đồng Vô Vũ dịch dung thành hạ nhân Mặc vương phủ, xoay người, nhỏ giọng nhắc nhở hai người đang ngồi thảnh thơi.

Thần nhiên liếc nhìn tuần mỹ thiếu niên một cái, Mặc Minh Uyên lười biếng híp mắt ngáp dài, hoàn toàn không ý thức làm động tác này trong hoàn cảnh hiện giờ có thích hợp hay không.

Mặc Trầm Vân không thèm nhìn Hạ Cấu Tĩnh, đưa một quả xanh biếc óng ánh tới bên miệng Mặc Minh Uyên, “Quả này ngọt nhiều nước, rất không tồi! Uyên nhi nếm thử.”

Chọn mi tự hỏi một giây, Mặc Minh Uyên hé miệng, nhận phục vụ của nam nhân.

“Thế nào? Ăn ngon không?” Mặc Trầm Vân cười khẽ.

“Cũng không tệ lắm.” Thiếu niên nhẹ nhàng gật đầu.

Đồng Vô Vũ hắc tuyến: các người cũng quá tùy ý! Tiểu tử kia đang trừng các người kìa!

Trên chính điện, Mặc Giác thân long bào mũ miện, ngồi ở vương vị, thị vệ đứng hai bên. Văn võ bách quan ngũ phẩm trở lên đã đến đông đủ. Tinh kỳ che lấp mặt trời. Thái lộ, nghi trượng, vị trí đều sắp xếp xong.

Chuông vang lên, nhạc công tấu. Sứ giả và chư nữ quan nghênh đón tuần mỹ vương hậu một thân hồng bào hoa lệ, đầu đội mũ phượng, bước lên thảm đỏ, chậm rãi đi vào.

Thấy nam nhân tới gần, Mặc Giác ức chế không được vui mừng, cười tươi đứng lên. Vũ Văn Nghiêu dừng lại nơi bậc thang.

Tuyên chế quan tiến lên từng bước, Vũ Văn Nghiêu và sứ giả nữ quan phía sau quỳ xuống nghe tuyên đọc sách văn.

Sách văn dài dằng dặc được đọc xong, Vũ Văn Nghiêu lưu loát đứng dậy, thần nhiên tươi cười đi lên bậc thang, từng bước đến bên cạnh ái nhân.

Bốn mắt nhìn nhau, không cần ngôn ngữ. Hai người nắm tay đến trước vương tọa, nhất tề ngồi xuống.

Dưới điện, bách quan lại quỳ: “Chúc vương thượng, vương hậu trăm năm hảo hợp, loan phượng hòa minh!”

Nhận xong bách quan triều bái, rốt cục cũng tới trình tự cuối cùng — đưa vào động phòng.

Wương thượng và vương hậu rời đi, bách quan bắt đầu dùng bữa uống rượu. Vương thượng đại hôn, miễn lâm triều ba ngày, đêm nay bọn họ có thể tận tình uống rượu, không cần lo lắng ngày mai dậy không nổi, không thể lâm triều.

Mà phụ tử Mặc Trầm Vân không thích uống rượu, cho nên hai vị kia vừa đi, hai người cũng ra khỏi đại điện.

Đón gió đêm mang theo chút nhiệt khí, thông thả đi về phía cửa cung, Mặc Minh Uyên ngáp liên tục. Tuy hấn đứng một ngày, không làm cái gì, nhưng xem đại hôn rầm rà khiến hấn cảm thấy phiền toái.

“Uyen nhi, mệt như vậy sao?” Mặc Trầm Vân buồn cười hỏi.

“Ân!” Khẳng định gật đầu.

Xem ra, đêm nay không thể cùng Uyên nhi hoan hảo. Mặc Trầm Vân tiếc nuối nghĩ, vươn tay ôm lấy Mặc Minh Uyên: “Uyen nhi mệt mỏi, để phụ thân ôm người đi!”

Không hề gì nhún vai, Mặc Minh Uyên vui vẻ nhận.

“Uyen nhi.”

“Ân?”

“Đợi mọi việc xong xuôi, người nguyện ý bồi phụ thân vân du tứ phương chứ?” Ngữ khí vẫn đậm phong khinh, lại khiến người ta không thể hoài nghi.

“Được!” Khẩu khí bình thản, cũng đầy nghiêm túc.

“Ước định hảo?”

“Ân!”

Mây kiếm nhúu chặt, tuần mỹ thiếu niên dùng sức bóp nát chén rượu trong tay, sắc mặt âm trầm trước nay chưa từng có: Mặc, Minh, Uyên! Người chờ cho ta!

Nhớ tới buổi sáng, thiếu niên bình thường kia không thèm chú ý tới mình, Hạ Cấu Tịnh hận nghiêng rằng nghiêng lợi. Từ nhỏ đến lớn, không có người dám xem hấn như kẻ không tồn tại! Cơn giận này, hấn tuyệt nuốt trôi.

50. Chương 50

So với Mặc Giác và Vũ Văn Nghiêu, hôn lễ của Hàn Cảnh Hạo cùng Vệ Viêm có vẻ quanh quẽ bình thản. Tuy khách nhân cũng không ít, nhưng cơ hồ đều là thân bằng hảo hữu của hai nhà, quan viên triều đình không mấy ai nhận được hỉ thiếp.

Cuối cùng, vẫn là Vệ Viêm gả vào Hàn gia, chuyện này, họ Hàn nào đó gỡ thủ đoạn gì không cần phải nói.

Hiển nhiên phụ tử Mặc Trầm Vân cũng tham dự hôn yến. Trong bữa tiệc, Hàn Cảnh Hạo vài lần bị Mặc Trầm Vân trêu tức thiếu chút nữa lật bàn, hận mình không thể thuyết phục Vệ Viêm, đành phát hỉ thiếp cho đôi ác ma này?

Thật vất vả mới tới bước động phòng, Hàn Cảnh Hạo đang muốn thở phào nhẹ nhõm, lại bị một thanh âm đánh tan hy vọng:

“Chậm đã! Cứ để Vệ thái phó nhập Hàn phủ như vậy, bốn vương không quá cam tâm a!” Mặc Minh Uyên luôn duy trì trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

Đại sảnh náo nhiệt nhất thời tĩnh xuống, mọi người đều dùng ánh mắt kính nể nhìn hấn, thăm nghĩ, vị Thanh vương này không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng sẽ khiến người ta kinh ngạc.

“Thanh Vương gia, lời ngươi có ý gì?” Hàn Cảnh Hạo ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi.

“Hàn tướng quân đừng hiểu lầm, bốn vương không phản đối hôn sự của hai vị, nhưng, dù sao Vệ thái phó cũng là lão sư của bốn vương và vương thượng, cứ để tướng quân thú dễ dàng như vậy, chẳng những không thuyết phục, bốn vương còn chút lo lắng ngày sau tướng quân có chậm trễ thái phó hay không.” Vén mái tóc đen, Mặc Minh Uyên đạm cười.

Hàn Cảnh Hạo mặt trầm như nước, “Ta sẽ không!”

“Nói miệng không bằng chứng thực, Hàn tướng quân lấy cái gì bảo đảm?” Mặc Minh Uyên phản đối.

Vệ Viêm nhúu mày, đang muốn nói hấn tin tưởng Hàn Cảnh Hạo, lại bị Mặc Trầm Vân không biết đã đứng phía sau từ khi nào ngăn trở, người sau hướng hấn lắc đầu. Tuy không rõ vì sao, nhưng luôn mù quáng tin nhiệm Mặc Trầm Vân, hấn lập tức bỏ rơi ái nhân đang khó xử, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhìn lướt qua Vệ Viêm bị ngăn cản, Mặc Minh Uyên cong khóe môi, “Nếu Hàn tướng quân không có bằng chứng, như vậy, chỉ bằng thử nghiệm! Nếu tướng quân thông qua, bốn vương để hai vị nhập động phòng; ngược lại, xin mời tướng quân gả vào Vệ phủ. Thế nào?”

Dù có chút ghi hận Hàn Cảnh Hạo làm khó dễ lúc trước, nhưng hấn thiết tình muốn tốt cho thái phó (Yao: Thật sao? Ngẫu hoài nghi)!

Do dự một lát, Hàn Cảnh Hạo gật đầu: “Hảo!”

Lưu quang bay múa trong con ngươi hổ phách, Mặc Minh Uyên vỗ vỗ tay, hai tiểu tư ứng thanh đi vào hỉ đường, hướng hấn khom lưng: “Thanh Vương gia!”

“Bốn vương phân phó đã chuẩn bị xong?”

Quả nhiên có chuẩn bị mà đến! Hàn Cảnh Hạo cắn răng.

“Bẩm vương gia, đã thỏa đáng.”

“Tốt lắm! Hiện giờ, thỉnh tướng quân dời bước đến hoa viên!” Nói xong, cùng Mặc Trầm Vân dẫn đầu đi trước, hướng đến hoa viên.

Đoàn người đến hoa viên, chỉ thấy hoa viên vốn trống trải giờ thêm hai bàn cách nhau hai mươi thước, trên bàn là văn phòng tứ bảo.

Hai vị tân lang đều được mời ngồi xuống hai bàn, phụ tử Mặc Trầm Vân đứng giữa đất trống. Vài gã tiểu tư thông minh liền mang ghế đặt phía sau hai người, dâng trà lên.

“Hiện giờ, bốn vương hầu, hai vị viết đáp án lên giấy, vì phòng ngừa Hàn tướng quân giở trò, chúng ta sẽ điểm á huyết của thái phó.” Mặc Minh Uyên hướng Mặc Trầm Vân khẽ gật đầu.

Nam nhân cười khê, đứng dậy đi đến trước mặt Vệ Viêm: “Tiểu Viêm, ủy khuất người!”

Vệ Viêm lơ dềnh cười cười: “Không sao, ta tin tưởng Trầm Vân.”

Điểm á huyết của Vệ Viêm, Mặc Trầm Vân trở lại bên người Mặc Minh Uyên.

“Đề thứ nhất, người thái phó tin tưởng nhất là ai.” Nhấp một ngụm trà, thanh âm thiếu niên nhẹ như khói.

Hàn Cảnh Hạo khê thở ra, đắc ý bật cười: còn tưởng nan đề gì? Hóa ra là loại này...

Vệ Viêm giật mình một chút, mỉm cười viết xuống đáp án.

“Đề thứ hai, sách thái phó thích nhất, thỉnh viết ra tên sách, tác giả, và nội dung ngắn gọn.”

Ngưng thần nghĩ nghĩ, Hàn Cảnh Hạo tự tin viết xuống đáp án.

“Đề thứ ba...”

Tổng cộng năm mươi đề, đều là về sở thích của Vệ Viêm.

Thấy hai người hạ bút, Mặc Minh Uyên mới nói: “Tổng cộng năm mươi đề, nếu quá mười đề khác nhau, Hàn tướng quân không qua; ngược lại, tiếp tục cửa thứ hai. Hai vị có thể so sánh đáp án.”

Kết quả so với tưởng tượng rất tốt, Hàn Cảnh Hạo chỉ sai một đề. Nhưng Hàn tướng quân cũng không thỏa mãn, tức giận đến đỏ mặt tía tai, nói: “A Viêm, vì sao người tin tưởng nhất người lại viết Mặc Trầm Vân?” Trong giọng nói của hắn tràn đầy không dám tin.

“Nhưng, đây là sự thật a!” Nhíu mi, Vệ Viêm vô tội nói.

“Cái gì là sự thật?” Hàn Cảnh Hạo không tiếp thu đáp án này.

“Ân, thử nghiệm chưa chấm dứt thì đã trùng mắt với thái phó!” Thanh âm du dương của thiếu niên có vẻ rất thờ ơ, lại khiến Hàn Cảnh Hạo lập tức ngậm miệng, “Còn một cửa, nếu qua, Hàn tướng quân có thể cùng thái phó vào động phòng.”

Nội dung cửa thứ hai, người xem qua Đường Bá Hổ điểm Thu Hương hẳn đều biết. Mặc Minh Uyên bảo mười người thân hình tương tự mặc hỉ bào, đội khăn voan, sắp thành một hàng, bảo Hàn Cảnh Hạo tìm ra ái nhân trong vòng một nén hương.

Đương nhiên, Mặc Minh Uyên không làm như thái sư phu nhân, hắn chấp thuận Hàn Cảnh Hạo tới gần xem, nhưng không được xúc lên khăn voan.

Hàn Cảnh Hạo đảo quanh mười người này một vòng, sau đó thực tự tin kéo người thứ ba từ bên trái vào lòng, ngay cả khăn voan cũng không xúc lên, hướng tân phòng đi đến.

“Thật tự tin a!” Mặc Minh Uyên buông chén trà, lạnh nhạt nói.

“Uyên nhi cũng quá mềm lòng.” Mặc Trầm Vân vuốt ve tóc Mặc Minh Uyên, mỉm cười.

Quả thật, nếu hần học thái sư phu nhân kia, không sắp xếp Vệ Viêm vào trong, chờ một nén hương trôi qua, hiển nhiên Hàn Cảnh Hạo thất bại.

“Không sao, vốn chỉ muốn đùa giỡn hần.” Mặc Minh Uyên lơ đãng nhún vai.

Nam nhân cười khê, ngẩng đầu nhìn trời, “Mười lăm trăng tròn, để lại cho hần một con ngựa a!”

Không trung, nguyệt như viên bàn.

51. Chương 51

Vương phủ, đại sảnh.

Mặc Minh Uyên hơi nhíu mi, nhìn thiếu niên dù bị điểm huyết đạo và trói chặt nhưng vẫn đứng thẳng tắp như trước, bắt đầu suy nghĩ, có phải bề ngoài của mình trông rất dễ ức hiếp không? Sao Mặc Trầm Vân vừa rời kinh thành, thiếu niên này liền khẩn cấp chạy tới vương phủ giết hần.

Đã sớm biết Hạ Cấu Tịnh không cùng đoàn sứ giả rời khỏi Thiên Khải, mà ẩn thân nơi thám tử Hạ Sư cài vào, nhưng hần vẫn không ngăn cản Mặc Trầm Vân rời kinh thành gặp bằng hữu.

Hần và Mặc Trầm Vân đều biết, dù là tình huống nào, dạng cao thủ gì, trừ phi hần tự nguyện, nếu không, muốn chế phục Mặc Minh Uyên rất khó, càng miễn bàn ám sát.

Nhưng Hạ Cấu Tịnh dám một mình lẻn vào vương phủ vẫn nằm ngoài dự đoán của hần, hần còn tưởng rằng hài tử này sẽ mang thêm vài người!

Đương nhiên, võ công của Hạ Cấu Tịnh không tồi, ít nhất, thủ hạ Mặc Trầm Vân an bài đều bị đánh bại.

Đáng tiếc, thiếu niên rất đặc ý vênh váo, không nghĩ tới chuyện chống lại hai mắt của Mặc Minh Uyên, kết quả bị hần thôi miên.

“Huy vương gia, người nói ta nên xử trí người thế nào?” Mặc Minh Uyên nâng cằm, tỏ vẻ khó xử hỏi thiếu niên về mặt lạnh lùng.

Thiếu niên trừng Mặc Minh Uyên, cười lạnh: “Thế nào? Người dám giết ta sao?” Đối với an toàn của mình, hần vẫn có tự tin. Dù sao, hần là đệ đệ duy nhất của Hạ Sư vương, hiện giờ Mặc Minh Uyên không muốn chống lại Hạ Sư cường binh hiếu chiến, tuyệt đối không dám giết hần.

Mặc Minh Uyên liếc hần một cái, “Huy vương gia rất thông minh cơ mà! Sao làm ra chuyện ngu xuẩn ám sát vương gia nước khác?”

“Người...” Hạ Cấu Tịnh biến sắc, hung tợn trừng mắt Mặc Minh Uyên.

Đúng là tiểu lang. Mặc Minh Uyên cong môi, “Không biết quốc chủ Hạ Sư định lấy cái gì đổi đệ đệ của mình đây?” Khẩu khí của hần rất thờ ơ, lại khiến Hạ Cấu Tịnh nhíu mày.

Hạ Cấu Tịnh rất rõ ràng, vương huynh của hần chắc chắn cứu hần trở về, vì tự tôn của y không cho phép đệ đệ của mình chết trong tay địch quốc. Nhưng khi hần bị mang về Hạ Sư, chờ đợi hần nhất định không phải cái ôm quan tâm của huynh trưởng, mà là roi và bàn ủi trong thiên lao. Huynh trưởng của hần, là người lãnh khóc như thế....

Thấy thiếu niên trầm mặc, Mặc Minh Uyên thân nhiên nói: “Ta có thể thả người.”

Hạ Cấu Tịnh mạnh ngẩng đầu, “Điều kiện!”

“Huy vương gia, người cho rằng sự tồn tại của người, có gì tốt với ta sao?” Mặc dù lời Minh Uyên tổn thương lòng tự trọng của Hạ Cấu Tịnh, nhưng đó là lời nói thật.

Tuy Hạ Cấu Tịnh chấp chương thượng thư tỉnh của Hạ Sư, nhưng Hạ Hồi Khâm không tin nhiệm bất kì ai. Đây là bi ai của Hạ Cấu Tịnh, cũng là bi ai của Hạ Hồi Khâm.

“VẬY...” Chính mình cũng hiểu được điểm ấy, ánh mắt phức tạp nhìn thiếu niên thanh tú ngồi trên ghế, một thân thanh sam đơn bạc, mái tóc đen dài tới thắt lưng được buộc cao, Hạ Cấu Tịnh phát hiện mình không nhìn thấu thiên niên hơn mình một tuổi này.

“Chỉ cần ngươi đừng tiếp tục phái người vô tội tới chịu chết là được rồi.” Hắn không ngại lấy đi tính mạng của kẻ không biết tự lượng sức mình, nhưng hắn không phải động vật máu lạnh xem mạng người như cỏ rác.

“Chỉ như vậy?” Hạ Cấu Tịnh không thể tin kêu lên.

“Chỉ như vậy.” Bất chéo chân, Mặc Minh Uyên nói.

“Ngươi không sợ sau khi thả ta, ta lại phái người tới giết ngươi?”

Vẫn chỉ là hài tử a! Hối như vậy, liền biết sau này hắn không làm nữa. Mặc Minh Uyên chọn mi, “Không sợ!”

“Vì sao?” Hắn không hiểu. Chỉ cần lấy hắn uy hiếp, chắc chắn vương huynh sẽ thỏa hiệp, Thiên Khải sẽ có lợi lớn, hắn không rõ vì sao Mặc Minh Uyên buông tha cơ hội tốt như vậy.

“Từ đầu đến cuối, Thiên Khải và Hạ Sư tranh chấp đều do vương huynh của ngươi khơi mào, Thiên Khải chỉ bị động phản kích. Huy vương gia, không phải ai cũng thích chiến tranh!” Ý vị thâm trường nhìn thiếu niên một cái, Mặc Minh Uyên đứng lên, ra khỏi đại sảnh.

“Sao ngươi còn chưa đi?” Nhìn thấy người tới tự nhiên ngồi xuống ghế, Mặc Minh Uyên có chút kinh ngạc nhướng mày.

“Ta cao hứng!” Thiếu niên bốc đồng đáp một câu, tò mò nhìn bàn cờ phức tạp, “Đây là ván cờ của ngươi với ai?”

Mặc Minh Uyên cũng không để ý, đạm nói: “Là ta và phụ thân.” Đây là ván cuối Mặc Trầm Vân chơi với hắn trước khi đi, hắn chấp hắc, mà bạch kì... Thắng ba mục.

Hắn và Mặc Trầm Vân kì nghệ tương xứng, hôm qua là lần đầu phân ra thắng bại, trước kia đều là cờ hoà. Hắn khéo bố cục, mà Mặc Trầm Vân tinh ranh chờ cơ hội. Một ván này, Mặc Trầm Vân bắt được sai lầm nho nhỏ của hắn, một lần bắt được rồng lớn, cuối cùng, hắn thua ba mục.

“Ngươi là hắc kì!” Hạ Cấu Tịnh khẳng định.

“Sao ngươi biết?” Hứng thú nhìn thiếu niên, Mặc Minh Uyên hỏi.

“Xem là biết! Bàn cờ này, hắc kì bố cục tinh diệu, tính toán chuẩn; mà bạch kì lại xảo diệu hóa giải thế tiến công của hắc kì, hơn nữa chờ hắc kì sai lầm, bắt được thắng lợi. Vương huynh nói, theo phương thức chơi cờ có thể nhìn ra tính cách của đối phương, mà phương thức của hắc kì rất giống ngươi.” Sắp xếp nửa năm, lợi dụng hứng thú của huynh trưởng với hắn, bắt Gia Tiếp, bày mưu tính kế, thấy thế nào cũng giống chủ nhân của hắc kì.

Hạ Hồi Khâm sao? Quả nhiên là đối thủ tốt. Mặc Minh Uyên hạ mi mắt, che lại con ngươi sắc bén.

“Uy, chúng ta chơi đi!” Thấy Mặc Minh Uyên im lặng, thiếu niên hưng trí bưng bưng nói. Hai tay thu thập bạch kì trên bàn vào hộp.

“Được!” Mặc Minh Uyên chậm rãi thu thập hắc kì.

Thu thập bàn cờ xong, Mặc Minh Uyên nắm quân cờ trong tay, “Đoán quân đi!”

“Chắn!” Không chút do dự.

Đếm đếm, tám quân, là chắn. Mặc Minh Uyên đẩy hộp cờ tới trước mặt Hạ Cấu Tịnh, cũng tiếp nhận hộp cờ thiếu niên đẩy tới, đặt trong tầm tay.

“Hắc kì đi trước!” Mặc Minh Uyên làm động tác thỉnh.

Hạ Cầu Tịnh cũng không khách khí, cầm quân đen, “Ba” một tiếng, quân cờ tiếp xúc với bàn cờ phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe.

Nói thực, kì nghệ của Hạ Cầu Tịnh không tồi, bố cục cũng xảo diệu. Nhưng nóng vội, rất nhiều sai lầm không nên phạm phải đều phạm. Theo như lời hấn, chơi cờ có thể thấy được tính cách của một người, mà Hạ Cầu Tịnh thông minh tàn nhẫn có thừa, nhưng vẫn ngây thơ tùy hứng.

Bất động thanh sắc cắt đứt đường lui của Hạ Cầu Tịnh, Mặc Minh Uyên hạ kết luận.

Số lượng, Mặc Minh Uyên thắng năm mục, cũng không quá nhiều, nhưng khiến hài tử tâm cao khí ngạo tức giận đến trừng mắt.

“Người thật sự không tồi” Mặc Minh Uyên thu thập bàn cờ, đạm nói.

“Nhưng vẫn bại bởi người!” Hạ Cầu Tịnh tức giận nói.

“Người muốn thắng ta, đại khái còn phải luyện mười năm.” Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hấn không tiến bộ. Mặc Minh Uyên thành thực nói.

Hạ Cầu Tịnh hờn mát hừ một tiếng, đứng lên: “Ta phải đi!”

“Không tiễn.” Mặc Minh Uyên thông thả nói.

Nghe vậy, sắc mặt thiếu niên càng khó nhìn, dùng sức dậm chân, nhảy lên, bóng dáng tiêu thất.

Mặc Minh Uyên nhú mày nhìn dấu chân trên mặt đất, buồn bực nghĩ: hài tử này làm sao vậy?

52. Chương 52

Vốn tưởng rằng Hạ Cầu Tịnh đã về nước, nhưng ngày hôm sau Mặc Minh Uyên từ thượng thư tỉnh trở về thì thấy hấn ngồi trong đại sảnh, uống trà.

“Người đã về rồi!” Thiếu niên nhướng mày, thanh thoi như đây không phải quý phủ của vương gia địch quốc, mà là vương phủ của mình.

Mặc Minh Uyên xoay người nhìn về phía tiểu tử, “Sao lại thế này?”

“Công tử đó bảo, hấn là bằng hữu của ngài.” Gã sai vật vô tội nói.

“Nếu người khác đến nói là bằng hữu của bốn vương, các người cũng cho bọn họ vào, dâng trà điểm tâm hầu hạ sao?” Mặc Minh Uyên híp mắt, đạm nói.

Khẩu khí tuy rằng bình thản, nhưng tiểu tử sợ tới mức “Bùm” một tiếng quỳ xuống, lắp bắp: “Này... Không phải..., quân... Quân gia...”

“Người nói, là quân gia bảo các người cho người vào?” Mặc Minh Uyên thở dài, chỉnh lời của tiểu tử. Hấn biết mà!

“Vâng...”

“Đứng lên, gọi Vương bá tới cho bốn vương.” Phất tay áo hạ lệnh, xoay người vào đại sảnh.

“Quân gia nhà người rất thú vị.” Hạ Cầu Tịnh cười tủm tỉm nói, tâm tình hoàn toàn trái ngược ngày hôm qua.

Thú vị thái quá... Mặc Minh Uyên trầm nghĩ, “Người không về Hạ Sư?”

“Tạm thời không.” Thiếu niên trả lời như vậy.

“Chính sự thì sao?”

“Có vương huynh.” Hạ Cầu Tịnh thờ ơ nói. Hấn có ở đó, người chân chính khổng chế lục bộ vẫn là vương huynh, hấn về trễ cũng không hề gì.

Sao thấy hài tử này có chút tương tự Mặc Giác chứ! Mặc Minh Uyên ngồi xuống ghế, “Dù ngươi không quay về, nơi có thể đi cũng không ít. Vì sao đến chỗ ta?” Chuyện này truyền ra, người khác không tin hẳn và Hạ Sư cầu kết mới lạ.

“Bởi vì...” Khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên lơ đãng nhiễm một tầng đỏ ửng, nhu hòa đi đường cong sắc bén, có thêm một tia mềm mại đáng yêu, hai mắt say mê nhìn chằm chằm thiếu niên trầm ổn lại biếng nhác ngồi ở chủ thượng.

Mặc Minh Uyên khó hiểu nhìn Hạ Cầu Tĩnh.

“Tiểu vương gia, ngươi đã về rồi! Tìm ta có chuyện gì a?” Vương bá người chưa tới tiếng đã tới trước.

Ánh mắt biếng nhác chỉ một thoáng trở nên lạnh duệ, Mặc Minh Uyên yên lặng nhìn vương bá đi vào đại sảnh, biểu tình của ông từ cười hì hì dần dần chuyển sang sợ hãi, hoảng hốt.

“Vương bá, gần đây bốn vương và phụ vương bận quá, thật đã quên ngươi.” Đã quên sửa chữa ngươi. Mặc Minh Uyên cảm thấy, có một số người sửa chữa bao nhiêu cũng không được.

Tỷ như Vương Trì trước mặt.

“Tiểu vương gia, ta không làm sai cái gì a?” Vương bá ủy khuất nói.

“Đúng vậy! Ngươi không làm sai cái gì. Ngươi không làm sai cái gì chỉ chưa rõ ràng thân phận của người ta đã cho vào phủ, chờ ngươi làm sai, bốn vương còn mệnh ngồi đây nói chuyện với ngươi sao?” Khóe môi khẽ dương, nở nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, Mặc Minh Uyên bắt chéo hai chân, khẩu khí nhẹ nhàng trước nay chưa từng có.

Hai người ở đây bị ngữ khí ôn nhu của hắn làm rung mình, rụt cổ lại.

“Cho nên, vì trừng phạt ngươi làm việc không nào, bốn vương quyết định phạt ngươi sao chép một trăm lần.” Mặc Minh Uyên mỉm cười.

Vương Trì chỉ cảm thấy sấm sét giữa trời quang, trời đất nghiêng ngả trước mắt.

Trời ạ! Thận Hành! Một trăm lần a!

Tựa hồ thấy vương bá còn chưa đủ thảm, Mặc Minh Uyên ôn nhu bổ thêm một câu, “Đúng rồi, sao hoàn bốn vương phải kiểm tra, cho nên, không thể tìm người hỗ trợ nha!”

“Phanh” một tiếng, Vương bá bị dọa ngất.

“Người tới, nâng Vương tổng quản về phòng, chuẩn bị đủ giấy, bút và mực, cùng một bộ Thận Hành.

Trợn mắt há mồm nhìn Mặc Minh Uyên hạ mệnh lệnh, trong mắt Hạ Cầu Tĩnh tràn đầy sùng kính và ngưỡng mộ: thật sự là, quá lợi hại!

Từ đó về sau, mỗi ngày Hạ Cầu Tĩnh đều chạy tới vương phủ của Mặc Minh Uyên, không phải quần quít lấy hắn chơi cờ thì kéo đi dạo, đem tính cách tùy hứng thích nháo của tiểu hài tử phát huy tối đa.

Nhờ hắn ban tặng, tin tức Thanh vương Mặc Minh Uyên và một mỹ mạo thiếu niên quan hệ mờ ám rất nhanh truyền khắp kinh thành. Chẳng những lúc lâm triều, Mặc Giác dùng ánh mắt mập mờ nhìn hắn, Ti Hằng biết quan hệ của hắn và Mặc Trầm Vân lắc đầu thở dài, mà ngay cả hạ nhân vương phủ, còn thêm Liệt Phượng Nhi tràn đầy lòng hiếu kỳ chạy tới xem náo nhiệt.

Tuy Mặc Minh Uyên không để ý ánh mắt của người khác, nhưng bởi vì vậy, hắn mất cả thời gian ngủ bù, chuyện này hắn không thể dễ dàng tha thứ. Cho nên, hắn quyết định nói rõ với Hạ Cầu Tĩnh, tốt nhất khiến Hạ Cầu Tĩnh nhanh chóng quay về Hạ Sư.

“Huy vương gia...”

“Gọi ta Tĩnh!” Mới nói đã bị Hạ Cầu Tĩnh cắt ngang, biểu tình của thiếu niên còn nghiêm túc, ngữ khí thực kiên định.

Nhân mày hạ mi, biết lắng nghe, “Được rồi! Tịnh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi không thấy được sao?” Trong mắt Hạ Cầu Tịnh tràn đầy thất vọng.

“... Nhìn không ra.” Suy nghĩ, Mặc Minh Uyên thực khẳng định trả lời.

“Ta hướng ngươi biểu đạt tình yêu a!” Thiếu niên thản nhiên nói.

Nghe xong lời Hạ Cầu Tịnh, phản ứng đầu tiên của Mặc Minh Uyên là, may mắn mình không uống trà; phản ứng thứ hai là, mình không nghe nhầm chứ?

Lần đầu hoài nghi thánh lực của mình.

“Nếu không thích ngươi, ta đã về Hạ Sư mà không phải mỗi ngày chạy tới nhà ngươi?” Hạ Cầu Tịnh còn hùng hồn, “Thiên Khải các ngươi cổ vũ nam nam thành thân mà? Cho nên, ta thích ngươi hẳn là không sao! Tuy Hạ Sư không thịnh hành nam phong, nhưng chỉ cần ngươi hướng vương huynh cầu hôn, vì lợi ích lâu dài, chắc chắn hẳn không phản đối.”

Uy uy uy! Suy nghĩ của ngươi cũng quá nhanh đi! Tiểu Mặc nhà ta còn chưa nói có thích ngươi hay không, ngươi đã nói đến chuyện cầu hôn.

Mặc Minh Uyên không hổ là Mặc Minh Uyên, khiếp sợ qua đi, hẳn rất lạnh tĩnh nói: “Huy vương gia, ta không chán ghét ngươi, nhưng không có tình cảm kia với ngươi. Thật có lỗi!”

“Ta biết bây giờ ngươi không thích ta, nhưng không có nghĩa là về sau ngươi cũng không thích ta. Luận tướng mạo, tài trí, võ công, ta đều cảm thấy mình đủ xứng đôi với ngươi.” Hạ Cầu Tịnh tràn đầy tự tin nói.

Đây không phải vấn đề xứng hay không xứng! Mặc Minh Uyên cảm thấy hẳn đúng là đàn gảy tai trâu. Nhu nhu thái dương, há mồm muốn nói...

“Minh uyên, ta thật sự thích ngươi!” Thiếu niên có chút ngượng ngùng, nhưng kiên định nhìn Mặc Minh Uyên, lớn tiếng nói.

“Huy vương gia, ta...”

“Trước kia ta không biết ngươi, nên mới muốn giết ngươi, ngươi tha thứ cho ta được không? Minh Uyên.” Hạ Cầu Tịnh lại ngắt lời Mặc Minh Uyên, đáng thương hề hề nhìn hắn.

“Ta không để ở trong lòng.” Mặc Minh Uyên đạm nói.

“Chỉ cần ta đến Thiên Khải, Thiên Khải và Hạ Sư có thể khôi phục quan hệ hữu hảo....”

“Nhưng, Uyên nhi là của ta! Không thể thú ngươi a!”

Rốt cục Hạ Cầu Tịnh cũng hưởng tư vị bị ngắt lời.

53. Chương 53

Diện vô biểu tình nhìn nam nhân không biết xuất hiện trước cửa từ lúc nào, đang cười đến xuân hồi đại địa, trong đầu Mặc Minh Uyên chỉ có một ý niệm: Trở về thật đúng lúc a!

“Ngươi là ai?” Mặc dù có chút kinh diễm vì mỹ mạo của người tới, nhưng lời nói chiếm hữu của nam nhân khiến thiếu niên nhú mày, lạnh giọng chất vấn.

“Các hạ đứng ở quý phủ của ta, ngay cả chủ nhân là ai cũng không biết sao? Thật thú vị!” Nam nhân mang theo tươi cười thanh thiển, tao nhã bước vào chính sảnh, ngữ khí mềm nhẹ bình thản, không mang theo chút tức giận.

Chỉ có Mặc Minh Uyên biết, nam nhân càng biểu hiện ôn nhu, càng chứng tỏ y tức giận.

Hạ Cầu Tịnh là người thông minh, lập tức hiểu được thân phận của nam nhân, cho nên hắn liền quy kết câu nói vừa rồi của nam nhân là không đồng ý cho nhi tử của mình thành thân với người cùng tính. Hắn thực trấn định nói: “Ngươi là phụ vương của Minh Uyên, Trần vương Mặc Trầm Vân.”

“Đúng vậy.” Mặc Trầm Vân mỉm cười vuốt cằm, ngồi xuống bên cạnh Mặc Minh Uyên.

“Nếu Trần vương đã nghe, ta cũng nói thẳng ra. Ta thích Minh Uyên, muốn cùng hắn bên nhau! Hy vọng người đồng ý!” Trừ bỏ huynh trưởng mình kính sợ và người mình thích, những người khác, vương gia Hạ Sư đều không để vào mắt, dù đối phương là phụ thân của người mình thích, thái độ cũng không hề cung kính.

Thân mình thẳng tắp, biểu tình hoàn toàn không có vẻ dụ dỗ ngoạn mục khi đối mặt với Mặc Minh Uyên, ánh mắt nhìn Mặc Trầm Vân tràn ngập kiên định, khẩu khí tuyệt không mang thành ý, thậm chí có chút ngạo mạn.

“Ta không đồng ý.” Mặc Trầm Vân khẽ nhấp ngụm trà của Mặc Minh Uyên, cười càng ôn nhu.

“Nói thực ra, ta hỏi người chỉ là một hình thức thôi, theo ý ta, Trần vương không có tư cách quản chuyện của Minh Uyên.” Hạ Cấu Tịnh ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy khinh thường với Mặc Trầm Vân.

“Vì sao?” Mặc Trầm Vân tươi cười khả cúc như trước.

Mặc Minh Uyên chọn mi, lạnh nhạt liếc nhìn chén trà của mình trong tay nam nhân.

“Ta nghe nói, từ nhỏ đến lớn người đều không quan tâm Minh Uyên, còn trước khi Minh Uyên đủ nhược quán đã rời nhà, người như thế, căn bản không xứng làm phụ thân của Minh Uyên, hiển nhiên cũng không có tư cách quản chuyện của ta và Minh Uyên!” Hạ Cấu Tịnh lòng đầy căm phẫn. Từ khi phát hiện mình thích Mặc Minh Uyên, hắn liền thu thập tư liệu về Mặc Minh Uyên, hiển nhiên cũng biết Mặc Minh Uyên có tuổi thơ cô đơn không tình thương của cha. Đau lòng Mặc Minh Uyên, đồng thời, bất mãn với Mặc Trầm Vân vị Trần vương được cả đại lục kiêng nể đến cực điểm. Hiện giờ có cơ hội xả giận cho người trong lòng, hắn đương nhiên không bỏ qua việc châm chọc khiêu khích Mặc Trầm Vân.

Đối mặt với chỉ trích của Hạ Cấu Tịnh, Mặc Trầm Vân vẫn diện vô biểu tình như trước, “Ta tuyệt không hối hận vì bỏ mặc Minh Uyên!” Nếu lúc trước y không lạnh lùng, sao có hạnh phúc ngày hôm nay?

“Người?” Hạ Cấu Tịnh không dám tin tròng mắt nam nhân, “Người còn dám nói vậy? Ta quyết định! Ta không thể để Minh Uyên ở bên cạnh phụ thân như người. Minh Uyên, người theo ta quay về Hạ Sư, ta nhất định đối xử tốt với người!”

“Không phải nói sao? Uyên nhi sẽ không theo người.” Mặc Trầm Vân buông chén trà, vẫn ung dung nhìn thiếu niên đã tức giận đến giậm chân: “Đầu óc của Huy vương gia tựa hồ không quá linh động, ngay cả câu ta vừa nói cũng không nhớ, thật khó tin có thể giải quyết được chuyện lục bộ của Hạ Sư tới giờ. Người nói, có đúng không, Uyên nhi?”

Nghiêng đầu cười hết sức ôn nhu với Mặc Minh Uyên.

Đối phương diện vô biểu tình nhìn y: “Không phải người bảo đi nửa tháng sao?” Rốt cục mới nhớ đến sự tồn tại của mình à?

“Bởi vì phụ thân phát hiện, hóa ra ta thật sự không thể rời khỏi Uyên nhi! Cho nên, liền trở lại!” Nam nhân khuyếch thân, mở âm ghé vào tai Mặc Minh Uyên thổi khí.

Dư quang thấy Hạ Cấu Tịnh khiếp sợ hút một ngụm lãnh khí, Mặc Trầm Vân vừa lòng cong khóe môi.

“Người... Người cách xa Minh Uyên cho ta!” Lấy lại tinh thần, Hạ Cấu Tịnh hỏn hỏn hồ, vài bước vọt tới bên người Mặc Minh Uyên, phát tay quét về phía mặt Mặc Trầm Vân.

Nam nhân nghiêng đầu liền tránh được chưởng phong của thiếu niên, khí định thần nhàn, ngón tay vươn ra, điểm trúng huyệt đạo của Hạ Cấu Tịnh, đối phương liền cứng ngắc.

Mà đương sự Mặc Minh Uyên vẫn diện vô biểu tình, lười biếng nhìn nam nhân chế trụ Hạ Cấu Tịnh, nói: “Đừng quá khi dễ tiểu hài tử.” Ngữ khí tấn mạn trước sau như một, hoàn toàn không thấy thành ý.

“Uyên nhi đang giúp hắn cầu tình sao?” Đứng dậy đến trước mặt Mặc Minh Uyên, trên cao nhìn xuống hắn, tuy mặt mang cười, nhưng phượng mâu hẹp dài lại một mảnh băng sương.

“Người...” Nghiêng đầu nhú mi, Mặc Minh Uyên có chút nghi hoặc, “Không cần thiết tức giận!” Biết rõ hắn sẽ không có cảm giác với người ngoài, ăn dấm chua thật sự dư thừa.

Nghe vậy, bằng sương trong mắt nam nhân nhanh chóng bị hòa tan, biến thành bất đắc dĩ và sùng nịch. Vươn tay ôm lấy nhân nhi mảnh khảnh, Mặc Trầm Vân thấp giọng nói: “Uyên nhi, tuy lý trí phụ thân nói cho chính mình, người sẽ không thích người khác, nhưng phụ thân vẫn sẽ ghen a!”

Đúng vậy! Rõ ràng biết, nhưng vẫn không thể khống chế mình mà ghen tuông. Vốn nghĩ rằng, ghen tị, sợ hãi, lo được lo mất linh tinh, y sẽ không bao giờ biết, nhưng từ lúc gặp Uyên nhi, cảm xúc đó lại xuất hiện trên người như cơn bão...!

Trước kia không nghĩ tới, y sẽ vì một người mà bỏ ước định với bằng hữu, vì hân vui vì hân buồn. Tình yêu, quả nhiên là thứ kỳ diệu nhất trên đời!

“...” Tuy Mặc Minh Uyên có chút không hiểu, nhưng không nói gì nữa. Có lẽ, tình của hắn chưa sâu như nam nhân, cho nên hắn không thể hiểu hết tâm tình của nam nhân, hắn chọn bảo trì trầm mặc.

Dù bị điểm huyết đạo, Hạ Cấu Tịnh vẫn nhìn được nghe được. Nghe lời Mặc Trầm Vân và Mặc Minh Uyên nói với nhau, hắn khiếp sợ trừng to mắt: hắn, không nghe nhầm chứ? Hai người này, đâu giống phụ tử a! Rõ ràng... Rõ ràng... Là tình nhân?

Cuối cùng, Hạ Cấu Tịnh bị nâng ra khỏi vương phủ.

Tuy không thích hắn, nhưng cũng không chán ghét thiếu niên bốc đồng này, Mặc Minh Uyên biết cá tính của Mặc Trầm Vân, nếu để Hạ Cấu Tịnh tiếp tục ở lại Thiên Khải, y sẽ chính chết hắn. Nể mặt tình cảm của thiếu niên đối với mình, Mặc Minh Uyên hiếm khi hảo tâm lo lắng cho hắn, sai người đưa hắn về Hạ Sư.

Đương nhiên, Mặc Trầm Vân cũng không cho Hạ Cấu Tịnh sống khá giả, thủ pháp điểm huyết đạo của y rất đặc biệt, đủ để chế trụ thiếu niên một tháng, hơn nữa ai cũng không giải được. Một tháng không thể nhúc nhích, cũng không thể tự ăn uống, chắc chắn khiến thiếu niên chưa từng ném qua đau khổ này tỉnh lại, xem về sau hắn còn dám tâm hoài bất quỷ với người khác nữa không.

Mỉm cười xem nội dung trên khăn lụa, Mặc Minh Uyên ngẩng đầu nhìn Mặc Trầm Vân đang thần nhiên uống trà: “Trầm Vân, chúng ta đến Lâm Phong!”

Không hỏi, Mặc Trầm Vân cười tươi gật đầu.

54. Chương 54

Lâm Phong ở cực nam của đại lục, thủ đô Nhã Tự.

Hành trình lần này là hai người lên quyết định, nên người biết không nhiều lắm, đi theo cũng chỉ có Đồng Vô Vũ, vì giữ bí mật, bọn họ sử dụng mã xa đi đường. Ba người với nhau, Mặc Trầm Vân dung mạo tuyệt thế hiển nhiên không đánh xe, trừ phi bọn họ muốn đưa tới một đồng hoa si thảo si, sau đó toàn bộ đại lục đều biết hành tung của họ — thật ra, không phải không có nam nhân dung mạo mỹ lệ như vậy, nhưng khí chất Mặc Trầm Vân người khác bắt chước không được; mà Mặc Minh Uyên? Người chờ mong người này đánh xe không bằng ảo tưởng con ngựa bỗng nhiên biết đường mà tự hành động; cho nên, loại trừ phụ tử Mặc gia, người duy nhất còn lại là Đồng Vô Vũ đành phải nhận trọng trách, may mắn, hắn là người có thể nói chuyện với động vật, dù không biết đánh xe cũng chẳng sao, chỉ cần hướng dẫn đường cho con ngựa là được rồi.

Hơn một tháng đi đường, cuối cùng ba người Mặc Trầm Vân cũng tới nơi.

Sau khi tới Nhã Tự, chuyện đầu tiên Mặc Minh Uyên làm chính là ngã vào giường của khách *** ngủ một ngày một đêm. Dù sao, bên Thiên Khải có người hắn an bài quản lý, hắn không vội.

Đội Mặc Minh Uyên nghỉ ngơi tốt, đã là ngày thứ ba bọn hắn đến Lâm Phong.

Trong khách phòng, Mạc Minh Uyên nhìn nam nhân có năm, sáu phần giống mình, đang nở nụ cười thanh thản nhu hòa, khí chất xuất trần thoát tục, im lặng khiêu mi. Đồng Vô Vũ ngồi bên cạnh bất đắc dĩ cười khổ:

“Tại hạ thừa nhận, thuật dịch dung của Trần vương gia quả thật xảo đoạt thiên công, thần hồ kì kĩ, nhưng... Khí chất của ngài...” Thấy thế nào cũng không giống người thường a!

Không sai, nam nhân có dung mạo tương tự Mạc Minh Uyên chính là Trần vương Mạc Trầm Vân. Vì Mạc Minh Uyên nói hôm nay bọn họ muốn đi gặp một người, mà chỗ của người này không đường hoàng, cho nên hẩn yêu cầu dịch dung. Nhưng thay đổi không dưới mười khuôn mặt, bất luận khó coi hay bình thường, chỉ cần là Mạc Trầm Vân, đều tản mát hào quang siêu phàm xuất trần, khiến người ta xem nhẹ mặt của y, chỉ chú ý khí chất. Nam nhân này cứ như bóng đèn ngàn oát.

“Không có cách, khí chất là trời sinh!” Mạc Trầm Vân bóc diện cụ bên ngoài, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ, nụ cười tao nhã.

“Một khi đã như vậy, người liền ở lại khách *** chờ chúng ta!” Mạc Minh Uyên không chút do dự nói.

Hắn vừa dứt lời, Mạc Trầm Vân lập tức thu liễm khí tức, rõ ràng không hề di chuyển, lại khiến người ta cảm thấy nơi này không có người, thần kỳ đến cực điểm.

“...” Đã có bản lĩnh thế, còn đổi hết diện cụ này đến diện cụ khác làm gì? Chẳng lẽ muốn đùa giỡn bọn họ! Đồng Vô Vũ đầu đầy hắc tuyến, lơ đãng liếc thấy vẻ mặt không chút bất ngờ của Mạc Minh Uyên, khoe miệng cũng bắt đầu run rẩy...

Không, người bị đùa giỡn chỉ có mình mà thôi! Chắc chắn là thế!

Mang diện cụ, ba người bước ra khách ***.

Từ cổ chí kim, nơi nào náo nhiệt nhất?

Đáp: làng chơi.

Mục đích của ba người Mạc Minh Uyên đúng là nơi mà hiện đại xưng là làng chơi, ở cổ đại thì mang cái tên nên thơ hơn – Phố hoa. Phạm vi thu nhỏ lại, chúng ta có “Thanh lâu” hay “Kỹ viện”. Đương nhiên, đại bộ phận có văn hóa có tu dưỡng ưa dùng hai chữ “Thanh lâu”, dù sao cũng không nên nói trắng ra, hàm súc sẽ bớt ngượng ngùng.

Vì lúc này là ban ngày, mà ban ngày phố hoa không buôn bán, nên quạnh quẽ đến quỷ dị, hoàn toàn không thấy vẻ xa hoa ồn ào của ban đêm.

Đi đến trước một tiểu quán quán tên là “Sở Sương các”, Đồng Vô Vũ thức thời tiến lên gõ cửa. Một lát, đại môn màu son chậm rãi mở ra. Một tiểu tư thanh tú xoa xoa mắt, ngáp dài đứng phía sau cửa, lười biếng nói: “Các vị gia, ban ngày tẻ các không buôn bán, muốn tìm vui thảnh buổi tối lại đến.”

“Tại hạ không đến tìm hoan.” Đồng Vô Vũ mỉm cười nói.

“Không phải tìm hoan? Vậy các vị là?” Thiếu niên lẩn lộn ở nơi phong nguyệt vẫn có ánh mắt, nhìn ra ba người Đồng Vô Vũ dù mặc bình thường, nhưng khí chất không thường. Nên nghe hắn nói không tới tìm hoan mua vui, thiếu niên cũng không biến sắc, mà thật cẩn thận hỏi.

“Tại hạ muốn bái phỏng Chung Ly công tử.” Quay đầu nhìn Mạc Minh Uyên lười nhác tựa vào lòng Mạc Trầm Vân, Đồng Vô Vũ nói ý đồ đến với thiếu niên.

Chung Ly công tử, một năm trước xuất hiện ở “Sở Sương các”, dung mạo tuyệt đại khuynh đảo chúng sinh, một khúc tự vũ kinh diễm hồng trần, từ đó trở thành đầu bài của “Sở Sương các”. Vô số quan to quý nhân vùng tiền như rác, chỉ cần gặp được hắn, nhìn hắn vũ một khúc, nhưng người có thể gặp Chung Ly chẳng bao nhiêu. Bởi vì Chung Ly công tử định ra ba quy củ không tiếp: người có quyền không tiếp, người vô tài không tiếp, người vô đức không tiếp.

Điều kiện hà khắc như vậy không phải không ai kháng nghị, nhưng Chung Ly công tử vẫn chưa ký khế ước bán mình với “Sở Sương các”, nếu có người bức bách hắn, hắn có thể đi. Mà những người không thuộc ba loại không tiếp tự nhiên không muốn mỹ nhân ly khai, trong những người này lại có người đủ mảnh khỏe, có bọn họ làm chỗ dựa, người dám bức bách Chung Ly còn chưa xuất hiện.

Một mỹ nhân như vậy, ba người trước mặt lại nói muốn gặp, hơn nữa còn dùng khẩu khí bình thản như muốn gặp một người bình thường chứ không phải Chung Ly công tử đẹp nhất Lâm Phong.

Thiếu niên giật mình một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, trên mặt lộ vẻ không dám tin, “Người... Người đang nói giỡn?”

“Thỉnh đem vật này chuyển giao Chung Ly công tử, công tử nhìn thấy tự nhiên biết làm thế nào.” Lấy ra mảnh hắc ngọc dài bằng ngón tay, Đồng Vô Vũ không quan tâm vẻ khiếp sợ cùng khinh thường của thiếu niên, mỉm cười như cũ.

Có chút hoài nghi nhìn hắc ngọc lạnh lẽo trong tay, thiếu niên gật đầu, “Ba vị thỉnh chờ!”

Nhìn thấy đại môn đóng lại, Đồng Vô Vũ cười nói: “Nếu không biết chắc tình báo hoàn toàn đúng, tại hạ thật khó tin người như hắn sẽ chịu khuất thân ở đâu!” Hơn nữa còn làm một tiểu quan.

Mặc Trầm Vân không biết “Người như hắn” rốt cuộc là thân phận gì, nhưng xuất phát từ tin tưởng Mặc Minh Uyên, y không hỏi.

“Ngay cả người cũng không tin, huống chi người vội vàng tìm hắn.” Mặc Minh Uyên thản nhiên nói.

“Cũng đúng!” Đồng Vô Vũ cười, phe phẩy quạt.

Ước chừng một chén trà nhỏ, thiếu niên ra mở cửa, vẻ mặt cung kính nói với ba người: “Chung Ly công tử thỉnh ba vị vào!” Hai tay dâng hắc ngọc.

55. Chương 55

Mặc Trầm Vân vốn tưởng rằng có thể làm đầu bài của tiểu quan quán, nhất định có dung mạo diễm lệ, ngôn hành cử chỉ đều lộ ra mị hoặc hồn xiêu phách lạc. Nhưng Chung Ly lại đánh vỡ hiểu biết của y.

Người trước mặt, dung mạo quả thật độc nhất vô nhị, nhưng hoàn toàn không có quyền rũ diễm tục, chỉ có cao nhã uyển ước như lan. Y sam thủy sắc, hình thức không khác gì y phục bình thường, lại tôn lên sự cao quý của thiếu niên. Thiếu niên? Đúng vậy, thiếu niên. Chung Ly công tử nổi danh Lâm Phong, thực chất là thiếu niên mười tám tuổi, một thiếu niên trong mắt tràn ngập lạnh lùng.

Cẩn thận đánh giá Chung Ly một lát, Mặc Trầm Vân chậm rãi nở nụ cười.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Thanh vương điện hạ của Thiên Khải.” Chung Ly nhìn thẳng Mặc Minh Uyên, rõ ràng tươi cười xinh đẹp động lòng người, lại hoàn toàn không tới đáy mắt.

Mặc Minh Uyên miễn cưỡng khiêu mi, “Cũng vậy!”

Lâm Phong hoàng cung.

Đêm dài, Lâm Phong quốc chủ vẫn điểm đèn chưa nghỉ, hắn ngồi ngay ngắn sau thư trác, còn chăm chỉ phê duyệt tấu chương chống chấy, viết nhận xét lên từng quyển từng quyển.

Nội thị hầu hạ bên cạnh dựa người vào giá sách, đầu thỉnh thoảng điểm nhẹ, đang ngủ gật.

Rõ ràng không gió, nền đồ sau chao đèn bạch sắc lại nhẹ nhàng nhảy lên, chợt lóe chợt lóe, tựa hồ ngay sau đó sẽ tắt. Lâm Phong ngẩng đầu, đôi mắt ngọc bích thâm thúy bình tĩnh nhìn đại môn đóng chặt.

“Nếu đến đây, cần gì trốn!” Buông bút ngọc, lam phát nam tử tuần mỹ vô trù khê cong môi, câu ra một mặt tươi cười lạnh lùng, thờ ơ nói.

“Không hổ là Lâm Phong quốc chủ, hảo nhĩ lực!” Nam thanh (giọng nam) trầm thấp từ tính mang theo ý tán thưởng, ba thân ảnh từ sau màn che đi ra, dần dần hiện rõ.

Tuần dật thanh niên tóc đen mắt nâu, thanh tú thiếu niên tóc đen mắt hổ phách và tuần tú thanh niên tóc đen mắt đen. Ba người này, đúng là Đồng Vô Vũ, Mặc Minh Uyên và Mặc Trầm Vân sau khi dịch dung.

“Ba vị là?” Trong trí nhớ của Lâm Phong không có người như vậy, nếu có, hẳn tuyệt đối không quên.

Mặc Minh Uyên thần nhiên ngồi xuống ghế, híp mắt ngáp một cái, nói: “Quốc chủ đoán không ra?” Khẩu khí lười biếng, lời khiêu khích lại khiến người ta không thể tức giận, giống như bị hấn châm chọc là chuyện thực đương nhiên, hẳn là người trời sinh nên nói như vậy.

Dù Lâm Phong, cũng không thoát loại cảm giác này.

“Thanh vương Thiên Khải?” Mây kiếm của Lâm Phong hơi nhú. Theo hẳn biết, người có khí chất kỳ lạ này, toàn bộ đại lục chỉ có một, là phó thừa tướng Thiên Khải nổi danh gần đây. Nhưng hẳn nghĩ không ra, mục đích Mặc Minh Uyên tự nhập hoàng cung Lâm Phong.

“Đúng vậy!” Vuốt cằm, khẩu khí bình thản của Mặc Minh Uyên chỉ có Mặc Trầm Vân nghe ra không kiên nhẫn, “Giờ không còn sớm, ta cũng không đi vòng vèo. Lần này tới, ta thay mặt Thiên Khải thương lượng việc kết minh với người.”

“Thanh vương, người đang nói giỡn với trẫm sao?” Lâm Phong cười lạnh. Lâm Phong và Thiên Khải xưa nay nước sông không phạm nước giếng, cho nên cũng không có giao tình, hẳn dựa vào cái gì phải kết minh với Thiên Khải?

“Lâm Phong quốc chủ nói vậy là biết rất rõ ràng thế cục hiện giờ, ba nước Lâm Phong, Thiên Khải, Hạ Sư thế chân vạc, vẫn duy trì cân bằng, nhưng loại cân bằng này cũng dễ bị đánh vỡ. Mà ta không hy vọng đại lục rơi vào chiến loạn, ít nhất lúc ta còn sống, cũng không hy vọng.” Mặc Minh Uyên bắt chéo hai chân, vẻ lười biếng mất đi, khuôn mặt non nớt không chút biểu tình, nhưng lại tản mát ra khí thế bề ngạo thiên hạ.

Điều này, hiển nhiên Lâm Phong rõ ràng, hơn nữa trước khi Lâm Phong chuẩn bị tốt, y còn hy vọng thế cân bằng có thể tiếp tục bảo trì. Đương nhiên, chờ Lâm Phong y chuẩn bị tốt..., chiến loạn nhất định xảy ra!

Hai mắt ngọc bích bí hiểm nhìn chằm chằm thiếu niên, ngữ khí Lâm Phong đậm nhạt: “Thì sao?”

“Ta biết, chỉ bằng thực lực của ta không thể thuyết phục quốc chủ bệ hạ, cho nên ta muốn cùng bệ hạ làm giao dịch nho nhỏ.” Hai tay vòng trước ngực, Mặc Minh Uyên tà ngễ nhìn Đồng Vô Vũ, người sau hiểu ý, tiến lên mấy bước, lấy ra một khối ngọc bội hoa lan thủy sắc.

Nhìn thấy ngọc bội, nam tử vẫn khí định thần nhàn, hơi thở thoáng chốc rối loạn.

“Bệ hạ hẳn quen thuộc với khối ngọc này!” Thiếu niên lạnh lùng nhìn nam tử đã khôi phục bình tĩnh trong nháy mắt, nói.

“Từ đâu có?” Lâm Phong trầm giọng hỏi.

“Tự nhiên là người khác tặng. Chủ nhân của ngọc bội nói, cái này vốn là một người quan trọng tặng hẳn, nhưng hiện giờ hẳn đã quên người nọ, cho nên ngọc không cần thiết giữ lại. Vì thế, nó tới tay ta.” Mặc Minh Uyên hơi nhú mi, con ngươi trong suốt khê đảo, nhìn Mặc Trầm Vân luôn đứng phía sau.

Nam nhân cùng hẳn tâm ý tương thông, mỉm cười, lấy ra một túi nước, đưa cho nhân nhi đã nói quá nhiều nên miệng khô khốc.

Mặc Minh Uyên tiếp nhận túi nước, chậm rãi uống, ánh mắt lại âm thầm liếc nhìn nam tử đang ngồi sau thư trác. Nhìn mặt y từ xanh biến trắng, khó nén khiếp sợ và đau lòng.

“Hắn... Hắn, ở đâu?” Cổ nén cội lòng tan nát đau đớn, nam tử kiêu ngạo không muốn hiển lộ yếu ớt trước mặt người ngoài.

“Nói cho bệ hạ, người có thể làm gì? Người nọ nói, hẳn rất chấp nhất, hẳn tuyệt đối không cho phép chính mình chia sẻ nam nhân của mình với nữ nhân khác, cũng không dễ dàng tha thứ ái nhân của mình sinh hạ

hài tử cùng nữ nhân khác. Cho nên, hần phải rời đi.” Trả túi nước cho Mặc Trầm Vân, Mặc Minh Uyên thờ ơ nói: “Dù bệ hạ ép buộc hần trở lại bên mình, có cơ hội hần vẫn rời đi. Hơn nữa, càng khó tìm được.”

Lâm Phong nhắm mắt lại, đúng vậy! Tìm hần về thì thế nào? Thân phận hiện giờ của y chắc chắn phải có tử tự, mà người nọ không dễ dàng tha thứ, y cũng vậy, tuyệt đối không thể tiếp thu chuyện người nọ cùng nữ tử.

“Nếu nói, ta có cách để quốc chủ và người nọ gần nhau, bệ hạ có nguyện ý kết minh với Thiên Khải hay không?” Thấy cơ hội đến, Mặc Minh Uyên mới mở miệng.

Nghe vậy, nam tử mạnh mẽ ngẩng đầu.

“Đó là giao dịch của ta! Lấy hòa bình của đại lục đổi ái nhân bên cạnh cả đời, bệ hạ nghĩ có lời không?” Lâm Phong và Hạ Hồi Khâm có dã tâm giống nhau, nhưng hai người này vẫn khác nhau.

Hạ Hồi Khâm vô tình, mà Lâm Phong hữu tình. Chính vì nguyên nhân này, hần mới để Lâm Phong đoạt được chủ vị, nếu không từ lúc phát hiện dã tâm của Lâm Phong, hần liền phải người loại bỏ y. Tuy vô công Lâm Phong không tồi, nhưng có những người giỏi hơn y nhiều, tỷ như Đồ Lam.

“Để trẫm suy nghĩ....” Lâm Phong hơi nhíu mi.

Ra hoàng cung, ba người Mặc Minh Uyên trở về khách ***.

Trong phòng, đã có người chờ.

“Minh Uyên đại nhân!” Dưới ánh nến, trên khuôn mặt tuấn tú của thanh niên là nụ cười thản nhiên.

“Đã lâu không gặp, Đồ Lam.” Mặc Minh Uyên lười biếng nheo mắt, gọi ra tên người nọ.

“Đúng vậy!” Đồ Lam hơi hơi khom người, cung kính nói.

“Ta tưởng ngươi đã rời Lâm Phong.” Hần sớm nói, sau khi Lâm Phong thái tử ám sát tiền quốc chủ, Đồ Lam có thể rời đi.

“Đồ Lam ở lại, muốn tái kiến đại nhân một lần.”

Nghe xong lời thanh niên, khóe mắt Mặc Trầm Vân vi câu, cười đến ôn hòa.

“Chuyện gì?” Liếc Mặc Trầm Vân một cái, Mặc Minh Uyên nhàn nhạt nói.

“Thủ lĩnh ‘Thí Dạ’ đã biết ta được ngài cứu, thỉnh ngài phải cẩn thận!” Đồ Lam ninh mi, nghiêm túc nói.

Một sóng chưa bình, một sóng lại khởi!

56. Chương 56

Ngủ thẳng tới trưa hôm sau, ở trong phòng dùng qua ngọc thiện, phụ tử ôm nhau nằm trên giường nói chuyện phiếm!

“Chung Ly chính là Thu Kính Kha!”

“Đúng vậy! Chung Ly đúng là ‘chung ly’, cuối cùng cũng chia ly.” Mặc Minh Uyên từ trước đến nay luôn là hài tử ngoan ngoãn có hỏi tất đáp.

Biết Lâm Phong từng đổi tên bước chân vào giang hồ, Mặc Trầm Vân liền điều tra chuyện của hần khi dùng tên giả Phong Lâm. Trong đó đề cập tới chuyện Phong Lâm có mối quan hệ mật thiết với Thu Kính Kha – được người giang hồ xưng danh ‘diêm kiếm công tử’, nên khi nhìn thấy Chung Ly, y liền biết dụng ý của Mặc Minh Uyên.

“Cũng khó trách Lâm Phong quốc chủ tìm không thấy Thu Kính Kha ngay dưới mí mắt mình. Chỉ cần là người nhận thức Thu Kính Kha đều biết, hần vì diện mạo bên ngoài mà cảm thù loại địa phương như tiểu

quan quán tới tận xương tuỷ, dù thế nào Lâm Phong cũng không ngờ hắn sẽ tới nơi hắn căm thù nhất làm nghề hắn chán ghét nhất.” Mặc Trầm Vân vuốt ve mái tóc đen của nhân nhi trong lòng, cười nhẹ.

Mặc Minh Uyên cũng mỉm cười, “Đây gọi là điểm mù.” Thu Kính Kha là người thông minh, hơn nữa rất nhẫn tâm với chính mình, đối người mình yêu càng nhẫn tâm hơn. Người yêu hắn thực vất vả, mà người này là người đứng đầu một quốc gia lại càng vất vả.

Nhưng không thể không nói, Mặc Minh Uyên tán thưởng hắn: tại thời đại quân chủ tối thượng, hắn có gan theo đuổi thứ mình muốn, nhẫn tâm cự tuyệt người mình yêu.

“Nếu đổi Uyên nhi là Thu Kính Kha, người sẽ làm thế nào?” Mặc Trầm Vân rất muốn biết cách làm của hắn.

“Ta à! Nếu thật sự yêu, ta sẽ bị hủy Lâm Phong quốc.” Mặc Minh Uyên nở nụ cười sáng lạn, đáp rõ ràng.

Như vậy, người hắn yêu sẽ không vì giang sơn mà do dự. Đương nhiên, nếu bởi thế mà người hắn yêu oán hận hắn, hắn sẽ không chút do dự vứt bỏ y – người như vậy, không đáng để hắn yêu.

“May mắn, lúc phụ vương muốn phong ta là thái tử, ta liền cự tuyệt.” Mặc Trầm Vân mặt không đổi sắc cười nói.

“Nếu đổi người là Lâm Phong?” Tuy biết đáp án của y, nhưng có qua có lại mới công bằng! Tay Mặc Minh Uyên trụ trong lòng nam nhân, nâng cằm, hai mắt màu hổ phách nhìn y không chớp mắt.

“Uyên nhi nghĩ, phụ thân sẽ cho phép thứ trở ngại tình yêu của chúng ta tồn tại sao?” Nam nhân cười đến ôn nhu tình, bàn tay vuốt ve chân trắng nõn của nhân nhi trong lòng.

Ngữ khí ôn nhu tới mức có thể nổi trên mặt nước, lại khiến người ta không thể hoài nghi.

Híp mắt lại, Mặc Minh Uyên lười nhác nằm úp sấp trên ngực nam nhân, tùy ý tay nam nhân làm càn, “Chúng ta, khác Lâm Phong và Thu Kính Kha.”

“Đúng vậy!” Mặc Trầm Vân thờ ơ đáp, hiện giờ tâm tư của y đều đặt trên thân thể thiếu niên.

Lúc ngón tay xâm nhập cơ thể vẫn có chút đau, nhưng với Mặc Minh Uyên mà nói, chút đau ấy không đáng kể. Với năng lực học hỏi siêu cường, hắn đã sớm học cách thả lỏng chính mình, không để mình bị thương.

“Àn...” Nhíu mi, tay ôm nam nhân thoáng xiết chặt. Cảm giác nam nhân dừng động tác tiến vào, mặt hắn giãn ra, mỉm cười, “Không sao, tiếp tục đi!”

“Uyên nhi nhẫn một chút.” Được cho phép, Mặc Trầm Vân lập tức xâm nhập, nội bích nóng bỏng ma xát với thứ cực đại tạo ra khoái ý không gì sánh được.

Mặc Minh Uyên nhắm mắt, từng trận rên rỉ thoát khỏi miệng.

Nhận thấy thiếu niên thả lỏng, nam nhân cong môi, tách hai chân thiếu niên, lộ ra u huyết nho nhỏ đỏ bừng đang bao lấy dục vọng của chính mình, do trêu sấp mà niêm mạc thủy nhuận, lập lòe như đóa hoa. Phân thân bị mật đạo vây lấy khiến khoái ý không ngừng dâng cao, mỗi một lần xâm nhập đều cảm thấy không đủ, thâm nghĩ phải chiếm giữ càng sâu.

Cao trào đến, thân thể hai người đồng thời căng thẳng, thở gấp, tình triêu không ngừng.

Thật lâu sau, thân thể ấm áp phủ lên, nhẹ nhàng hôn hai gò má nhân nhi, cẩn thận ôn nhu.

“Uyên nhi.” Nam nhân thấp giọng hỏi.

“Àn?” Thiếu niên lười nhúc nhích, dùng giọng mũi đáp lại.

“Nửa tháng nữa, là sinh thần của ngươi. Muốn cái gì?” Vuốt mái tóc ướt mồ hôi của thiếu niên, Mặc Trầm Vân cười nhu tình như nước.

Sinh thần, không phải của “Mặc Minh Uyên”, mà chính là của Mặc Minh Diên. Trong miệng gọi Uyên nhi, nhưng thực tế Mặc Trầm Vân luôn phân chia hai linh hồn rõ ràng.

“Ta không muốn gì.” Hắn cũng không thiếu đồ vật này nọ.

“Nhưng, phụ thân rất muốn tặng Uyên nhi!” Ra vẻ khó xử nhăn mày, nam nhân xấu xa xoa hồng châu trước ngực thiếu niên, khẽ vân vê.

“Tùy người.” Bất đắc dĩ lườm y một cái, không khí lực đẩy bàn tay đang tác loạn của Mặc Trầm Vân.

Cười đắc ý, nam nhân vẫn đang ở trong thân thể Mặc Minh Uyên liền lật người hất lại, “A....” Ma sát kích thích khiến thiếu niên trở nên mềm nhũn.

Vô lực nằm úp sấp, đón nhận trườ sấp liên tiếp của nam nhân.

Nâng thất lưng Mặc Minh Uyên, sấp nhập, tay phải chuyển đến trước người thiếu niên, cầm dục vọng của hắn vuốt ve.

Thân thể sau cao trào càng mẫn cảm, căn bản không chịu được kích thích như vậy, Mặc Minh Uyên vì khoái cảm dâng cao mà rơi lệ, “A a.... Ân, Trầm.... Trầm Vân a....”

Luật động nơi tay nam nhân càng nhanh hơn, tiến lên khẽ cắn vành tai thiếu niên, hạ thân thật lớn không ngừng trườ sấp, “Vậy, phụ thân tặng chính mình cho Uyên nhi a!”

Tặng như thế? Hắn có thể cự tuyệt sao?

“A ân....” Mặc Minh Uyên ngẩng đầu lên, mái tóc đen bóng tạo ra độ cung duyên dáng.

Ôm lấy Mặc Minh Uyên tựa vào trước người, Mặc Trầm Vân tách hai chân thiếu niên vòng qua thất lưng mình, song chường cổ định eo nhỏ nhắn, hung hăng trườ sấp mật huyết sưng đỏ.

Mặc Minh Uyên vô lực tựa vào lòng nam nhân, tùy động tác lên xuống, tư thế này làm hắn có thể thấy rõ ràng dục vọng cực đại của thấy nam nhân thông thuận ra vào cơ thể mình, niềm trù theo chỗ kết hợp chậm rãi chảy xuống, phân thân trước người run rẩy, khát vọng.

Xấu hổ ngượng ngùng khiến hắn đỏ bừng mặt.

57. Chương 57

Lúc tỉnh lại, sắc trời đã lần thứ hai trở tối.

Được Mặc Trầm Vân giúp tắm rửa xong, Mặc Minh Uyên lười nhác tựa vào thành giường, ăn từng thìa cháo nam nhân đưa đến bên miệng, “Sao không thấy Đồng Vô Vũ?” Nhớ tới người một ngày không gặp, hắn thuận miệng hỏi.

“Buổi chiều Lâm Phong quốc chủ phái người đến, mời chúng ta vào cung nói chuyện. Phụ thân nghĩ thân thể Uyên nhi không thoải mái, không đi lại thì tốt hơn, nên bảo Đồng Vô Vũ đến gặp hắn. Dù sao, Đồng Vô Vũ đều rõ ràng kế hoạch của Uyên nhi, không phải ư?” Mặc Trầm Vân vô tội cười nói.

Quả nhiên y để ý chuyện hắn nói toàn bộ kế hoạch cho Đồng Vô Vũ, mà không hề nói với y? Mặc Minh Uyên im lặng.

Không nói cho Mặc Trầm Vân là do lười nói, với sự khôn khéo của y, chỉ cần cho y một chút tin tức y liền đoán ra toàn bộ kế hoạch, hắn cần gì phải làm điều thừa! Đương nhiên, Mặc Trầm Vân cũng biết thế, nhưng trong lòng vẫn không quá vui vẻ. Đối với Uyên nhi, y luyến tiếc, nhưng đối với Đồng Vô Vũ, y không quan tâm.

“Uyên nhi, cùng phụ thân bỏ trốn được không?” Mặc Trầm Vân đột nhiên nói lời kinh người.

Khẽ nhếch mi, Mặc Minh Uyên nhìn về phía nam nhân đang cười đến xuân hoa rực rỡ.

“Dù sao chính sự của Thiên Khải ta và người đã sớm an bài người xử lý tốt, minh thư Đồng Vô Vũ sẽ đưa về. Uyên nhi cùng phụ thân dạo chơi tứ phương thôi!” Buông bát không, Mặc Trầm Vân tiến lên, ôm hắn vào trong lòng, cười nói.

“Mặc Giác....” Mặc Minh Uyên sớm chán ghét vào triều sớm, xử lý đồng tấu chương chông chất liền dao động, nhưng không yên tâm về Mặc Giác mới vừa thành thân với Vũ Văn Nghiêu.

“Phụ thân đã nói rồi mà? Về vấn đề tử tự, phụ thân sớm chuẩn bị tốt.” Linh hoạt nhu ẩn thất lưng bủn rủn của thiếu niên, nam nhân nói.

“Là cái gì?” Đã đoán được đại khái, Mặc Minh Uyên vẫn hỏi.

“Dụng tử đan, công dụng như tên! Lần trước gặp mặt bằng hữu là vì lấy được này.” Tuy rằng y thất hẹn, nhưng bằng hữu của y vẫn bảo người đưa đến tay y.

Thật có loại này được a! Mặc Minh Uyên hắc tuyến.

“Hữu dụng không?”

“Yên tâm, bằng hữu của ta đã tự mình thử được hiệu.” Tựa hồ nghĩ tới cái gì thú vị, Mặc Trầm Vân bật cười, hơi thở phả vào tai thiếu niên, khiến hắn không được tự nhiên xoay hạ thân.

Thế giới này thật đúng là thiên đường của đồng nghiệp nữ a! Ngay cả được nam nam sinh tử cũng điều chế ra. Nếu đám nữ nhân ở Long tổ biết có thế giới này, nhất định tiếc nuối vì mình không được tới đây? Mặc Minh Uyên nhịn không được nghĩ.

“Trước khi xuất phát, phụ thân đã giao được cho Vũ Văn Nghiêu.” Mặc Trầm Vân tiếp tục nói: “Đúng rồi, ta cũng đưa một viên cho Đồng Vô Vũ, bảo Đồng Vô Vũ chuyển giao Lâm Phong vương, như vậy, cơ hội hắn có thể vẫn hồi Thu Kính Kha cũng lớn hơn chút. Nhưng, phụ thân thực hoài nghi hắn có dùng được hay không!”

Nói tới đây, nụ cười Mặc Trầm Vân có chút cổ quái.

“Vì sao?” Mặc Minh Uyên tò mò ngẩng đầu nhìn y.

“Uyen nhi không biết, lão bà của bằng hữu ta là người vô cùng sợ đau, mà bằng hữu ta rất sủng ái nhân. Cho nên, tuy hắn là người phía trên, hài tử lại do hắn sinh.” Mặc Trầm Vân cười tủm tỉm giải thích. Lại nói tiếp, bộ dáng Tố Cẩm mang thai thật thú vị!

“Nói cách khác, được này quả thật có thể khiến nam nhân sinh con, nhưng người sinh là người phía trên?” Khóe miệng Mặc Minh Uyên hơi run rẩy.

“Đúng vậy! Phải sinh hạ hài tử, nhưng là người phía trên ăn được, cùng lão bà giao hoan. Chỉ cần nuốt vào một chút dịch thể của người phía dưới, chắc chắn có thể hoài thai.” Mặc Trầm Vân cười thực thoải mái.

Trầm mặc một lát, Mặc Minh Uyên mới mở miệng: “Người, nói cho Vũ Văn Nghiêu không?”

“Đương nhiên không, phụ thân chỉ nói người phía trên uống được, sau đó giao hoan là được.” Sao y có thể nói a? Mặt Mặc Trầm Vân đầy xấu xa khiến kẻ khác không rét mà run.

“Người không sợ Vũ Văn Nghiêu không khẩu giao vì Mặc Giác, không công lãng phí một viên được?” Mặc Minh Uyên phản bác.

“Yên tâm, Giác nhi sợ đau, chắc chắn mỗi lần Vũ Văn Nghiêu cùng hắn giao hoan sẽ phục vụ hắn.” Y dám làm như thế, hiển nhiên đã tính toán tốt.

“Vậy là tốt rồi! Còn Lâm Phong?” Mặc Minh Uyên cũng thực chờ mong nhìn thấy bộ dáng Vũ Văn Nghiêu mang thai.

“Phụ thân có viết cách dùng được trong thư gửi hắn, tin rằng bằng sự chấp nhất của Lâm Phong đối với Thu Kính Kha, vì vẫn hồi ái nhân, hắn nhất định dùng.” Người này không cần khổ nhục kế, với cá tính của Lâm Phong, chắc chắn hắn sử dụng.

Nếu Mặc Trầm Vân đã an bài kế hoạch tốt, Mặc Minh Uyên cũng không có lý do phản đối.

Được đồng ý, Mặc Trầm Vân cười dài mặc y phục cho hắn, ôm hắn rời khỏi phòng. Ngoài cửa khách ***, một chiếc mã xa đang đợi. Thanh niên ngồi ngoài xe nhìn thấy hai người, vội vàng xuống xe hành lễ, “Gia, thiếu gia hảo!”

Chọn mi nhìn thanh niên, Mặc Minh Uyên lạnh nhạt nhìn về phía người đang ôm mình: nam nhân này, quả nhiên có thể lực khác mà ngay cả tình báo của Ngự gia cũng không biết a!

“Sau này chậm rãi nói cho người!” Mặc Trầm Vân trấn an hôn nhẹ hai má nhân nhi trong lòng, đưa hành lý cho thanh niên, ôm thiếu niên lên xe.

“Ta cũng không vội.” Mặc Minh Uyên tự tiểu phi tiểu nhìn y, y nghĩ hần giống y sao? Hần không dễ dàng sinh khí đâu!

Ý bảo thanh niên đánh xe, Mặc Trầm Vân cúi đầu nhìn Mặc Minh Uyên, cười nói: “Uyên nhi sinh khí, phụ thân mới cảm thấy ngươi có chút để ý tới ta!”

“Ngươi thực khó chiều!” Mặc Minh Uyên lơ đãng cười nói.

“Không, là phụ thân quá yêu Uyên nhi!” Mặc Trầm Vân cười phản bác.

Mặc Minh Uyên mỉm cười, ỷ vào lòng nam nhân. Hần đương nhiên biết, nếu không, sao hần lại dễ dàng tha thứ y ghen tuông vô cớ.

“Uyên nhi...”

“Cái gì?”

“Phụ thân rất rất yêu ngươi!”

“Ta biết!”

“Uyên nhi không đáp một câu sao?”

“Ta cũng rất rất yêu Trầm Vân ngươi, như vậy được chưa?”

“Cảm giác nói cho có lệ!”

“... Ngươi thực phiền!”

“.....”

Chính văn hoàn

58. Chương 58: Phiên Ngoại: Giải Tỏa Nghi Vấn

Đây là chuyện xảy ra vào một ngày nào đó lúc Liệt Phượng Nhi chưa đến Thiên Sơn Hạo Nguyệt lâu làm.

Ngày đó, trời trong vắt, mang theo sự ấm áp đặc trưng của mùa xuân. Mặc Minh Uyên và Liệt Phượng Nhi ngồi trong vườn chơi cờ... Ân, đương nhiên là cờ năm quân.

Tuy Mặc Minh Uyên biết cờ vậy, nhưng vì Liệt Phượng Nhi là nữ tử hiện đại chỉ biết chơi cờ năm quân, hần cũng đành cùng nàng chơi loại cờ mà từ khi lên ba hần không thêm đụng vào nữa.

Đã nhiều lần nhường nhịn, nhưng thực lực hai bên vẫn quá chênh lệch khiến Liệt Phượng Nhi vô cùng tự ti. Mười ván, Liệt Phượng Nhi thua chín, một ván thắng là Mặc Minh Uyên cố ý thua.

Dưới tình huống toàn bại này, người có lòng tự trọng đều dừng cuộc chơi, huống chi là Liệt Phượng Nhi. Đẩy bàn cờ, nàng nhụt chí nằm sấp trên bàn, than thở: “Không được không được, rất tổn thương lòng tự trọng! Ta không chơi nữa!”

Mặc Minh Uyên từ chối cho ý kiến, là tiểu cô nương này đề nghị chơi cờ trước, giờ nàng tự chấm dứt cũng tốt.

Ngẩng đầu, Liệt Phượng Nhi tò mò nhìn thanh sam thiếu niên lười biếng, ngũ khí sùng bái: “Minh uyên, ngươi thật sự đến từ một thế giới với ta ư? Sao ngươi làm gì cũng rất lợi hại, ta thực hoài nghi có cái gì người không biết?”

“Nói mới nhớ, ta đã quên hỏi. Sao ngươi biết ta xuyên không?” An nhàn quá lâu, ngay cả vấn đề quan trọng cũng quên.

“Chắc chắn Minh Uyên chưa từng đọc tiểu thuyết xuyên qua!” Liệt Phượng Nhi khẳng định.

Chính xác là một quyển cũng chưa xem, nhưng người bên cạnh không ngừng giáo huấn hần về phương diện này. Mặc Minh Uyên trầm mặc, cam chịu.

“Cho nên, một kẻ ăn chơi trác táng sau khi mất đi trí nhớ trở nên thông minh xuất sắc như vậy, người đọc tiểu thuyết xuyên qua vừa nghe liền biết. Lúc ta nghe tin tức này đã quyết định tới Thiên Khải, muốn xác định có phải người và ta giống nhau không. Mà khi người nghe ta là Hán nhân thì thoáng dao động, ta liền biết, ta đã đoán đúng.” Liệt Phượng Nhi ngẩng đầu, cười đến đắc ý. Cũng có cái Mặc Minh Uyên không biết mà nàng lại biết, điều này sao có thể không làm nàng cao hứng sau nhiều ngày bị Mặc Minh Uyên vĩ đại đả kích?

Thì ra là thế! Không thể ngờ, sau khi xuyên qua giả vờ mất trí nhớ không chỉ là phương pháp kinh điển nhất, mà còn là thủ đoạn hấp dẫn đồng bạn xuyên qua tốt nhất a! Mặc Minh Uyên cảm khái.

59. Chương 59: Phiên Ngoại: Phỏng Vấn Tiểu Mặc

Yao: khụ, là một ký giả chuyên nghiệp, mỗi câu hỏi của ngẫu đều phi thường nghiêm túc, Tiểu Uyên cần trả lời tốt a! Nếu không, dù ngẫu buông tha người, độc giả cũng không tha thứ người. Nhớ rõ trước khi xuyên qua và sau khi xuyên qua đều phải trả lời nga!

Tiểu Mặc (ngáp mấy cái liền): thế nào cũng được, nhanh hỏi xong, ta còn muốn trở về ngủ! [tâm: thật sự là một tên phiên toái]

Yao (hắc tuyến): trước khi phỏng vấn đã để người ngủ hần một tuần mà? Người còn chưa ngủ đủ a?

Tiểu Mặc: mỗi ngày ngủ thẳng tới trưa mới dậy không có tư cách nói ta!

Yao (cười gượng): ha ha, giờ chúng ta bắt đầu đi! Xin hỏi, tên của người?

Tiểu Mặc (diện vô biểu tình): trước kia là Mặc Minh Diên, hiện tại là Mặc Minh Uyên. [tâm: người đọc ai không biết a! Nhưng nếu không nói, Đường Tăng này lại bắt đầu tụng kinh, nói ra vẫn đỡ phiên toái hơn)

Yao: ha ha, kỳ thật tất cả mọi người đều biết!

Tiểu Mặc (gân xanh): [tâm: biết người còn hỏi]

Yao (run rẩy): sao cảm thấy có sát khí? Câu tiếp theo, tuổi là?

Tiểu Mặc: trước kia hai mươi sáu, hiện tại mười sáu.

Yao (cảm thán): trẻ hơn mười tuổi, ta cũng muốn cảo lão hoàn đồng a!

Tiểu Mặc: nữ nhân dài dòng! [tâm: người nghĩ ta tự nguyện ư?]

Yao: chiều cao! Chiều cao bao nhiêu?

Tiểu Mặc: trước kia 179, hiện tại 170.

Yao: chiều cao cũng co rút lại! Sở thích?

Tiểu Mặc: ngủ, đọc sách, ngăn người.

Yao: tất cả đều là trạng thái ít vận động, tiếp tục như vậy không thể được, Tiểu Uyên, thể lực của người quá kém, về sau sẽ không thể phản công nga!

Tiểu Mặc (mắt lạnh): dù sao người cũng không định cho ta ở phía trên!

Yao: hắc hắc, đâu cần nói thẳng như vậy! Ngẫu sẽ then thừng.

Tiểu Mặc: đừng vô nghĩa, câu tiếp theo!

Yao: hảo hảo hảo! Tiểu Uyên đừng gấp! Sở trường đặc biệt của người?

Tiểu Mặc: đọc nhanh như gió, đã gặp qua là không quên, đứng ngủ, thuật thôi miên [tâm: có thể không gấp sao? Sớm xong một chút, có thể thoát khỏi người].

Yaoo: ngẫu cũng có sở trường như vậy thì tốt rồi, cấp phạt kiểm kiêu đều do ngẫu chọn.

Tiểu Mặc: kiếp sau đi!

Yaoo (T-T): Tiểu Uyên xấu xa! 5555555555.

Tiểu Mặc (hắc tuyến): câu tiếp theo!

Yaoo: được rồi! Chúc nghiệp?

Tiểu Mặc: trước kia là tổ trưởng Long tổ của Trung Quốc, hiện tại là Thanh vương kiêm phó thừa tướng của Thiên Khải [tâm: mỗi lần đều ngắn gọn như vậy thì tốt rồi].

Yaoo: dù trước kia hay hiện tại, người đều đứng ở vị trí cao a! Màu sắc yêu thích? [tâm: kỳ thật không hỏi cũng biết]

Tiểu Mặc: màu xanh.

Yaoo: ngẫu biết, người chỉ mặc màu này thôi! Màu sắc người ghét?

Tiểu Mặc: không có.

Yaoo: thật sự là đứa nhỏ không thú vị! Thích ăn gì?

Tiểu Mặc: cơm!

Yaoo: đáp án không tốt!

Tiểu Mặc (gân xanh):

Yaoo: chắc chắn người cũng không ghét món gì, không hỏi tốt hơn. Người thích mẫu người thế nào?

Tiểu Mặc (lập tức đáp): “Nữ nhân” ôn nhu sẵn sốc lại không dính như keo.

Yaoo: Tiểu Uyên, vì sao người đặc biệt chỉ rõ nữ nhân a? Cần thận độc giả nghĩ người chột dạ!

Tiểu Mặc: [tâm: không chỉ rõ người liền tự nhận nam nhân, chỉ rõ người lại xuyên tạc ta chột dạ. Xem ra, đối với bạch si vẫn nên bảo trì trầm mặc]

Yaoo: hảo, vấn đề tiếp theo. Mẫu người Tiểu Uyên chán ghét là?

Tiểu Mặc (thuần đáp): vô tri, ngu xuẩn, điêu ngoa....

Yaoo (mồ hôi lạnh): sao Tiểu Uyên lại nhìn ngẫu nói?

Tiểu Mặc: người biết!

Yaoo: ha ha, câu hỏi tiếp theo. Quan trọng với Tiểu Uyên là? Có thể nói người cũng có thể nói vật!

Tiểu Mặc: trước kia là cha mẹ, hiện tại, Mặc Giác!

Yaoo: vậy Đại Mặc đâu?

Tiểu Mặc (quay đầu): Đại Mặc cái gì, ta không biết!

Yaoo: Tiểu Uyên, người thực ngây thơ nha!

Tiểu Mặc: cẩn thận ta thôi miên người, bắt người làm trò, tự nói mình là lời ti!

Yaoo: người ta mới không phải đâu!

Tiểu Mặc: không muốn bị chinh thì thành thật chút!

Yaoo (ủy khuất): lý tưởng của người? [tâm: uy hiếp ngẫu, ta phải làm Đại Mặc ăn luôn người, không chỉ có ăn, còn mỗi lần ăn mười lần] [Đại Mặc: ta cũng không muốn tinh tấn nhân vong]

Tiểu Mặc: ngủ thẳng tự nhiên tỉnh.

Yaoo: lời răn mình là gì?

Tiểu Mặc: nắm chặt bất kì thứ gì có thể lợi dụng, để mình thoải mái.

Yao: Tiểu Uyên, người là Anna?

Tiểu Mặc: Anna là ai?

Yao: ách, quên đi, câu hỏi cuối cùng, câu cửa miệng là gì?

Tiểu Mặc: rất cục xong rồi sao? Thực phiền toái....

Yao: Ôi chào, ôi chào, Tiểu Uyên, người đừng đi a! Câu cuối người chưa trả lời!

60. Chương 60: Phiên Ngoại: Phỏng Vấn Đại Mặc

Yao: ha hã, rốt cục đến phiên Đại Mặc. Đại Mặc, người cũng không nên cô phụ kỳ vọng của mọi người a!

Đại Mặc (cười tủm tỉm): còn thỉnh Yao cô nương chỉ giáo nhiều.

Yao (lạnh): sao cảm thấy lạnh lẽo... Vẫn nên vào chính đề đi! Tên là?

Đại Mặc: họ Mặc, song tự Trầm Vân.

Yao: Trầm Vân a? Nghe có chút giống trầm ngư của trầm ngư lạc nhạn a? Có phải lão cha nhà người muốn một nữ nhi hay không? Đại Mặc.

Đại Mặc (sờ cằm): rất có thể nga!

Yao (hắc tuyến): [tâm: nghe không hiểu ngẫu đang châm chọc người sao?]

Đại Mặc: tiếp tục vấn đề đi!

Yao: tuổi?

Đại Mặc: ba mươi tám.

Yao (xoa tay): Đại Mặc a, có thể hỏi người bí quyết dưỡng nhan được không?

Đại Mặc (cười dài): có thể là vì có cái tên nữ tính!

Yao (đổ mồ hôi): [tâm: vẫn nghe ra, giờ bắt đầu trả thù. Không hổ là vị kia của Tiểu Uyên, quả nhiên nhất gia nhân, bất tiện nhất gia môn.]

Đại Mặc (cười tủm tỉm như thế): vẫn nên tu dưỡng tốt hơn nữa!

Yao (mồ hôi đổ như thác): Câu tiếp theo [tâm: người tu dưỡng tốt ở đâu? Tâm nhãn và diện mạo có quan hệ trực tiếp sao?! Thân cao?

Đại Mặc: bảy thước tám tấc.

Yao (há hốc mồm): rốt cuộc là bao nhiêu a?

Đại Mặc (cười dài):

Yao (uể oải): quên đi, câu tiếp theo. Sở thích của người là?

Đại Mặc (chống cằm): hứng thú a! Trước kia là xem hí.

Yao (khóe miệng run rẩy): xem hí? [tâm: tuyệt đối không phải loại hí trên sân khấu]

Đại Mặc (cười như xuân phong): đúng vậy! Hơn nữa thích xem một đôi tình nhân hiểu lầm lẫn nhau, chiến tranh lạnh, rồi nhịn không được mà nhớ nhung đối phương.

Yao (hắc tuyến): [tâm: quả thế] Đại Mặc, cẩn thận Tiểu Uyên với người cũng như vậy.

Đại Mặc: Uyên nhi sẽ không làm chuyện phiền toái vậy đâu!

Yao: hoàn toàn hiểu thấu tính cách lười biếng của Tiểu Uyên a! Nhưng vừa rồi người nói là trước kia, hiện tại thì sao?

Đại Mặc: hiện tại? Cùng Uyên nhi tương thân tương ái ^^!

Yaoo: nói trắng ra, chính là đùa giỡn Tiểu Uyên! -|||

Đại Mặc: ^^

Yaoo: sở trường?

Đại Mặc: người hỏi sở đoản đi!

Yaoo (-|||): Đại Mặc, người thực tự tin! Chúc nghiệp?

Đại Mặc: Trần vương Thiên Khải.

Yaoo: Màu sắc yêu thích?

Đại Mặc: không có màu gì đặc biệt thích.

Yaoo (kinh hãi): người luôn mặc bạch y mà? Chẳng lẽ không phải vì thích mới mặc?

Đại Mặc (vô tội): vì hạ nhân đều chuẩn bị bạch y nên mới mặc.

Yaoo (kinh ngạc): hóa ra, không phải lại một người thích độc bạch y a! [tâm: theo góc độ của mỗ mà nói, Đại Mặc và Tiểu Uyên thật giống] Nếu không có màu gì đặc biệt thích, nói vậy cũng không có màu gì đặc biệt chán ghét?

Đại Mặc: có a! Ta ghét nhất màu đen.

Yaoo (kinh hãi): vì sao?

Đại Mặc: đại khái là vì “Người kia” thích hắc y!

Yaoo (tò mò): người kia? Ai a?

Đại Mặc (^): Phật viết: bất khả thuyết!

Yaoo: Đại Mặc, người như vậy là không đúng. Nếu phỏng vấn, hiển nhiên hỏi người cái gì người đều phải trả lời thành thực! Tiểu Uyên đều thành thật trả lời tất cả vấn đề a.

Đại Mặc: sao người biết mỗi câu trả lời của Uyên nhi đều thật?

Yaoo (ngốc lảng): chẳng lẽ không đúng sao?

Đại Mặc: người nhìn ra hắc không nói dối sao?

Yaoo: [tâm: nhìn được mới là lạ] Tiểu Uyên? Người thật sự gạt người sao? [Uyên: ngu ngốc!]

Đại Mặc: tiếp tục đi!

Yaoo: Món ăn thích nhất?

Đại Mặc: ta không kiêng ăn.

Yaoo: phỏng vấn đôi phụ tử này thực là thử thách tinh thần a! Ai ~~~ loại hình yêu thích?

Đại Mặc: Uyên nhi.

Yaoo (hắc tuyến) hỏi loại hình, không phải hỏi người, được chứ?

Đại Mặc (cười): có cái gì khác sao?

Yaoo: Không có [tâm: mới là lạ]. Loại hình chán ghét?

Đại Mặc: cuồng vọng ngạo mạn!

Yaoo (cười trộm): ta ước chừng biết “Người kia” là ai. Quan trọng với người?

Đại Mặc: Uyên nhi.

Yaoo: cuộc phỏng vấn nhằm chán bắt đầu đếm ngược. Lý tưởng là?

Đại Mặc: thiên hạ thái bình!

Yaoo (mồ hôi dử dội):Lời răn?

Đại Mặc: tùy tâm sở dục.

Yaoo: thật sự là lời răn nguy hiểm. Câu cửa miệng?

Đại Mặc: không có!

Yaoo (hoan hô): da! Cuối cùng cũng xong rồi!

Đại Mặc: đúng rồi, người vắn nhanh đem Uyên nhi cho ta. Nếu không.... ^^

Yaoo (run rẩy): uy hiếp, uy hiếp trắng trợn a....

Đại Mặc: sao có thể nói là uy hiếp? Đây là giao dịch a, ta trả lời vấn đề nhàm chán của người đề, người cũng nên trả thù lao cho ta. Không phải sao?

Yaoo: [tâm: người là Vương gia, không phải gian thương a Đại Mặc]

61. Chương 61: Phiên Ngoại: Mặc Giác

Đường ca của ta, là một người rất kỳ quái.

Đường ca tên gọi Minh Uyên, nghe Nghiêu nói, hai chữ này có nghĩa là hải thủy và đàm thủy. Ta nghĩ, vì sao tất cả đều là thủy? Chẳng lẽ ngũ hành của Minh Uyên thiếu thủy? Ta hỏi Nghiêu như vậy, y cổ quái nhìn nhìn ta, nói ta cứ tiếp tục như vậy thì tốt lắm.

Tuy không rõ y có ý gì, nhưng ta nghĩ, chắc chắn tên hỗn đản lại châm chọc ta ngốc. Cho nên, ta quyết định một ngày không nói chuyện với y để trừng phạt.

A.... Ngày hiếm thấy! Vẫn tiếp tục nói về Minh Uyên đi!

Minh Uyên và ta cùng lớn lên từ nhỏ, ngay cả thái phó cũng là một người. Minh Uyên khác ta, hấn thực trầm lặng, có thể một ngày không nói quá ba câu, ta lại không được, ta sẽ buồn chết. Lúc thái phó thượng khóa, ta thường chuẩn đi chơi, Minh Uyên lại có thể ngồi một ngày. Thật không biết cái ghế kia có gì hấp dẫn hấn!

Dần dần trưởng thành, quan hệ của ta và Minh Uyên trở nên bất hòa. Bởi vì ta là quốc chủ, mà Minh Uyên cũng tiếp nhận chức vị của vương thúc, trở thành phó thừa tướng của Thiên Khải. Nhưng Minh Uyên chưa bao giờ vào triều, cũng không xử lý chính sự, hấn mỗi ngày đều theo bằng hữu ngoạn... A! Ta thực hâm mộ hấn! Thật muốn ra cung ngoạn!

Vốn ta nghĩ Minh Uyên sẽ ngoạn cả đời, kỳ thật hấn như vậy cũng rất tốt a! Tuy mỗi lần nhắc tới hấn, Nghiêu đều tỏ vẻ khinh thường.

Biến chuyển xảy ra sau hai năm vương thúc rời đi, Minh Uyên ngã ngựa, bị thương rất nặng. Ngoài vương thúc, chỉ còn ta là thân nhân duy nhất của Minh Uyên, cho nên nhận được tin tức ta thực sốt ruột, liền đến thăm hấn.

Đã lâu không gặp, lúc này Minh Uyên lẳng lặng nằm trên giường, mặt không chút huyết sắc, trên đầu là băng vải, hô hấp nhẹ tới mức ta nghĩ giây tiếp theo liền đình chỉ. Ngự y nói, tuy đầu và chân Minh Uyên bị thương khá nặng, kỳ thật không có gì trở ngại, nhưng ta vẫn thực lo lắng gọi tên hấn, hy vọng hấn nhanh chóng tỉnh lại.

Mà Minh Uyên thật sự tỉnh lại như ta mong muốn. Nhưng, hấn quên chính mình là ai, cũng quên ta là ai.

Dù ta có chút khổ sở, nhưng chỉ cần hấn không sao là tốt rồi, cho nên ta nói cho hấn ta là đường đệ của hấn, là vua của quốc gia này, nói cho hấn mọi chuyện ta biết về hấn. Từ đầu đến cuối Minh Uyên thực bình tĩnh, không biết có phải là ảo giác của ta hay không... Ta cảm thấy, dường như Minh Uyên không phải Minh Uyên trước kia?

Nhưng hắn là không thể!

Bỏ qua ý nghĩ vô căn cứ, ta tiếp tục nói chuyện với Minh Uyên, thẳng đến lúc Nghiêu lôi ta đi.

Ngày hôm sau, ta vẫn muốn đi thăm hắn, nhưng Nghiêu luôn lấy lý do ta sẽ quấy rầy Minh Uyên nghỉ ngơi mà ngăn cản ta ra cung. Ta hoài nghi, có lẽ y phát hiện ta định thừa dịp đi thăm Minh Uyên để ngoan trên đường!

Khả năng phi thường lớn a, bằng sơn này quả thực là con sâu trong bụng ta.

Lại đến vương phủ thăm Minh Uyên, đã qua một tháng. Minh Uyên đang ở thư phòng lý đọc sách, vết thương của hắn thoát nhìn tốt hơn nhiều, nhưng biểu tình buồn bã ỉu xiu. Hắn thực khách khí vẫn an ta, không giống trước kia dùng ánh mắt kì quái khiến ta rất không vui nhìn ta.

Sau đó ta thấy tấu chương trên thư án của hắn, ta tò mò cầm lên xem, ta phát hiện một chuyện: chữ của Minh Uyên đẹp hơn trước kia, thư pháp tốt tới mức ta nói không được, khiến người nhìn mà lòng thực thư sướng.

Ta vội vàng gọi Nghiêu lại xem, Nghiêu thực thích thư pháp.

Minh Uyên tựa hồ cảm thấy chuyện hắn viết chữ tốt là đương nhiên, thờ ơ hỏi mục đích đến của ta, ta mới nhớ, ta đến là để xem thương thế của Minh Uyên tốt lên chưa.

Minh Uyên quả nhiên trả lời không sao, mà Nghiêu lại đột nhiên bảo Minh Uyên vào triều. Ta rất kỳ quái, trước kia Minh Uyên không cần lâm triều, hơn nữa trước kia Nghiêu cũng nói, để Minh Uyên vào triều là lãng phí thời gian, dù hắn phát biểu ý kiến cũng không có ý nghĩa, sao giờ y lại muốn Minh Uyên vào triều?

Tựa hồ Minh Uyên cũng không vui, nhưng không trực tiếp biểu hiện ra ngoài, ngược lại hỏi ta trước kia hắn có vào triều hay không, ta đương nhiên thành thật trả lời, hắn chưa từng thượng triều.

Nhưng lần này Nghiêu cũng rất kiên quyết nói, “Trước kia Vương gia không quan tâm chính sự, bệ hạ mới đặc xá Vương gia không cần vào triều sớm. Nhưng hôm nay Vương gia đồng ý xử lý tấu chương, chứng tỏ Vương gia có tâm hồi triều, hiển nhiên nên vào triều nghị sự.”

Tuy Nghiêu không thích nói chuyện, nhưng tài ăn nói rất tốt, Minh Uyên cũng không có cách phản bác, đành phải nhũ mi đáp ứng.

Tuy Minh Uyên đáp ứng vào triều, nhưng đa số thời gian đều ngủ gà ngủ gật, căn bản không nghe triều thần nghị sự. Các đại thần khác hiển nhiên không vừa lòng với hành vi của hắn, nhất là Thái Úy, vài lần nói chàm chọc, nhưng Minh Uyên đều không nghe. Ta ngồi ở trên, cũng không biết nên làm như thế nào mới tốt, chỉ có thể nhìn.

Ta cảm thấy Minh Uyên như vậy và không vào triều giống nhau, nhưng Nghiêu lại nói có hắn sẽ bớt khổ cực. Ta hỏi y vì sao nói vậy, Nghiêu rất đặc ý hỏi lại ta, “Chẳng lẽ người không phát hiện tấu chương trên bàn thiếu đi rất nhiều sao?”

Nghe y nói vậy, ta mới chú ý tới, tấu chương trên bàn quả thật thiếu rất nhiều, trước kia tấu chương trên bàn đều cao bằng ta đứng, hiện giờ còn thấp hơn ta ngồi, “Tại sao có thể như vậy?” Ta khiếp sợ hỏi.

Nghiêu trả lời, đây là chỗ tốt của phó thừa tướng a!

Ta nghĩ, y đang khen ngợi Minh Uyên!

Từ lúc Minh Uyên bị thương tỉnh lại, hắn thay đổi rất nhiều. Không hề ngoan cùng bằng hữu, rảnh cũng không xuất môn, tuy rằng luôn lưỡi biếng, nhưng lợi hại hơn rất nhiều.

Hơn nữa, nói thế nào thì Minh Uyên có vẻ rất thành thực, còn giống đại nhân hơn Nghiêu, ngay cả tấu chương Nghiêu thấy đau đầu, hắn cũng rất thoải mái vừa xem đã hiểu. Khẩu khí thờ ơ, lại khiến người khác cảm giác chuyện gì hắn cũng có thể giải quyết.

Càng khiến ta giật mình chính là Minh Uyên đem vương thúc trở về.

Vương thúc vẫn ôn nhu xinh đẹp như vậy... Ân, từ xinh đẹp ta chỉ dám nói trong lòng, tuyệt đối không dám nói trước mặt vương thúc, bởi vì vương thúc không quá thích người ta nói y xinh đẹp. Chứng cứ là, trước

đây ta nói vương thúc xinh đẹp, đã bị vương thúc phạt chép năm mươi lần Đại Lục Thông Sử. Lý do, xinh đẹp chỉ để hình dung cô nương, loạn dùng từ chúng tỏ ta thương khóa không chăm chỉ tiếp thu, nên phạt.

Tuy vương thúc dùng lý do đường hoàng như vậy, nhưng ta biết, y vì ta nói y xinh đẹp mà sinh khí. Vương thúc là một người ôn nhu, nhưng đối với kẻ đắc tội y thì không lưu tình chút nào, Hàn tướng quân là minh chứng tốt nhất.

Theo Nghiêu nói, sở dĩ Hàn tướng quân bị phái đi đóng ở biên quan, chia ly thái phó, là vì hấn ở yến hội nói vương thúc tâm nhãn nhỏ. Nếu không tự thể nghiệm qua, ta cũng không dám tin vương thúc luôn ôn nhu tựa tiên nhân lại là người có thù tất báo như vậy.

Nhưng dù vương thúc thế nào vẫn rất thương ta. Nói vậy, có lẽ trước kia vì vương thúc đối xử với ta rất tốt mà Minh Uyên ghen tị, ánh mắt nhìn ta mới kì quái? Nghe quản gia Vương bá của vương phủ nói, vương thúc rất lạnh nhạt với Minh Uyên. Nhất định là thế, Minh Uyên vì ghen tị vương thúc thương ta mới dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta! Ô ô ô... Minh Uyên, ta thực xin lỗi người, đoạt phụ thân của người!

Nhưng, ta không cố ý a!

Không sao, Minh Uyên, ta sẽ trả lại vương thúc cho người.

Lúc Minh Uyên nói hiện giờ hấn phải giải quyết rất nhiều việc, một người thực bận rộn, ta linh cơ vừa động: vương thúc có khả năng như vậy, chắc chắn có thể giúp Minh Uyên; hơn nữa vương thúc đã quay về, y sẽ không dễ dàng rời đi nữa.

Vì thế, ta liền thỉnh vương thúc trở về hỗ trợ, mà vương thúc do dự một lát liền đáp ứng. Ta thật cao hứng an bài vương thúc ở thượng thư tỉnh, tạo điều kiện cho Minh Uyên và vương thúc vun đắp tình cảm, cũng để vương thúc chiếu cố Minh Uyên.

Ta thật quá thông minh!

Vương thúc quay về mang đến kinh hỉ lớn nhất cho ta là Thiên Khải thông qua luật nam nam thành thân. Ta hiểu được, vương thúc đang giúp ta và Nghiêu.

Tuy ta và Nghiêu đã sớm xác định tâm ý, nhưng ta biết, Nghiêu luôn lo lắng về sau ta sẽ nạp phi. Thân là người đứng đầu một quốc gia, sớm hay muộn sẽ phải lập phi, nối dõi tông đường, nhưng ta chỉ yêu Nghiêu mà thôi, dù ta thẹn thùng không dám nói ra, trừ bỏ Nghiêu, ta sẽ không thích thượng người khác.

Mà luật này thông qua, chúng ta có thể công khai bên nhau.

Cùng Nghiêu thương lượng, ta quyết định phong Nghiêu vi hậu. Lúc lâm triều tuyên bố, quả nhiên khiến sóng to gió lớn, triều thần kịch liệt phản đối. Ta thực bất lực nhìn về phía Minh Uyên và vương thúc, nhưng bọn họ không lên tiếng, chỉ mỉm cười với ta, ta hiểu được ý của bọn họ: bọn họ, là muốn chính ta tự nói ra!

Trong lòng thực sợ hãi, nhưng ta phải trưởng thành. Ta là vương của Thiên Khải, ta không thể trốn dưới cánh chim của vương thúc a!

Hít sâu, ta lớn tiếng quát, các đại thần đừng tranh cãi âm ỉ.

Ta nói: “Trẫm chỉ muốn Vũ Văn Nghiêu, trừ bỏ hấn, người nào trẫm cũng không cần! Cho nên, dù các người tán thành cũng được, phản đối cũng thế, hậu, trẫm đã định rồi!”

Đúng vậy, trừ bỏ Nghiêu, ai ta cũng không muốn.

Ta thành công, thành công dựa vào khí thế của chính mình trấn áp đại thần, thành công chiếm được quyền lợi thú Nghiêu.

Hôn lễ cũng Nghiêu thực long trọng, các quốc gia đều phái sứ giả tới chúc mừng, nhưng ta không quan tâm, ta để ý, chỉ có Nghiêu đang hướng ta đi tới.

Nghiêu mỉm cười với ta, ta đáp trả y bằng tươi cười sáng lạn, tươi cười Nghiêu thích nhất.

Giờ khắc này, ta cảm tạ Minh Uyên và vương thúc:

Minh Uyên, cảm ơn người!

Vương thúc, cảm ơn!

62. Chương 62: Phiên Ngoại: Vũ Văn Nghiêu

Vũ Văn Nghiêu cảm thấy may mắn nhất cuộc đời mình là gặp được Tiểu bạch si Mặc Giác, nhưng không may nhất cũng là gặp được Mặc Giác đại ngu ngốc này.

Sinh tại phú gia, tuy từ bé Vũ Văn Nghiêu đã tang phụ tang mẫu, nhưng vẫn có thúc thúc rất thương y, quan hệ với các đường huynh đệ cũng không tồi, nhưng thiên tính lạnh lùng nên y không am hiểu cách biểu đạt tình cảm.

Lúc sáu tuổi theo sư phụ học võ mà rời nhà, tuy sư phụ có chút cổ quái nhưng rất nghiêm túc dạy y, cho nên y cũng bao dung khuyết điểm nhỏ nhỏ của sư phụ là luôn lôi kéo mình đuổi theo một nam nhân lôi thôi thích đi dạo kỹ viện. Khi đó y vẫn không nghĩ ra, vì sao sư phụ đẩy tà khí của y, nói diện mạo có diện mạo, nói võ công có võ công, lại chấp nhất một nam nhân ham mê tửu sắc như thế. Thẳng đến khi gặp được Mặc Giác, y mới hiểu được, vì yêu nên không thể buông tay, dù đối phương kém cỏi thế nào cũng có thể bao dung.

Có đôi khi y nghĩ, nếu lúc trước y không nghe thúc thúc khuyên bảo mà tiến cung làm thị vệ, có phải sẽ không gặp nhân nhi khiến y luôn đau đầu này? Nếu y không gặp được Mặc Giác, y có thể giống đường ca, thú thê tử xinh đẹp, sinh hài tử đáng yêu, sống một cuộc sống bình thường? Mà gặp được Mặc Giác, y có hối hận không?

Đáp án là không! Nếu không gặp được Mặc Giác, y sẽ không biết cái gì là yêu, sẽ không biết cái gì là đau lòng, lại càng không sẽ biết cái gì là hạnh phúc.

Y không hối hận gặp được Mặc Giác, không hối hận yêu hắn, tuy yêu nhân nhi hồn nhiên này, cái giá phải trả là tự do.

Nhưng, đối với chuyện phải lấy thân phận nam tử hoài thai, trong lòng Vũ Văn Nghiêu vẫn có chút không cam nguyện. Rõ ràng y mới là người phía trên, vì sao hài tử lại do y sinh?

Mà người khởi xướng, Trần vương, thúc thúc của lão bà y lại thần nhiên tươi cười trên bất mãn của y: “Chất nhi nhà ta là vua của một nước, người muốn hắn mang thai vào triều sao?”

Về phần Thanh vương Mặc Minh Uyên từ lúc mất trí nhớ liền trở nên khó đối phó, vẫn lười biếng như trước dựa vào lòng ái nhân kiêm phụ thân của hắn, ôn hoà nói: “Sao nào? Vương hậu nương nương chiếm hết tiện nghi, ngay cả chút thù lao cũng không muốn trả ư?”

Người này, rõ ràng biết y không thích người khác gọi y nương nương, nhưng hắn vẫn cố tình gọi, quả thực ác đến cực điểm!

Y mang thai được chín tháng, đôi phụ tử vô trách nhiệm này mới đưa một người trở về từ nơi xa xôi nào đó. Mặc Trầm Vân nói, nam nhân chế tạo được sinh tử này là người đầu tiên sử dụng, cho nên liền mang hắn tới đỡ đẻ cho y, tránh người thừa kế của Thiên Khải xảy ra chuyện.

Cái này không nói làm gì, nam nhân gọi Lí Tổ Cẩm tính tình tốt hơn bằng hữu Mặc Trầm Vân nhiều, nhưng hắn lại mang hành lý đến — thê tử Đào Nhược Hồng và nhi tử hai tuổi Lí Nhạc An, khiến y sau khi mang thai tính tình đã hồng gờ gân xanh thẳng khiêu.

Thật không biết vì sao Lí Tổ Cẩm ôn hòa lại yêu Đào Nhược Hồng xấu xa như vậy — tuy rằng mặt của hắn cũng không tệ lắm, nhưng luôn thích cùng tiểu ác ma kia đứng bên giường nhìn y, nói cái gì mà, “Mặt quan tài sinh con có thể là mặt quan tài không?” “Người cao lớn như vậy mang thai, cảm giác thật quỷ dị a!” “Người có cảm thấy mất mặt không?”....

Kháo! Y là mặt quan tài, Lí Tổ Cẩm là mặt hoa quả! Đáng người y thì sao, đáng người Lí Tổ Cẩm còn cường tráng hơn! Nếu y không cảm thấy mất mặt, cần gì ở trong phòng đóng cửa không ra ngoài?

Tuy rằng rất muốn phản bác như vậy, nhưng chết tiệt là nhân nhi y yêu thương lại ngồi bên cạnh gật đầu phụ họa. Tiểu hồn đản này, thừa dịp y mang thai nghĩ y trị không được nên càng kiêu ngạo! Chờ y sinh hạ, nhất định khiến hắn một tháng không xuống giường được!

Nhưng.....

Sinh hài tử thật sự rất đau! Ngay cả người tập võ như y đều khó chịu nổi, cho nên y cảm thấy thực may mắn, may mắn người mang thai là y, nếu đổi thành Mặc Giác được nuông chiều từ bé, y quả thực không dám tưởng tượng hắn sẽ đau thành cái dạng gì.

“Nghieu, ta hảo yêu ngươi a!”

Thấy nhân nhi đang ôm hài tử ngồi bên giường, y nở nụ cười ôn nhu, “Tiểu sỏ qua, dù ngươi nói vậy cũng thay đổi không được quyết định ta muốn ngươi một tháng không xuống giường được!”

Tâm tình khoái trá nhìn nhân nhi hóa thành tượng đá.

63. Chương 63: Phiên Ngoại: Đại Tiểu Mặc 100 Câu Hỏi

YAOO: kỳ thật tiêu đề ngẫu rất muốn viết phụ thể tương tính, nhưng hai vị kia..... Quên đi. Vì lần này phỏng vấn cả hai, ngẫu mời đồng học Khúc Hiểu đến làm người chủ trì.... Gì? Vì sao không tự mình hỏi? (Mô hôi lạnh) Ha ha, bởi vì ngẫu nhất gan.....

Hiểu (bầu môi): nhớ trả thù lao cho ta là được.

YAOO: nhi tử không có hiểu a! Làm chút việc nhỏ cho nương ngươi cũng đòi thù lao?

Hiểu (cười lạnh): nếu là việc nhỏ, ngươi tự mình làm đi! Bỏ đại gia không phụng bồi..... [xoay người]

YAOO: đừng a! Hiểu, ngươi muốn thù lao gì đều được, ta cấp! [tâm: nói đùa, với độ nguy hiểm của Đại Tiểu Mặc, ngẫu tới một mình, hỏi chưa xong, trái tim đã suy kiệt]

Hiểu: hừ! Nói chuyện cần phải giữ lời a!

YAOO (nịnh nọt): nhất định nhất định!

Chính thức bắt đầu rồi!

1, Tên của hai vị?

Đại Mặc (mỉm cười): Mặc Trầm Vân.

Tiểu Mặc (ngáp): Mặc Minh Uyên

2, Tuổi của hai vị là?

Đại Mặc: ba mươi tám tuổi.

Tiểu Mặc: mười sáu tuổi.

Hiểu (chọn mi): điển hình tốt nhất của trâu già gặm cỏ non. [YAOO: Hiểu, dù là sự thật ngươi cũng đừng nói ra trước mặt Đại Tiểu Mặc a! Sẽ chết thảm đó!]

Đại Mặc (cười tủm tỉm): không có biện pháp, đây là phụ tử văn! [YAOO: cư nhiên không sinh khí, nhất định có trá]

Tiểu Mặc (diện vô biểu tình): trên thực tế cũng không phải trâu già gặm cỏ non! Kiếp trước ta hai mươi sáu tuổi.

Hiểu (gật đầu): cũng đúng!

3, Giới tính của hai vị?

Hiểu (cười nhạo): vấn đề rõ ràng như vậy còn hỏi! Qua!

4, Xin hỏi tính cách của ngài thế nào?

Đại Mặc (cười thanh nhả): ôn nhu săn sóc, am hiểu ý người.

Hiếu (vò đầu): là ôn nhu trên cột người, săn sóc nhìn người chịu tội, giỏi về xuyên tạc ý tứ người ta! [YAOO: phun nước, đủ tiêu chuẩn]

Tiểu Mặc (mắt lé): bản lĩnh nói dối trắng trợn của Trầm Vân tăng nhiều a!

Đại Mặc (mỉm cười): Uyên nhi quá khen.

Tiểu Mặc (hắc tuyến): không ai khen người.

Hiếu: thế nào cũng tốt? Mặc lão huynh người còn chưa trả lời đâu!

Tiểu Mặc: lười.

Hiếu: thực sâu sắc.

5, Tính cách đối phương?

Đại Mặc (cười mờ ám): Uyên nhi nha, lười nhác, đáng yêu, nhiệt tình...

Hiếu (mồ hôi lạnh): ta nói Mặc đại thúc, người nói ai vậy a? [YAOO: cư nhiên gọi Đại Mặc là đại thúc! Tuy tuổi của y cũng đủ làm thúc thúc người, nhưng, Hiếu, lá gan của người rất cuộc làm bằng gì a?]

Tiểu Mặc (diện vô biểu tình): vô liêm sỉ, nói dối mặt không đổi sắc.

Đại Mặc: Uyên nhi nói không đúng tâm nga!

Tiểu Mặc: ta luôn luôn thành thực.

6, Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Đại Mặc: ba tháng trước, trên đường.

Tiểu Mặc: ba tháng trước, trước cửa phủ thái phó.

7, Lúc ấy, ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Đại Mặc (chống cằm): ấn tượng đầu tiên a! Không phải con ta, nhưng dường như rất thú vị.

Tiểu Mặc: thực quen mắt.

Hiếu (mắt trợn trắng):

8, Thích điểm nào của đối phương nhất?

Đại Mặc (ôn nhu): Uyên nhi, ta đều thích.

Tiểu Mặc (trầm tư): hẳn là trí tuệ!

9, Chán ghét điểm nào của đối phương nhất?

Đại Mặc (cười xán lạn): các hạ hỏi cái này làm gì? Châm ngôn lý gián sao?

Hiếu (cười lạnh): thiết, bốn đại gia không nhàn rồi. Hơn nữa, câu hỏi ngu ngốc này không phải ta ra, bốn đại gia chỉ hỏi, người đáp hay không đáp!

Tiểu Mặc: ta không quá thích cách Trầm Vân gọi ta.

Đại Mặc: nhưng phụ thân cảm thấy cách gọi này tốt lắm a! Chỉ thuộc về phụ thân.

Tiểu Mặc: thực buồn nôn!

Hiếu: quả thật.

10, Ngài cảm thấy được mình và đối phương cùng tính rất tốt?

Đại Mặc: đương nhiên!

Tiểu Mặc: hoàn hảo!

11, Ngài gọi đối phương thế nào?

Đại Mặc: Uyên nhi.

Tiểu Mặc: Trầm Vân, có ngoại nhân gọi phụ vương.

12, Ngài hy vọng đối phương gọi mình thế nào?

Đại Mặc (cười dài): tuy rằng “Trầm Vân” không tồi, nhưng Uyên nhi, ngẫu nhiên gọi một tiếng”Phụ thân” cũng không tệ đâu!

Tiểu Mặc: tuy ta hy vọng người gọi ta “Minh Uyên” là tốt rồi, nhưng phỏng chừng nói cũng là vô ích. Cho nên không sao cả!

Hiếu: bởi vậy, phúc hắc là khó đối phó nhất.

13, Nếu lấy động vật so sánh, ngài cảm thấy đối phương là?

Đại Mặc: bộ dáng lười biếng rất giống Mặc nhi, nhưng lúc giải quyết chính sự, lại giống rồng quân lâm thiên hạ nga!

Hiếu (hoài nghi chọn mi): khó có thể tưởng tượng.

Tiểu Mặc: hồ ly.

Hiếu: so sánh của Mặc lão huynh thật ra rất chính xác.

14, Nếu muốn tặng lễ vật cho đối phương, ngài sẽ tặng?

Đại Mặc (mỉm cười): ta.

Tiểu Mặc: hẳn người không thiếu cái gì!

Đại Mặc: Uyên nhi cũng đem chính mình tặng cho phụ thân thì tốt rồi.

Tiểu Mặc (trầm ngâm): Vẫn nên quên đi, hậu quả rất nghiêm trọng.

15, Vậy ngài muốn lễ vật gì?

Đại Mặc: Uyên nhi tặng ta đều thích.

Tiểu Mặc: không có gì đặc biệt muốn.

16, Ngài có bất mãn với đối phương không? Là chuyện gì?

Đại Mặc: không có.

Tiểu Mặc: không có.

Hiếu: vẫn cảm thấy là nói dối!

17, Tật xấu của ngài là?

Đại Mặc: không có.

Tiểu Mặc: không có.

Hiếu (hắc tuyến): hai người đều thực tự tin.

18, Tật xấu của đối phương là?

Đại Mặc: rất lười.

Tiểu Mặc: rất ác liệt.

Hiếu: quả nhiên hỏi đối phương mới được.

19, Đối phương làm chuyện tình sẽ khiến ngài hài lòng?

Đại Mặc: câu này với câu 16 không có gì khác.

Hiếu: tự khác.

Đại Mặc (mỉm cười): Suy nghĩ của Khúc công tử thật sự linh hoạt.

Hiếu (cười tủm tỉm): đâu có!

Tiểu Mặc (đánh ngáp):

20, Ngài làm chuyện gì sẽ khiến đối phương không hài lòng?

Hiếu: lẫn qua lộn lại đều giống nhau, thực phiền. Câu tiếp theo!

21, Quan hệ của các người đã đến trình độ nào?

Đại Mặc (cười thanh nhã): người nói xem?

Hiếu: lần này là một trăm hỏi mà không phải năm mươi hỏi.

Đại Mặc: còn có nghi vấn sao?

Hiếu:

22, Lần đầu hai người ước hội ở đâu?

Đại Mặc: ước hội a! Uyên nhi, chúng ta có từng ước hội không?

Tiểu Mặc: không có.

23, Không khí lúc đó thế nào?

Hiếu: qua!

24, Khi đó tiến triển đến trình độ nào?

Hiếu (gân xanh): qua!!

25, Địa điểm thường xuyên ước hội?

Hiếu (gân xanh +2): qua!!!

26 Ngài sẽ chuẩn bị gì trong sinh thần của đối phương?

Đại Mặc: nói mới nhớ, quả thật sắp đến sinh thần của Uyên nhi! Uyên nhi muốn thế nào?

Tiểu Mặc: tùy.

27 Là ai tổ tình trước?

Đại Mặc: là ta.

Tiểu Mặc: tuy không nói rõ ra, nhưng quả thật là y.

28, Ngài có bao nhiêu thích đối phương?

Đại Mặc: Chết không thay đổi.

Tiểu Mặc: nguyện ý buông thời gian ngủ bởi y làm vận động trên giường.

Hiếu (hắc tuyến): tuy Mặc đại thúc thổ lộ thực buồn nôn, nhưng Mặc lão huynh người.....

29, Như vậy, ngài yêu đối phương sao?

Đại Mặc: đúng vậy.

Tiểu Mặc: đương nhiên.

30, Đối phương nói gì sẽ khiến người cảm thấy không muốn nghe?

Đại Mặc (cười ám chỉ): cái này phải xem tình huống, đại bộ phận, ta rất thích nghe Uyên nhi nói!

Hiếu: ta đại khái hiểu ý của người.

Đại Mặc: cùng người thông minh nói chuyện thoải mái hơn.

Tiểu Mặc:

31, Nếu nghi ngờ đối phương biến tâm, người sẽ làm thế nào?

Đại Mặc (cười tủm tỉm): quả nhiên vẫn muốn châm ngòi ly gián?

Hiếu (nhúu mày): không muốn trả lời cứ việc nói thẳng, ta cũng không phải đám đồng nghiệp nữ kia, nhất định phải biết đáp án.

32, Có thể tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không?

Hiếu: xem ra, câu này không cần thiết.

33, Nếu khi ước hội, đối phương muộn một giờ thì sao?

Đại Mặc: còn chưa rời giường đi, đi tìm hân.

Tiểu Mặc: trở về tiếp tục ngủ.

Hiếu: các người thật thú vị.

34, Ngài thích bộ phận nào nhất trên thân thể đối phương?

Đại Mặc (sờ cằm): hân là ánh mắt.

Tiểu Mặc: nếu phải chọn, đại khái là tay!

35, Biểu tình khêu gợi của đối phương?

Đại Mặc: mới vừa tỉnh ngủ.

Tiểu Mặc: thời điểm đứng đắn.

Hiếu: loại thời điểm này rất ít có!

36, Hai người bên nhau, lúc nào người cảm thấy tim đập gia tốc?

Đại Mặc (cười xấu xa): người nói xem?

Hiếu: thỉnh không cần giáo phá hỏng tâm tư thuần khiết của thiếu niên!

Đại Mặc: ha hã, người đến chủ trì cái này, tâm tư còn thuần khiết?

Hiếu:

37, Ngài có nói dối đối phương không? Ngài giỏi nói dối chứ?

Đại Mặc: sẽ không, nhưng thực am hiểu!

Hiếu: đây là điều đã dự kiến.

Tiểu Mặc: sẽ không, nhưng am hiểu.

Hiếu: cũng trong dự kiến.

38, Lúc làm chuyện gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Đại Mặc: chỉ cần là cùng Uyên nhi bên nhau, lúc nào cũng thực hạnh phúc.

Tiểu Mặc: ngủ.

Đại Mặc:

Hiếu: Mặc đại thúc, người thật đáng thương.

39, Từng cãi nhau không?

Đại Mặc: không có.

Tiểu Mặc: hành vi lãng phí khí lực này, vĩnh viễn không có.

40, Vì chuyện gì cãi nhau?

Hiếu: lại nên qua.

41, Hòa hảo thế nào?

Hiếu: qua.

42, Kiếp sau còn hy vọng làm người yêu không?

Đại Mặc: Uyên nhi, kiếp sau cùng phụ thân bên nhau a!

Tiểu Mặc: được!

43, Khi nào thì cảm thấy mình được yêu?

Đại Mặc: Khi H.

Hiếu: Người vẫn nói a! Mặc đại thúc.

Tiểu Mặc: lúc nhìn ta.

44, Phương thức biểu hiện tình yêu của ngài là?

Đại Mặc: ôm hân.

Tiểu Mặc: để y ôm.

45, Khi nào ngài cảm thấy “Đã không còn thương ta”?

Đại Mặc: ta thực tín nhiệm Uyên nhi.

Tiểu Mặc: người có loại cảm giác này là người không tin người hân yêu.

46, Ngài cảm thấy loài hoa xứng với đối phương là?

Đại Mặc: thủy tiên, lười nhác mà thanh cao.

Tiểu Mặc: anh túc, mỹ lệ mà yêu nhiên.

47, Hai người có chuyện giấu diếm nhau không?

Đại Mặc: không có.

Tiểu Mặc: không có.

48, Ngài có loại tình ái gì?

Đại Mặc (cười tủm tỉm): luyện tử có tính không?

Tiểu Mặc (hắc tuyến): luyện phụ?

Hiếu: đều là sự thật.

49, Quan hệ của hai người công khai hay bí mật?

Đại Mặc: trước mắt tựa hồ không ai biết.

Tiểu Mặc: đây là chuyện của chúng ta, cùng người khác có quan hệ gì đâu.

50, Ngài cảm thấy tình yêu của ngài và đối phương có thể duy trì vĩnh cửu?

Đại Tiểu Mặc (nhìn nhau cười): đương nhiên.

51, Xin hỏi ngài là công hay thụ?

Đại Mặc: đây là niên thượng vấn.

Hiếu: cũng có người thuần khiết xem không hiểu!

Tiểu Mặc: xem văn của YAOO mọi người sẽ không còn thuần khiết.

Hiếu (gật đầu): đúng vậy.

52, Vì sao quyết định như thế?

Đại Mặc: cá tính quyết định!

Hiếu: nói thế nào?

Đại Mặc: Uyên nhi chán ghét làm chuyện cổ sức.

Hiếu: hiểu biết.

Tiểu Mặc (đánh ngáp):

53, Ngài vừa lòng với tình trạng hiện tại?

Đại Mặc (cười tủm tỉm): đương nhiên.

Tiểu Mặc (thờ ơ): hoàn hảo.

54, Lần đầu H ở đâu?

Đại Mặc: Khách *** biên cảnh Gia Tiếp.

Tiểu Mặc: giống như trên.

55, Cảm giác lúc đó?

Đại Mặc: thức ăn giữ thật lâu, ăn vào quả nhiên mỹ vị.

Hiếu (phản bác): may mắn không đổi chất.

Tiểu Mặc: lúc đầu có chút đau, nhưng có thể chịu được.

56, Bộ dáng lúc ấy của đối phương?

Đại Mặc: đây là bí mật!

Tiểu Mặc: không chú ý.

57, Câu ngài nói đầu tiên vào sáng hôm sau là?

Đại Mặc: vừa qua buổi trưa, đói bụng không?

Tiểu Mặc: lúc nào?

58, Số lần H mỗi tuần?

Đại Mặc: xem tình huống.

59, Cảm thấy lý tưởng nhất là mỗi tuần mấy lần?

Đại Mặc: tùy “Tính”.

Tiểu Mặc: vốn muốn nói tùy tiện, nhưng giờ xem ra, vẫn tiết chế tốt hơn.

Hiếu: cho nên nói, Mặc đại thúc, có đôi khi, chân thật phải che dấu.

60, Như vậy, H thế nào?

Đại Mặc: bí mật!

Hiếu: dù sao ta cũng không muốn biết.

61, Nơi ẩn cảm nhất của mình?

Đại Mặc: của mình a, không biết.

Tiểu Mặc: vai, có lẽ....

62, Nơi mẫn cảm nhất của đối phương?

Đại Mặc (khăng định): vai và thắt lưng.

Hiếu: lần này thực chắc chắn.

Đại Mặc: bởi vì còn hơn mình, ta càng quen thuộc thân thể Uyên nhi hơn.

Tiểu Mặc: không biết.

63, Dùng một câu hình dung đối phương khi H?

Đại Mặc: một câu nha, da nồn nà, mị thái không ngờ.

Hiếu (nhìn Tiểu Mặc): ta tưởng tượng không đủ phong phú.

Tiểu Mặc (diện vô biểu tình): hẳn là như lang giống như hổ.

64, Thăng thấn nói, ngài thích H?

Đại Mặc: có tiểu công không thích H tồn tại sao?

Hiếu (đăm chiêu): Ân, nói có lý.

Tiểu Mặc: tạm tạm.

65, Nơi H thường xuyên?

Đại Mặc: trên giường.

Hiếu: đứng đắn không ngờ.

Đại Mặc (bất đắc dĩ): không có biện pháp, Uyên nhi không thích nơi nào ngoài giường.

66, Ngài muốn thử H ở đâu?

Đại Mặc: dù có rất nhiều, nhưng ta tôn trọng ý của Uyên nhi.

Tiểu Mặc: không có.

67, Tắm trước H hay sau H?

Đại Mặc: lúc sau.

Tiểu Mặc: đều có.

Hiếu: ý kiến không thống nhất.

Đại Mặc: Uyên nhi yêu sạch sẽ.

68, Khi H có ước định không?

Đại Mặc: điểm nhẹ, lại làm một lần, có tính không?

Hiếu: đừng hỏi ta, bốn đại gia là học sinh trung học chính trực.

Tiểu Mặc (ngáp): câu tiếp theo đi.

69, Ngài và người ngoài từng xảy ra quan hệ không?

Đại Mặc (chọn mi): nếu không có, sao Minh Uyên sinh ra?

Tiểu Mặc: ta không có, chủ nhân của thân thể này có hay không cũng không biết.

Đại Mặc: Minh Uyên từng phiêu ki, nhưng không sao, ta chỉ để ý Uyên nhi.

70, Đối với ý nghĩ “Nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng chiếm được thân thể”, ngài đồng ý, hay phản đối?

Đại Mặc: không chọn, ta đã muốn, người hiển nhiên không buông.

Hiếu (mắt tròn trảng): thực tế người chính là đồng ý!

Đại Mặc (cười khê): đối tượng là Uyên nhi, rất khó buông.

Tiểu Mặc:

71, Nếu đối phương bị cơn đồ cường gian, ngài sẽ làm thế nào?

Đại Mặc (cười như xuân phong): không tiếc hết thầy, ta bắt hấn sống không bằng chết.

Tiểu Mặc (nhú mày): ai dám làm chuyện ngu ngốc kia, ta thật muốn gặp.

Hiếu (đổ mồ hôi): Mặc lão huynh đang châm biếm sao?

Đại Mặc (mỉm cười): đúng vậy, phụ thân cũng muốn biết? Uyên nhi.

Tiểu Mặc: Biết rõ cổ hủ.

72, Ngài cảm thấy ngưỡng chừng trước khi H hay sau khi H?

Đại Mặc: ta giống người biết ngưỡng chừng sao?

Hiếu: hóa ra đại thúc cũng biết da mặt mình rất dày a!

Tiểu Mặc: cũng không.

Hiếu: ta hoài nghi Mặc lão huynh người có biết hai chữ “Thẹn thùng” viết thế nào hay không.

73, Nếu bằng hữu nói với ngài “Ta thực cô đơn, chỉ tối hôm nay, thỉnh.....” muốn cầu H, ngài sẽ?

Đại Mặc: bằng hữu của ta, người nói Vệ Viêm sao? Hàn tướng quân sẽ không cho hấn cơ hội.

Tiểu Mặc: bằng hữu của ta, trước mắt chỉ có tiểu tử Ngự Quân Ngôn, hấn không thích nam nhân.

Hiếu: các người đều thực am hiểu cách né tránh!

74, Ngài cảm thấy mình thực am hiểu H?

Đại Mặc: cũng không tệ lắm.

Tiểu Mặc: hấn là không được tốt lắm.

75, Vậy đối phương?

Đại Mặc: làm thụ, rất không tệ.

Tiểu Mặc: hoàn hảo.

Hiếu: các người.... Đôi khi thành thực quá.

76, Khi H, ngài hy vọng đối phương nói gì?

Đại Mặc: ta muốn một lần nữa....

Hiếu (diện vô biểu tình):

Tiểu Mặc: đây là lần cuối cùng.

77, Ngài thích biểu tình nào của đối phương khi H?

Đại Mặc: biểu tình ẩn nhẫn khi dự vọng không thể thư giải.

Hiếu: hóa ra đại thúc người không chỉ phúc hắc, còn thực quý súc.

Tiểu Mặc (cười lạnh): biểu tình mẫu thuẫn khi muốn tiến vào rồi lại sợ lộn đau ta.

Hiếu: nga, Mặc lão huynh phản kích.

78, Ngài cảm thấy cùng người khác H ngoài người yêu cũng có thể chứ?

Đại Mặc: không được đâu, thực bẩn.

Hiếu: người có khiết phích a!

Tiểu Mặc: đương nhiên không được.

79, Ngài có hứng thú với SM không?

Đại Mặc: không, ta không thích trừ bỏ ta có thêm đồ vật này nọ chạm Uyên nhi đâu.

Tiểu Mặc: không có.

80, Nếu đối phương bỗng nhiên không hề tác cầu thân thể ngài, ngài sẽ?

Đại Mặc: câu dẫn hấn.

Tiểu Mặc: hỏi hấn vì sao.

Hiếu (hấn): hai người đều rất mạnh.

81, Ngài thấy thế nào về cường gian?

Đại Mặc: kẻ yếu không chiếm được người mình muốn đành dùng thủ đoạn!

Tiểu Mặc: người ngu xuẩn hiển nhiên muốn dùng hành vi chứng tỏ mình cường đại.

Hiếu (hắc tuyến):

82, Chuyện thống khổ lúc H là?

Đại Mặc: không có nga.

Tiểu Mặc: hấn vẫn làm.

83, Lúc H, điều khiến ngài lo nghĩ là?

Đại Mặc: không có.

Tiểu Mặc: không có.

84, Đối phương từng chủ động hấp dẫn không?

Đại Mặc (cười tủm tỉm): tuy Uyên nhi không tự giác, nhưng quả thật có!

Tiểu Mặc (nhún vai):

85, Phản ứng khi đó của đối phương?

Đại Mặc (tà cười): như hấn mong muốn.

Tiểu Mặc mắt trợn trắng):

86, Đối phương từng có hành vi cường bạo không?

Đại Mặc: không có.

Tiểu Mặc: không có.

Hiếu: ta cảm thấy Mặc đại thúc ưa dụ dỗ gian *** mà không cường bạo.

Đại Mặc (cười): Khúc công tử, chúng ta nói chuyện thực hợp! Muốn ở lại Thiên Khải không?

Hiếu: ở lại để người chinh ta sao? Không cần!

87, Phản ứng của đối phương lúc ấy là?

Hiếu: qua!

88, Đối với ngài mà nói, “Đối tượng H” lý tưởng là?

Đại Mặc: Uyên nhi.

Tiểu Mặc: Trần Vân.

89, Đối phương có phù hợp với lý tưởng của ngài không?

Đại Mặc: quá phù hợp.

Tiểu Mặc: đúng vậy.

90, Lúc H có sử dụng đạo cụ không?

Đại Mặc: nếu được cao được tính.

91, Lần đầu tiên của ngài khi nào?

Đại Mặc: hai mươi tuổi.

Tiểu Mặc: mười sáu tuổi.

92, Khi đó là người yêu hiện tại sao?

Đại Mặc: không phải.

Tiểu Mặc: phải

93, Ngài thích được hôn ở đâu nhất?

Đại Mặc: đương nhiên là môi.

Tiểu Mặc: đuôi lông mày.

94, Ngài thích hôn nơi nào của đối phương nhất?

Đại Mặc: đuôi lông mày.

Tiểu Mặc: môi.

95, Khi H, chuyện có thể lấy lòng đối phương nhất là?

Đại Mặc: nói “Đây là lần cuối cùng.”

Tiểu Mặc: theo ý y.

96, Khi H ngài nghĩ thế nào?

Đại Mặc: nghĩ làm Uyên nhi thoải mái.

Tiểu Mặc: nhanh chấm dứt để ta ngủ.

Hiếu: thật sự trái ngược khiến người ta không nói được lời nào.

97, Số lần H mỗi đêm?

Đại Mặc: theo tình huống mà định.

Tiểu Mặc: không đếm.

98, Lúc H, y phục là ngài tự thoát, hay đối phương hỗ trợ?

Đại Mặc: Uyên nhi, ngẫu nhiên cũng giúp phụ thân thoát một lần thì thế nào?

Tiểu Mặc (sảng khoái): được! Chỉ cần người không làm.

Đại Mặc (mỉm cười): Vẫn để phụ thân tự thoát đi.

99, Với ngài mà nói, H là?

Đại Mặc: phương thức cùng người yêu.

Tiểu Mặc: phương thức biểu hiện thương y.

100, Thỉnh ngài nói một câu với người mình yêu.

Đại Mặc: Uyên nhi, chúng ta nên chúc mừng sinh thần của người thế nào?

Tiểu Mặc: không phải nói tùy ý sao?

Hiếu: rất cục đã xong! YAOO, thù lao! Còn có, ta không bao giờ hỏi mấy câu nổi da gà này nữa!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-uyen>